Petru Popovici

TREZIRILE SPIRITUALE

TREZIRILE SPIRITUALE

Petru Popovici

„Este ceasul să vă treziţi
în sfîrşit din somn“
Romani 13:11

C U P R I N S U L

1. Ce este o trezire spirituală 1
2. Marea nevoie de treziri 10
3. Mijloace folosite de Duhul Sfînt 25
4. Sînt posibile trezirile şi astăzi? 35
5. Dorinţa după treziri 49
6. Piedici în calea trezirilor 58
7. Responsabilitatea noastră pentru treziri . . 71
8. Condiţii de îndeplinit 82
9. Preţul trezirilor 90
10. Omul şi trezirile 106
11. Duhul Sfînt şi trezirile 122
12. Cuvîntul şi trezirile 137
13. Credinţa şi trezirile 145
14. Rugăciunea şi trezirile 154
15. Scurt istoric al trezirilor 171

P R E F A Ţ Ă

Biserica creştină a început cu marea trezire spirituală de la Rusalii. Ea are misiunea să trezească lumea adormită în păcat şi nepăsare. Ea se înmulţeşte şi progresează prin treziri spirituale, fie individuale, fie în masă.

Î n t r u c î t trăim în vremurile din urmă, vedem cu ochii noştri împlinirea spuselor Domnului Isus despre aceste vremi că se caracterizează în afară cu necredinţă, mare stricăciune şi materialism ca şi în zilele lui Noe, iar înăuntru cu adormire spirituală şi răcire a dragostei, ca cele zece fecioare. Deci, atît în afară, cît şi în sînul bisericii, azi e atîta nevoie de trezire spirituală.

În paginile ce urmează prezint un studiu despre trezirile spirituale care l-am ţinut în biserica noastră. El a fost binecuvîntat pentru mine şi pentru mulţi alţii. De aceea îl ofer pe această cale altor fraţi şi biserici.

Port în sufletul meu ruga ca Domnul să facă acest studiu să fie binecuvîntat şi folositor atît persoanelor individuale cît şi bisericilor.

15 August 1986

PETRU POPOVICI

CE ESTE O TREZIRE SPIRITUALĂ ?

„Şi aceasta cu atît mai mult, cu cît ştiţi în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziţi în sfîrşit din somn" Rom. 13:11

Ce se înţelege prin trezire spirituală? Este ea necesară astăzi? Este ea posibilă? Cum s-ar putea petrece o trezire spirituală într-o biserică unde însuşi păstorul doarme? Ce pot face membrii? Unele biserici sînt decăzute, a pătruns păcatul, fraţii sînt certaţi, tineretul e lumesc, întreaga rugăciune e doar formă. Într-o asemenea situaţie mai este posibilă o trezire spirituală? Ce ne învaţă Biblia în privinţa aceasta? Dar istoria? Au existat treziri spirituale în vremuri de mare întuneric spiritual?

Întîi aş vrea să ne dăm seama

CE NU ESTE O TREZIRE SPIRITUALĂ

Nu tot ce numesc oamenii trezire sau redeşteptare este o trezire spirituală. Ea nu este doar o simplă trecere de la o stare de moleşeală la o stare de entuziasm, de la inactivitate la activitate. Da, trezirile spirituale produc entuziasm şi activitate, dar nu orice entuziasm, ori activitate sînt produsul unei treziri spirituale. De exemplu: o biserică se află într-o stare de moleşeală şi inactivitate; acolo se mută un tînăr talentat în ale muzicii şi formează un cor ce cîntă frumos; atmosfera se schimbă, serviciile de rugăciune devin mai plăcute, mai atractive, tinerii şi bătrînii încep să lucreze. Toată această schimbare însă poate fi de suprafaţă.

Ea poate fi o acţiune a firii pămînteşti, a ambiţiei, a dorinţei de a se evidenţia, deci e o acţiune a mîndriei. Acelaşi lucru se poate petrece cu venirea unui nou păstor. Toată lucrarea de entuziasm şi activitate poate fi rezultatul unor eforturi omeneşti, nicidecum lucrarea Duhului Sfînt. De aceea e bine să fim cu mare băgare de seamă ca să nu fim înşelaţi.

Să analizăm în termeni biblici

CE ESTE O TREZIRE SPIRITUALĂ

Trezirea spirituală este lucrarea de convingere săvîrşită de Duhul Sfînt despre păcat, neprihănire şi judecată (Ev. Ioan 16:8). Ea zdrobeşte inima omenească, produce adevărată căinţă şi grăbeşte acceptarea mîntuirii. Omul care se considera destul de bun, pus sub lumina Duhului Sfînt, îşi recunoaşte păcatele, ele îi devin o povară prea grea (Psalmul 38:4-8) şi îşi caută scăparea. Dar îşi dă seama că nu poate fugi de Dumnezeu, ci din contră trebuie să vină la El să-I ceară iertare. Trezirea spirituală de la Rusalii este grăitoare în privinţa aceasta. Apostolul Petru nici nu-şi încheiase predica, şi mulţimea cuprinsă de simţul vinovăţiei faţă de Cristos Domnul, strigă: „Fraţilor, ce să facem?" Cei convertiţi în ziua aceea au fost aproape trei mii de suflete.

Alte cîteva cazuri pot fi edificatoare. În anul 1835, fratele Titus Coan a debarcat în Haway. Acolo a început să înveţe limba localnicilor şi să le predice Evanghelia. Duhul Domnului a început să lucreze. Mulţimi mari au început să vină la ascultarea Evangheliei. Uneori dimineaţa pînă la dejun predica de trei ori. După doi ani, în 1837, a izbucnit focul trezirilor. Mulţimi între două şi şase mii se adunau să audă Cuvîntul lui Dumnezeu. Conştiinţa păcătoşeniei a început să se manifeste. Zeci, sute de suflete izbucneau în plîns, se aruncau în genunchi şi cereau mila Domnului.

Unii treceau printr-un fel de agonie spirituală, strigătele lor erau aşa de puternice încît predicatorul nu mai putea fi auzit şi trebuia să se oprească din predică. Convingerea propriei vini era aşa de puternică, încît nu se mai gîndeau că tulbură un serviciu de rugăciune, că întrerup vorbitorul, că strică solemnitatea; nu se ruşinau să strige către Dumnezeu după îndurare. Un singur lucru îi interesa: mîntuirea sufletului lor.

Odată Coan predica pe un cîmp în faţa a vreo două mii de ascultători. Deodată unul a strigat: „Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?" I s-a spus să repete ruga vameşului: „Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul!" şi, timp de o jumătate de oră, Coan nu a mai putut să predice, ci a trebuit să stea să vadă lucrarea lui Dumnezeu. Beţivanii scăpau de patima lor, certurile, neînţelegerile dispăreau, oamenii îşi cereau iertare, soţii pe cale de divorţ se împăcau şi convieţuiau mai departe, stricaţii deveneau sfinţi.

Aceleaşi lucruri s-au petrecut la trezirile spirituale lucrate de Duhul Sfînt prin Charles Finney. De multe ori Domnul mergea înaintea lui în mijlocul mulţimilor, iar cînd el sosea găsea mulţimile în genunchi, unii cu faţa la pămînt, cu inima zdrobită, strigînd după mila Domnului. Conştiinţa păcatului la unii provoca stări de groază. Valul trezirii a cuprins pe predicatori, pe diaconi, pe membrii bisericilor, pe păcătoşi şi chiar pe batjocoritorii şi duşmanii Evangheliei. Toţi cădeau în genunchi ca seceraţi. Uneori aceştia din urmă strigau mai tare după milă şi mărturiseau că veniseră doar să-şi bată joc, dar bătîndu-şi joc de lucrarea sfîntă şi-au văzut mai bine ticăloşenia lor.

În timpul unui an, 5.244 persoane au devenit membri ai bisericii. Într-o singură duminică a botezat 1.705, iar la cina Domnului au fost 2.400 persoane. Cît timp a rămas acolo, pînă în anul 1860, fratele Titus Coan a botezat 11.960 suflete.

Trezirea spirituală este o înviere, o redeşteptare din starea de păcat la adevărata viaţă, la viaţa de mîntuit, de copil al lui Dumnezeu, de moştenitor al gloriilor eterne.

Apostolul Pavel a scris: „Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre în care trăiaţi odinioară ... dar Dumnezeu ... ne-a adus la viaţă" (Efes. 2:1-2, 4-5). Şi Domnul Cristos Isus a vorbit despre trezirea spirituală ca înviere. În Ev. Ioan 5:25 găsim cuvintele Lui: „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, şi acum a şi venit, cînd cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce-l vor asculta, vor învia". E vorba de înviere din starea de păcătoşenie. La fel, cînd a dat pilda fiului risipitor, a spus că acesta a avut o zi cînd „şi-a venit în fire", iar tatăl său, după ce acesta a ajuns acasă, a zis: „... acest fiu al meu era mort şi a înviat" (Ev. Luca 15:17-24). Trăirea în păcat Biblia o numeşte moarte spirituală sau moarte faţă de Dumnezeu. După cum moartea fizică îl desparte pe om de lumea aceasta, tot aşa moartea spirituală îl desparte pe om de Dumnezeu. De aceea omul nu ţine cont de Dumnezeu, nu-l ascultă, ci trăieşte în toate păcatele. El este viu doar pentru păcat. Cînd se petrece trezirea spirituală, el învia pentru Dumnezeu, dar acum moare faţă de păcat (Rom. 6:11). Fiecare păcătos trebuie să treacă prin această experienţă spre a ajunge mîntuit. Atunci omul îşi dă seama că este păcătos, că păcatele lui sînt multe, că vina sa e gravă, că osînda sa e veşnică şi pedeapsa va fi în chinurile groaznice ale iadului, fiindcă prin neascultare el s-a răsculat împotriva Dumnezeului Atotputernic. Atunci păcătosul ajunge într-o stare de criză spirituală, îşi dă seama de adevărata sa stare faţă de Dumnezeu şi constată că el nu poate face nimic pentru îndreptarea sa, că nu-şi poate şterge trecutul şi nu-şi poate schimba prezentul, cu atît mai puţin viitorul. În această stare de criză, păcătosul scîrbit de păcat, îndurerat de vina sa, se pleacă în faţa lui Dumnezeu şi spune: „Mă doare păcatul meu" (Psalmul 38:18). Atunci strigă

după mila Domnului (Psalmul 51:1). Iar cînd înţelege Evanghelia, că Domnul Isus a murit pentru păcatele sale, că Tatăl îl primeşte aşa murdar cum este şi îi reînnoieşte viaţa, atunci păcătosul îngenunchează, crede, primeşte mîntuirea lui Dumnezeu şi îşi predă viaţa sa Domnului. Ce bucurie se revarsă într-o aşa inimă! Lacrimile seacă bucuria mîntuirii, îi copleşeşte viaţa, iar pacea sfîntă îi umple inima. El este alt om. Păcătosul a devenit copil al lui Dumnezeu, condamnatul graţiat a ajuns posesorul vieţii veşnice (1 Ioan 3:1; 5:11-12). Trezirea spirituală este o înviere la o viaţă nouă în Cristos Isus Domnul nostru, săvîrşită de Duhul Sfînt.

Trezirea spirituală este o deschidere a ochilor, spre a-ţi vedea starea ta personală, aşa cum te vede Dumnezeu.

În somn, mulţi se văd tari, capabili, bogaţi, dar aceasta nu e realitate, ci doar vis. Aşa s-a văzut şi păstorul bisericii din Laodicea. El zicea: „Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic". Vai, cîte biserici nu sînt exact în starea aceasta de vis! Au cor frumos, orchestră sau fanfară, au tineret, au clădire impunătoare şi li se pare că au de toate, dar nu-şi dau seama că Domnul Isus Cristos a fost scos afară, prin libertinismul şi păcatele lor, El e la uşă. De aceea Biblia spune: „... şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac orb şi gol" (Apoc. 3:17). Cîtă diferenţă între vis şi realitate, între felul cum ne vedem noi şi cum ne vede Dumnezeu! Oare tu te vezi aşa cum eşti în realitate, aşa cum te vede Domnul? Trezirea e o iluminare a ochilor inimii (Efeseni 1:18), să vezi nu numai faţa din oglindă, ci să-ţi vezi sufletul; să vezi nu numai gunoaiele pămîntului, lucrurile trecătoare, ci şi gloriile cerului, lucrurile veşnice; să cauţi nu frumuseţea corpului, ci cea a caracterului, a omului ascuns al inimii (1 Petru 3:4). E rău cînd căutăm să ne împodobim de ochii oamenilor şi sîntem goi, de toată ruşinea în faţa lui Dumnezeu. O, de ne-ar deschide Duhul Sfînt ochii fiecăruia! În 2 Petru 1:9 ni se spune despre unii

credincioşi că umblă cu ochii închişi şi au uitat că au fost curăţiţi de vechile lor păcate, iar în 1 Ioan 2:11 este scris: „Cine urăşte pe fratele său, este în întuneric, umblă în întuneric şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii". Şi cîţi nu se află în starea aceasta că nu îşi pot iubi fraţii! Nu cumva eşti şi tu unul? O, de ai da voie Duhului Sfînt să-ţi lumineze cu adevărat ochii, ce trezire s-ar petrece în viaţa ta! Ce curăţire ai face! Cum te-ai dezbrăca de toate faptele întunericului şi cum te-ai îmbrăca cu armele luminii! (Rom. 13:12-13; Efes. 4:21-24).

Trezirea spirituală este o redeşteptare a credincioşilor la ascultarea de glasul Domnului, la mişcare, la muncă pentru Dumnezeu, pentru folosul altora.

Să fie clar, ea nu e lucrarea omului, ci a Domnului realizată prin Duhul Sfînt. Multe biserici se află într-o stare de adormire spirituală, ca şi fecioarele ce îl aşteptau pe mire (Ev. Matei 25:1-5). Omul adormit nu e mort, dar nu vede, nu aude bine, nu vorbeşte, nu lucrează şi nu simte bine. Pentru operaţie unii sînt adormiţi. Un adormit nu-şi dă seama de situaţia din jurul său. Mulţi au pierit în flăcări din pricină că, în timp ce dormeau, casa lor a luat foc şi ei n-au ştiut nimic. Un adormit nu-şi dă seama de starea altuia, nu-i este milă, nu-l poate înştiinţa, nu-l poate ajuta. Nu sînt atîţia fraţi, atîtea biserici în starea aceasta? Nu iau aminte la Cuvîntul Domnului, nu-l aud, nu-l ascultă, nu-l spun altora. Deşi venirea Domnului e aşa de aproape, toate evenimentele sînt grăitoare în privinţa aceasta, ei dorm în somnul nepăsării, nu se pregătesc, nu-şi dau seama că vrăjmaşul se apropie de ei, ca şi David altădată de Saul, că îi jefuieşte de tot ce au mai bun, că e gata să le dea lovituri mortale. Ei nu sesizează starea gravă a copiilor lor, prizonieri ai Diavolului puşi în lanţuri de patimi şi păcate, duşi la pierzare veşnică. Ei nu lucrează la mîntuirea nici unui suflet, nu trezesc pe alţii pentru că ei înşişi dorm. Ei nu se bucură de mîntuire şi nu se îngrozesc de

iad. Domnul Isus spunea că aceştia se aseamănă cu nişte copii care stau în piaţă şi strigă unii altora: „V-am cîntat din fluier, şi n-aţi jucat; v-am cîntat de jale, şi n-aţi plîns" (Ev. Luca 7:32). Apostolul Pavel scria fraţilor din Roma: „Este ceasul să vă treziţi în sfîrşit din somn" (Rom. 13:11).

Trezirile spirituale sînt o reaprindere a bisericilor cu Duhul Sfînt.

Credincioşii ce erau reci, îngheţaţi, deodată devin plini de viaţă, de dragoste, înflăcăraţi luptători pentru Dumnezeu; alergătorii ce aprind pe alţii cu dragoste, ca vulpile lui Samson care au incendiat ogoarele filistenilor. Ei nu mai cunosc piedici, oprelişti, nu mai suferă de neputinţe, nu mai umblă după slava lor şi nu-şi mai caută propriul folos. Ei aud geamătul unei lumi pierdute şi aud o poruncă de sus să meargă să-i salveze. Acum ei au nu un predicator, ci toţi au devenit predicatori ai Evangheliei, toţi sînt martori a ceea ce poate face Dumnezeu. Ei au ajuns să cunoască un Dumnezeu mare în faţa căruia nu există imposibilităţi, un Dumnezeu care preface stînca în iaz şi cremenea în izvoare de apă. Ei sînt în slujba unui asemenea Dumnezeu. Dorinţa Lui pentru mîntuirea altora a devenit dorinţa lor. Jarul dragostei divine i-a aprins şi ei luminează în întuneric. Înainte rugăciunile lor erau reci, formale, gura le rostea doar vorbe frumoase, însă mintea şi inima le era în altă parte; acum îi doare de alţii, plîng, strigă către Dumnezeu, agonizează, transpiră în rugăciunea din cămăruţa secretă. Acum nu mai sînt preotul sau levitul care să treacă indiferent, ci samariteanul milos care se opreşte la cel căzut, îi spală rănile şi e gata să-l ducă, să plătească pentru el ca să se facă bine.

Cînd biserica din Ierusalim, la Rusalii, a fost aprinsă de focul Duhului Sfînt, lumea a alergat cu grămada la foc. Nimeni nu i-a chemat, dar au venit cîteva mii. Şi aşa este

şi astăzi. Odată marele predicator al Londrei Spurgeon a fost invitat de o comunitate ce-şi clădise o biserică nouă, dar unde lumea nu venea la rugăciune. L-au rugat să-i viziteze spre a ţine nişte evanghelizări ca să atragă şi pe alţii. Din cauză că C. H. Spurgeon era foarte ocupat, le-a răspuns că nu poate veni, dar ei să dea foc bisericii şi lumea va alerga la foc. Cînd au primit scrisoarea şi au citit-o, s-au ofensat şi i-au scris din nou că ei abia au terminat biserica şi cum să-i dea foc, şi insistau să facă tot posibilul să vină la ei. Atunci Spurgeon le-a scris din nou: „Daţi foc bisericii şi lumea va alerga la foc. Nu înţeleg să daţi foc locaşului de rugăciune, ci bisericii."

Trezirile spirituale sînt o aprindere a bisericii cu dragoste pentru Dumnezeu, cu dragoste faţă de toţi fraţii şi cu dragoste faţă de lumea pierdută. Această incendiere începe cu cîţiva fraţi şi aceştia îi aprind pe toţi ceilalţi. Biserica căldicică de altădată, acum devine în clocot. Torţa dragostei arde puternic, şi cu cît întunericul este mai mare, cu atît ea luminează mai departe. O atare biserică devine far călăuzitor pentru multe, multe suflete. Şi ea ajunge să reaprindă multe alte biserici. De la o luminiţă pot fi aprinse mii şi mii de lumini. Oare vei fi tu acea luminiţă de care să se folosească Dumnezeu pentru reaprinderea bisericii tale şi a multor altora pînă la mari depărtări? Dumnezeu vrea, vrei şi tu?

Trezirile spirituale pot fi individuale sau în masă. Ele se pot petrece cu un credincios sau cu toată biserica deodată; cu un singur păcătos sau cu sute, cu mii de păcătoşi. Un lucru însă trebuie să fie clar: spre a trezi pe cei păcătoşi, Dumnezeu trebuie să trezească mai întîi pe credincioşii adormiţi. Psalmistul spune: „Este vremea ca Domnul să lucreze" (Psalmul 119:120). Şi această lucrare trebuie să înceapă în inima mea şi a ta. Una din cîntările noastre spune:

În jurul nostru piere azi
o lume în păcat;
ne strigă inimi din necaz
şi le simţim cum bat.
Re-nvie, Tu, Biserica,
e ceasul crucial,
trezeşte azi Biserica
şi-aprinde-o cu sfînt jar.

Atîţi păgîni au încă zei
şi-n noapte sînt lăsaţi,
cei din oraşe sînt şi ei
de Tine depărtaţi;
ridică-ţi, Tu, Biserica
să-şi vadă ţelul iar
şi, Doamne, Tu s-o înzestrezi
cu dragoste şi har.

Azi, cînd ştiinţa pe pămînt
se-ntinde ne-ncetat,
fă să străbat-al Tău Cuvînt
pămîntu-n lung şi-n lat.
O, Doamne, întăreşte-ne
cu harul Tău cel sfînt,
dă-ne curaj să te vestim
oriunde şi oricînd.

Al judecăţii gong deja
răsună peste munţi,
şi-n jurul nostru-atîţia cad,
ce mulţi se pierd, ce mulţi!
Obligă, Tu, Biserica
să ducă vestea Ta,
şi-ncepe, Doamne, lucrul sfînt
chiar în inima mea.

MAREA NEVOIE DE TREZIRI SPIRITUALE

„Simone, tu dormi?" Ev. Marcu 14:37

„Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi, şi Cristos te va lumina". Efes. 5:14

Trăim vremurile din urmă ce se caracterizează prin adormire spirituală şi păcătoşenie ca-n Sodoma. E noapte tîrzie. Aşteptarea e grea şi pe cei mai mulţi îi copleşeşte somnul. Viaţa grea de azi i-a obosit pe toţi. Există atîta tensiune, atîta agitaţie care macină nervii. Lumea trece printr-o grea criză psihologică. Dar mult mai gravă este criza spirituală din biserici. În loc de a înnota contra valului năprasnic de necredinţă şi stricăciune, mulţi sînt luaţi şi duşi de el.

BISERICILE DE AZI AU NEVOIE DE TREZIRE

Unele sînt mai mult moarte decît vii. Creştinii se adună în biserică, dar în multe biserici nu mai e decît suprafaţa evlaviei, căci puterea ei s-a pierdut demult (2 Tim. 3:5). Formalismul religios este boala gravă a bisericilor de azi. Cînd mergi în casa cuiva, vrei să-l întîlneşti pe stăpînul casei, dar nu la fel e cu Casa Domnului. Acolo oamenii merg mai mult să se întîlnească unul cu altul, nu cu Domnul. Dacă întrebi, după ce au plecat, pe cine au întîlnit la biserică, îţi vor înşira pe mulţi, dar nu vor spune

că L-au întîlnit pe Domnul. Chiar cînd se roagă, ei rostesc cuvinte doar cu buzele, nu se văd în faţa Domnului şi de multe ori gîndul le este în altă parte. La fel cînd cîntă, sînt atenţi la firul melodic, la perfecţiunea execuţiei, să poată primi laude, nu e adorare, nu vorbesc cu Domnul prin cîntare. Se cîntă „Doamne mare te slăvim", dar cîţi se văd cu adevărat în faţa Lui şi I se închină?

Domnul zice: „Cînd se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de mine" (Isaia 29:13). Iar prin profetul Ieremia spune: „Cum? Furaţi, ucideţi, preacurviţi, juraţi strîmb, aduceţi tămîie lui Baal, mergeţi după alţi dumnezei pe care nu-i cunoaşteţi! ... Şi apoi veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu şi ziceţi: »Sîntem izbăviţi!« ... ca iarăşi să faceţi toate aceste urîciuni" (Ieremia 7:9-10).

Poporul Israel se abătuse de la Calea Domnului şi apucase drumul păcatului, dar mai aduceau încă jertfe, împlineau ceremonialul religios, forma, nu miezul religiei. Atunci Domnul i-a mustrat aspru prin profetul Isaia: „Ce-Mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre? Sînt sătul de arderile de tot ale berbecilor şi de grăsimea viţeilor; nu-Mi place sîngele taurilor, oilor şi ţapilor. Cînd veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcaţi curţile? Nu mai aduceţi daruri de mîncare nefolositoare, căci Mi-e scîrbă de tămîie! Nu vreau luni noi, Sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi şi praznicile voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Cînd vă întindeţi mîinile, Îmi întorc ochii de la voi; şi oricît de mult v-aţi ruga, n-ascult, căci mîinile vă sînt pline de sînge" (Isaia 1:11-15).

Atunci oamenii se mulţumeau că au o religie, dar nu-l ascultau pe Dumnezeu; veneau la Templu şi prăznuiau, dar trăiau în păcat. Oare nu e aşa şi azi? Atunci păcătoşii au

avut nevoie de treziri şi la fel bisericile de azi au nevoie de treziri. Nu numai în relaţie cu Dumnezeu se observă această adormire spirituală, ci chiar şi în relaţiile dintre membri. Lipseşte dragostea dintîi, acea dragoste caldă. Cînd se întîlnesc doi credincioşi nu se bucură unul de altul, discuţiile sînt doar despre lucrurile materiale. E absentă acea notă intimă de părtăşie. Nu-şi comunică nici bucuriile, nici necazurile, nu se roagă împreună. Ba la unii e o stare de răutate, nu prea vorbesc unul cu altul, nu se pot îngădui unul pe altul, nu se pot ierta unul pe altul. Bucuria sfîntă care ar trebui să strălucească pe feţele celor credincioşi s-a întunecat din pricina acestor stări de păcat. Vorbirea de bine a fost înlocuită cu vorbirea de rău, cu spiritul de critică, şi fiecare susţine că el are dreptate. Ceva şi mai rău: faţă de cei dinafară, mulţi nu mai au nici o mărturie. Sînt ca şi creştinul lui Bunyan care a dormit în colibă şi şi-a pierdut mărturia. Nu mai e acea dorinţă înfocată de a-i salva. Nu mai e nici o durere pentru ei. Zelul s-a stins. Fiecare găseşte o sumedenie de motivări să nu facă nimic. Vai, ce rău e să dormi în timp ce alţii se pierd pentru veci de veci! Ce trist e să dormi în ceasuri de criză!

Numai cînd stai şi faci o comparaţie a bisericilor de azi cu biserica primară îţi poţi da seama cîtă nevoie este de trezire. Evanghelismul care îi făcea pe toţi să se mişte, să caute pe cei pierduţi, a fost înlocuit de profesionalism. Astfel creştinii au devenit reci, de piatră. Frumuseţea lăuntrică a fost înlocuită de frumuseţea exterioară. Accentul a trecut de pe biserica vie pe biserica moartă, pe ziduri frumos ornamentate. Viaţa de rugăciune şi părtăşie cu Dumnezeu a tuturor membrilor a fost înlocuită de un ceremonial sec. Creştinii au pierdut miezul şi au rămas numai cu coaja religiei. Numai o trezire spirituală poate reda bisericii vitalitatea, curăţia, căldura dragostei şi înflăcărarea în lucrare.

Dacă tu îţi dai seama că dragostea ta s-a răcit, că nu mai ai curăţia de altădată, că zelul ţi s-a stins, că nu mai alergi după cei pierduţi, că acum te rogi doar în fugă şi cu gîndul în altă parte, dacă îţi îngădui să porţi amărăciune pe unii din fraţii tăi, dacă ai dat voie mîndriei să-şi facă loc în inima ta şi îţi place mai mult să fii lăudat, decît smerit, dacă te simţi mai bine şi stai mai mult la televizor decît la citirea Cuvîntului Sfînt, atunci tu ai nevoie de trezire spirituală.

PREOŢII ŞI PREDICATORII AU NEVOIE DE TREZIRE

Ei sînt cei ce ar trebui să dea deşteptarea, dar şi ei dorm. Formalismul a molipsit şi viaţa multora dintre ei. Ei vorbesc din Evanghelie, dar nu trăiesc ce vorbesc. Pentru mulţi vestirea Evangheliei e o profesiune, nu o vocaţie. Nu se îngrijorează de starea lor, nu se îndurerează de starea celor din bisericile lor şi nu le pasă de starea celor pierduţi. Se cred bine, dar ei dorm ca ucenicii în Ghetsemani.

Într-o lume de păcătoşenie, Domnul spunea lui Isaia: „Strigă în gura mare, nu te opri. Înalţă-ţi glasul ca o trîmbiţă şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei" (Isaia 58:1). Fred D. Jarvis, misionar din Japonia, a scris: „Dumnezeu cheamă oameni care să tune bisericii adormite: »Treziţi-vă! Sculaţi, e ora!« Amvoanele ar trebui să răsune de denunţarea păcatului, în locul glumelor, a poveştilor. Azi sînt prea mulţi creştini nominali, în loc să fie fenomenali şi sînt indiferenţi în loc să fie diferenţi ...".

Cînd vestitorul Evangheliei a încetat să strige, să denunţe păcatul, înseamnă că păcatul a intrat în viaţa lui. Păcatul e cel ce rupe legătura cu Dumnezeu, păcatul stinge jarul dragostei şi întunecă ochii să nu-ţi vezi bine nici

starea ta, nici a altora. Păcatul produce somnolenţă, şi un om adormit nu mai vede şi nu mai aude bine, e ca mort.

Mai mult ca oricînd, azi e nevoie de bărbaţi care să strige şi unii s-ar trezi. Dar ce poţi să aştepţi cînd tocmai cel ce este la amvon le stîrneşte somnul şi la propriu şi la figurat. În loc să-i trezească, el îi adoarme. Odată cineva l-a întrebat pe marele predicator Henry Ward Beecher, fratele autoarei cărţii „Coliba unchiului Tom": „Ce aţi face dacă cel ce stă în biserică alături de Dumneavoastră ar dormi?" Fără ezitare, Beecher răspunse: „Îndată aş chema pe un uşier şi l-aş trimite la amvon să-l trezească pe predicator".

Într-o duminică dimineaţă, un predicator s-a oprit din predică fiindcă cineva care dormea, sforăia prea tare. El zise unui diacon: „Frate Simioane, te rog trezeşte-l pe omul de lîngă tine". Dar acesta îi răspunse: „Ba trezeşte-l dumneata, căci dumneata l-ai adormit". Sidney Smith, predicator din Anglia, zice în această privinţă: „Unii predică de parcă se gîndesc că păcatul poate fi scos din oameni, după cum Eva a fost scoasă din coasta lui Adam, cufundîndu-i într-un somn adînc".

Este adevărat că unii ascultători sînt obosiţi de munca grea şi, moleşiţi de căldura verii, adorm. Dar dacă s-ar striga împotriva păcatelor lor, s-ar tulbura şi n-ar putea să doarmă. Nu vorbirile dulcege, cuvintele mieroase, ilustraţiile hazlii trezesc pe cei păcătoşi, ci strigarea împotriva păcatului. Iona în Ninive a strigat osînda divină şi s-a produs trezirea cu pocăinţă şi post, de la împărat pînă la ultimul servitor. Savonarola a strigat împotriva păcatelor vremii şi Florenţa a fost răscolită cu Evanghelia. John Wesley şi George Whitefield au denunţat păcatele Angliei şi s-a produs una din cele mai mari treziri spirituale din istorie, iar Anglia în loc să cadă pradă în braţele revoluţiei şi terorii, ca Franţa, s-a aruncat în braţele Domnului.

Vestitorii Evangheliei au nevoie de trezire căci mulţi o

vestesc după capul lor, fără să ţină seama că Domnul trebuie să le dea mesajul. Ei iau un text şi îl trag pe calapod, aşa cum pantofarul trage pielea pe calapod spre a face pantofi. Dumnezeu spune: „Tu să asculţi Cuvîntul care iese din gura Mea şi să-i înştiinţezi din partea Mea" (Ezech. 33:7). Nu noi sîntem cei care cunoaştem nevoile celor în faţa cărora vorbim, ci El. De aceea, El trebuie să pună Cuvîntul Său pe buzele noastre. E adevărat că spre a înţelege mesajul Lui se cere multă rugăciune, aşteptare şi atenţie la ce El îţi descoperă. Spurgeon, prinţul predicatorilor, spunea că şi pentru el însuşi, aceasta era partea cea mai grea în pregătirea predicii. De aceea e nevoie de o trezire a predicatorilor. A te ridica în faţa poporului fără să ai un mesaj special din partea Domnului înseamnă să fii sol fără solie, ca şi Ahimaaţ (2 Samuel 18:19-29). Vestitorii Evangheliei trebuie să fie robii Domnului. A nu-I cere mesajul Lui, înseamnă a-L desconsidera, a-L sfida pe Domnul. Oare cînd ne vom trezi să ne dăm seama de acest păcat? Domnul Isus, deşi era Fiul lui Dumnezeu, nu a vorbit de la Sine. El a zis: „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuşi mi-a poruncit CE trebuie să spun şi CUM trebuie să vorbesc" (Ev. Ioan 12:49). Noi trebuie să vestim mesajul Lui, după voia Lui, prin puterea Lui, spre slava Lui.

O, Doamne trezeşte-ne şi aprinde-ne!

Numai oamenii aprinşi, cei ce ard în dragoste, cei ce au primit ungerea de Sus, pot aprinde pe alţii. Chiar predicarea Evangheliei poate ucide pe alţii, îi poate face să se creadă bine cum sînt, deoarece au o morală mai ridicată, nu sînt ca ceilalţi oameni. Şi cu o aşa morală, fără naşterea din nou, ei ajung în iad. Un prieten de al meu care a ajutat pe un episcop să ajungă la naşterea din nou, îmi istorisea cum acesta imediat a chemat pe preoţii din episcopia lui şi le-a mărturisit adevărul acesta. El a fost trezit prin Cuvîntul Sfînt şi acum dorea să-i trezească şi pe ceilalţi.

Nu e de-ajuns să predici, are importanţă ce predici şi cum predici. Unii nu au ungerea de Sus pentru această slujire, dar se bizuie pe talentul lor, pe oratorie. Dar aceasta este o înzestrare a firii şi ea poate face mult rău. E. M. Bounds în cartea sa „Putere prin rugăciune" spune: „Abilitatea de a predica nu e de la Dumnezeu. Surse mai prejos de Dumnezeu îi pot da energie şi imbold. Duhul nu e evident în predicator şi nici în predica sa. Multe feluri de forţe pot fi proiectate şi stimulate de predicile ce omoară, dar ele nu sînt forţe spirituale. Ele pot semăna cu forţele spirituale, dar sînt doar umbre, o falsificare a lor; par să aibă viaţă dar e o viaţă magnetizată. Predicile care omoară sînt slovă. Ele pot fi sistematizate frumos ... pot avea adevărul, dar chiar adevărul divin nu e dătător de viaţă; el trebuie energizat de Duhul Sfînt". Domnul Isus spune clar: „Duhul dă viaţă" (Ev. Ioan 6:63), iar apostolul Pavel spune că noi sîntem „slujitori ai unui legămînt nou, nu ai slovei, ci ai Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viaţă" (2 Corinteni 3:6). Un caz poate aduce lumină în privinţa aceasta. Cu mai mulţi ani în urmă, un asasin condamnat la moarte, Charles Peace, era dus spre locul de execuţie. Pe drum, un capelan a căutat să-i vorbească de mîntuire. După un timp, condamnatul l-a întrebat: „Crezi dumneata cu adevărat ceea ce-mi spui?" Puţin şocat de această întrebare, capelanul a răspuns: „Desigur că cred". - „Nu, dumneata nu crezi. Eu dacă aş fi crezut ceea ce-mi spui, aş fi luat-o peste holde, chiar peste bucăţi de sticle, în coate şi-n genunchi, să spun oamenilor o aşa veste. Nu, dumneata nu crezi". Cîtora dintre vestitorii Evangheliei nu li s-ar putea spune la fel?

Mulţi vestitori ai Evangheliei nu sînt robi ai Domnului, ci profesionişti ai bisericilor. Ei sînt plini de ei înşişi, nu de Duhul Domnului, stăpîniţi de mîndrie, se cred mai buni decît toţi ceilalţi, mai pregătiţi, mai iscusiţi, mai talentaţi, mai apreciaţi decît mulţi alţii. Privesc la lucrarea lor şi, ca

Nebucadneţar altădată, sînt încîntaţi. Totul îşi atribuie lor, iar dacă o lucrare nu poartă amprenta lor, e desconsiderată, e criticată. Cîtă nevoie de trezire nu e tocmai la aceştia? Lipseşte acea dezbrăcare de sine, acel simţ al nevredniciei că nu am făcut tot ce trebuia, acea împovărare a răspunderii şi acel curaj sfînt în rostirea mesajului. Lumea înşelată, pervertită, trebuie să fie confruntată de profeţi cu ungerea Duhului Sfînt, care să-i facă să vorbească nu într-o limbă neînţeleasă, ci într-o limbă clară, s-o înţeleagă şi copiii, dar plină de putere. Ioan Botezătorul nu a dat nici un anunţ în ziare, nu a scris nici un afiş, nici o reclamă, nu a avut nici o formaţie muzicală, nu a avut o clădire frumos ornamentată, înzestrată cu microfoane şi aer condiţionat şi nici măcar nu a predicat în piaţa din Ierusalim, ci în pustiu, sub arşiţa dogoritoare a soarelui; nu a folosit un limbaj atrăgător, ci a strigat unora că sînt „pui de vipere". Cu toate acestea citim că „locuitorii din Ierusalim, din toată Iudeea şi din toate împrejurimile Iordanului au început să iasă la el" (Ev. Matei 3:5). Şi ţineţi seamă că el s-a ridicat într-o lume totalitară, cu un Cezar arogant, cu o armată represivă şi cu un puternic sistem sclavagist. El putea să tacă, cum tac atîţia, şi nu i se întîmpla nimic. În loc să predice, putea să înfiinţeze o organizaţie de binefacere pentru orbi şi leproşi, putea să adune bani pentru ei; sau putea să devină un ghid care să conducă grupuri de turişti la Muntele Sinai unde a fost dată legea, la vechile ziduri ale Ierihonului, la Carmel unde Ilie a dres altarul Domnului. Devenea un om stimat, nu ajungea la închisoare, iar de acolo cu capul pe tava fiicei Irodiadei. Dar Ioan a fost profet care tuna împotriva păcatului şi chema poporul la adevărată pocăinţă, iar spusele sale au avut răsunet chiar şi în palatul regelui Irod. La o aşa misiune în toată umilinţa, dar cu toată puterea trebuiesc treziţi vestitorii Evangheliei.

Dumnezeu e acelaşi şi azi. El poate aduna mulţimile. El vrea şi poate să mîntuiască mii, zeci de mii, dar lipsesc băr-

baţii treziţi şi aprinşi de Duhul Sfînt. Vestitorii Evangheliei trebuie să ajungă să spună cu lacrimi, ca Moody înainte de aprinderea lui: „O, Doamne, ce rău e în mine?" Dar lucrul acesta e cel mai greu pentru ei. Duhul Sfînt poate convinge mult mai uşor pe un curvar, pe un hoţ sau pe un ateu de păcătoşenia sa decît pe un preot sau pastor. Pentru unii e o exprimare prea caustică, dar aceasta e realitatea. Cei mai mulţi au devenit profesionişti, fac lucrarea lui Dumnezeu, fără Dumnezeu. Ştiu să vorbească frumos şi caută să fie pe placul poporului. Nu se îndurerează de soarta celor căzuţi, nu le pasă de cei ce merg în pierzarea veşnică, au uitat de răspunderea ce o au faţă de Dumnezeu. În faţa oamenilor se roagă, dar aceasta e datorită slujbei, o rugăciune oficială cu cuvinte alese, dar scoase din frigider, care încîntă auzul dar nu încălzesc inima, ci o îngheaţă. Predica poate fi bine orînduită, cu idei şi adevăruri importante, dar lipsită de viaţă, fiindcă omul e lipsit de viaţă. Tot formalismul din biserică începe cu păstorul. De aceea el are cea mai mare nevoie de trezire spirituală.

Şi trebuie aici să amintesc încă un lucru trist. Atunci cînd Duhul Sfînt lucrează o trezire spirituală, preoţii şi păstorii sînt ispitiţi să devină duşmani ai trezirii şi caută s-o împiedice. E incredibil. Cei ce-şi zic că sînt oamenii lui Dumnezeu se ridică împotriva lucrării lui Dumnezeu! Trist, dar adevărat. Experienţa dovedeşte aceasta. Aşa s-a întîmplat cu preotul Dumitru Cornilescu, care a fost însărcinat de Sinodul Bisericii Ortodoxe din România să facă traducerea Bibliei în limba română. Cuvîntul Sfînt l-a trezit şi preoţimea s-a ridicat împotriva lui. A trebuit să trăiască în exil şi să moară în Elveţia. În 1924 cînd preotul Tudor Popescu a fost trezit şi a început să trezească pe alţii, a fost scos de la biserica „Cuibul cu Barză" de ierarhia ortodoxă. Cînd evanghelistul Moody a vizitat Anglia, o parte din păstorii de acolo priveau cu invidie toată lucrarea lui de trezire. Dr. W. Dale era păstorul unei biserici din

Birmingham. În acest oraş, Moody a închiriat o sală mare cu o capacitate de 11.000 de locuri şi acolo a ţinut evanghelizări timp de două săptămîni. Deşi era o sală gigantică, a devenit neîncăpătoare pentru mulţimile care veneau să asculte Evanghelia predicată de Moody, un predicator fără studii teologice. La început Dr. Dale mărturiseşte că nici n-a vrut să ia parte. Cînd a aflat însă că sala e tixită cu o oră înainte de începerea serviciului, s-a pus pe gînduri. Ei, cu doctorate în teologie, nu puteau să umple cu ascultători nici cele cîteva sute de locuri din bisericile lor, iar acesta, un simplu vînzător de ghete, a reuşit să atragă aşa mulţimi încît gigantica sală nu-i putea cuprinde. Atunci mai mult cu spirit critic, totuşi sincer, s-a dus să vadă. S-a aşezat sub un balcon, a privit, a urmărit desfăşurarea lucrării şi şi-a dat seama că Moody era la îndemîna Duhului Sfînt pentru cîştigarea de suflete.

Oare nu s-a întîmplat acelaşi lucru şi cu preoţimea lui Israel? Cînd oamenii se adunau cu miile la Domnul Isus să-I asculte învăţătura, nu au început ei să clocotească de mînie? În loc să se trezească şi ei la adevărata viaţă trăită pentru Dumnezeu, au fost mai degrabă gata să-L acuze pe Domnul Isus şi să-L dea morţii. Am semnalat aceasta fiindcă nu aş vrea ca oamenii lui Dumnezeu să se împotrivească lucrării lui Dumnezeu. E bine ca şi preoţii şi păstorii să-şi dea seama că şi ei au nevoie de trezire spirituală şi că numai atunci Duhul Sfînt poate trezi pe alţii prin ei.

CEI CĂZUŢI AU NEVOIE DE TREZIRE

Şi aceştia sînt destui de mulţi. Pentru lucruri vremelnice au fost gata să renunţe la cele veşnice. Şi-au vîndut dreptul de copii ai Domnului pentru un blid cu linte, pentru o plăcere de o clipă. Au schimbat părtăşia sfinţilor cu cea a

stricaţilor. Au crezut că se vor ferici prin depărtarea de Tatăl, dar s-au nenorocit. Vai în ce hal au ajuns! Au dat mai multă importanţă chemării oamenilor decît chemării Domnului. Au fost amăgiţi să-şi preţuiască mai mult trupul decît sufletul. Azi chefuiesc, iar mîine se tînguiesc în iad. Aceştia au căzut ca şi Petru. Dar Petru a fost trezit de cîntatul cocoşului şi de privirea Domnului Isus. Toţi cei căzuţi au nevoie de trezire spirituală, numai atunci îşi plîng păcatul cu amar. Ei trebuie să vadă de unde au căzut, să fie plini de rîvnă, să se pocăiască şi să se întoarcă la faptele lor dintîi. Ei trebuie să-şi vină în fire, ca şi fiul risipitor, şi să se întoarcă la Cel ce e gata să le dea sărutul iertării, haina cea mai bună şi un loc lîngă El în glorie. Dacă tu eşti un căzut, ai nevoie de trezire spirituală.

OAMENII MORALI AU NEVOIE DE TREZIRE

Aceştia se consideră destul de buni şi speră să nu fie trimişi în iad, dar ei uită că nu sînt destul de buni ca să poată intra în cer. Ei sînt oameni care n-au săvîrşit păcate grele. Se aseamănă cu fariseul ce se ruga în Templu că nu e ca ceilalţi oameni, dar nu-şi dau seama că cel ce a intrat la nunta fiului de împărat fără să primească haina de nuntă, a fost aruncat în întunericul de afară. Cristos Domnul a spus lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu ... Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh" (Ev. Ioan 3:3-6). Numai o trezire spirituală îi poate face pe oamenii morali să se vadă aşa cum sînt în realitate: păcătoşi, vinovaţi, lipsiţi de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Bunyan a zis: „Cînd Dumnezeu mi-a arătat pe John Bunyan, cum Dumnezeu îl vede, am încetat să mărturisesc că am fost un păcătos, ci

am mărturisit că am fost păcat din tălpi pînă în creştet. Întreg am fost plin de păcat".

COPIII NEPOCĂIŢI AI POCĂIŢILOR AU NEVOIE DE TREZIRE

Mai mult ca oricare alţii, ei sînt ispitiţi să se creadă într-o situaţie bună. Se bazează pe faptul că sînt născuţi din părinţi credincioşi, că nu s-au rătăcit pe cărările lumii, că nu au săvîrşit păcate grave, dar nu-şi dau seama de natura lor păcătoasă, de păcatul din ei. Prunul nu e prun pentru că rodeşte prune, ci rodeşte prune fiindcă e prun, firea lui e de prun. El nu poate rodi caise, firea lui nu îl lasă. Ca să dea caise, el trebuie tăiat şi altoit, deci trebuie să i se schimbe firea. Prin naştere chiar din părinţi credincioşi, noi moştenim firea păcătoasă adamică. De aceea e necesară naşterea din nou ca să ne facă părtaşi firii dumnezeieşti (Ev. Ioan 3:8). Orice copil de pocăiţi are nevoie de trezirea făcută de Duhul Sfînt, care îl determină să-şi vadă păcătoşenia sa şi să-şi predea viaţa sa Domnului spre a fi schimbată în totul.

CEI NEPĂSĂTORI AU NEVOIE DE TREZIRE

Nepăsarea celor mai mulţi provine din ignoranţă. Aici în Hollywood, într-o dimineaţă, un cetăţean în drum spre locul lui de muncă, trecînd pe lîngă casa unui prieten al său, a observat că într-un colţ izbucniseră flăcări. Imediat a oprit maşina şi s-a dus la uşă, a sunat, a bătut, a strigat şi şi-a trezit prietenul care dormea dus şi putea fi făcut scrum. Oamenii nu-şi caută salvarea decît atunci cînd îşi

dau seama de pericol. Cine doarme e inconştient de pericol. Un barcagiu care făcea trecere peste apele ce mai jos formează cascada Niagara, într-o zi neavînd clienţi, şi-a legat barca de ţărm şi s-a culcat în barcă. În timp ce dormea, barca legănată mereu de valuri, s-a dezlegat şi a pornit la vale. Apucată de curenţi a fost atrasă spre firul apei şi dusă spre cascadă. Unii oameni au observat aceasta şi au început să strige, dar barcagiul dormea tun şi şi-a găsit pierzarea în potopenia apelor. Tot aşa se întîmplă cu cei ce dorm somnul nepăsării, se vor pomeni în iad. De aceea ei trebuiesc treziţi acum. Dumnezeu vrea salvarea lor, dar are nevoie de gura mea, de gura ta spre a-i trezi. Oare sîntem noi gata pentru aceasta? Sîntem noi străjerul ce sună din trîmbiţă să-i înştiinţăm pe cei nepăsători de pericol? (Ezechiel 33:1-9).

CEI NECREDINCIOŞI ŞI ATEII AU NEVOIE DE TREZIRE

Apostolul Pavel, vorbind de aceştia, spune: „Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sînt pe calea pierzării, a căror minte necredicioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei ..." (2 Corinteni 4:3-4). Mintea lor necredincioasă, orbită de Satan, îi face să nu-şi poată vedea starea lor de păcat, să nu poată observa schimbarea mare făcută de Duhul Sfînt în viaţa multora şi să nu-şi poată da seama de sfîrşitul teribil al căii lor. Numai o trezire făcută de Duh îi poate apropia de Dumnezeul pe care-L tăgăduiesc. Nici argumentarea cea mai logică şi nici cele mai izbitoare dovezi pe ei nu-i pot convinge, fiindcă ei nu vor să se convingă, le place să nu creadă.

Sînt unii atei sinceri care doresc să se convingă. Aceştia ajung de se trezesc şi ajung de la necredinţă la credinţă.

Dr. Cyril E. M. Joad a fost unul din marii atei ai secolului nostru. El a fost mulţi ani şeful catedrei de filozofie a Universităţii din Londra. Fiind coleg de ateism cu marele evoluţionist Julian Huxley, cu Bertrand Russel şi cu marele istoric H. G. Wells, împreună au contribuit mai mult ca oricare alt grup la subminarea credinţei intelectualilor din vremea noastră. Dr. Joad a fost un aprig militant al ateismului. El a scris o seamă de cărţi împotriva creştinismului. Dar în viaţa lui a intervenit o schimbare dramatică. Marele ziar „Los Angeles Times" în 1948 a publicat trezirea sa la credinţă. Ceea ce a negat toată viaţa, a ajuns să afirme şi să creadă.

Lew Walace, general englez, era un bun prieten în ateism cu Robert Ingersoll. Ei au făcut tot ce au putut ca să ridiculizeze Biblia şi creştinismul. Într-o zi, călătorind cu trenul, Ingersoll îl provoacă pe generalul Walace să scrie o carte prin care să dovedească absurditatea creştinismului şi inexistenţa lui Isus. Provocarea a prins căci generalul era dornic de tot mai multă faimă, iar pe de altă parte el poseda o vastă cultură, deci se credea capabil de o aşa lucrare. Şi s-a apucat de lucru. A adunat material şi a scris vreo patru capitole. S-a întîmplat însă, că adunînd dovezi să prăbuşească credinţa altora, s-a prăbuşit tocmai necredinţa lui. Adevărul l-a trezit şi la vîrsta de cincizeci de ani pentru prima dată în viaţa sa, generalul Walace a îngenuncheat pentru rugăciune şi a cerut ca Domnul Isus Cristos să fie şi mîntuitorul său personal. Din acea clipă cartea lui intitulată „Ben Hur", a căpătat o altă coloratură.

Sir William Ramsay, savant englez de renume mondial, la fel a fost mare necredincios. El şi-a pus în gînd să scrie o carte prin care să dovedească netemeinicia Bibliei, mai ales a cărţii Faptelor Apostolilor, care descrie începutul bisericii creştine. Pentru o bună documentare el a întreprins o călătorie de studii în Asia Mică, dorind la faţa locului să descopere divergenţe în descrierea făcută de

Dr. Luca şi proaspetele excavaţii arheologice. Dotat cu o minte analitică, el a studiat minuţios toate amănuntele şi adevărul i-a răsturnat toată ideologia de pînă atunci. În cartea sa: „Luke the Phisician", el mărturiseşte: „Eu am primit convingerea că relatarea lui Luca e fără egal în ce priveşte exactitatea. Adîncind examinarea de fond a textului ceva mai mult decît se obişnuieşte cu lucrările altor istorici, el suportă verificarea cea mai minuţioasă şi tratamentul cel mai riguros."

De această trezire au nevoie toţi ateii de azi.

MIJLOACE FOLOSITE DE DUHUL SFÎNT ÎN TREZIRILE SPIRITUALE

Trezirile spirituale sînt o lucrare minunată a Duhului Sfînt. Ele sînt diferite unele de altele. Unele sînt treziri individuale, altele sînt treziri în masă cu zeci, sute sau mii de suflete. Apoi metoda şi mijloacele prin care sînt produse sînt atît de diferite. Trezirea famenului etiopian e diferită de trezirea lui Saul din Tars şi cea a lui Corneliu. La fel trezirea în masă din Samaria e diferită de cea din Ierusalim şi de cea din Efes. Dar toate au acelaşi scop: mîntuirea păcătoşilor. Nimeni nu trebuie să ia felul în care el a fost trezit ca unitate de măsură, ca tip şi, dacă trezirea altuia nu a fost exact aşa, să i-o tăgăduiască. Duhul Sfînt nu lucrează după un şablon, ci foloseşte oameni, situaţii, evenimente, împrejurări şi o gamă întreagă de mijloace pentru treziri spirituale. Să cercetăm cîteva:

La Rusalii, Duhul Sfînt a folosit PREDICA unui grup şi rezultatul a fost convertirea a vreo 3.000 de suflete. Pentru a-i aduna să audă predicarea Evangheliei, Duhul Sfînt a produs un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic şi mulţimea a venit să vadă ce s-a întîmplat. Pentru că cei adunaţi vorbeau limbi diferite, ucenicii au primit darul vorbirii în limbile acelor popoare, deci limbi înţelese. Limbile nu au fost un scop, ci un mijloc să comunice altora mîntuirea. În Samaria a fost folosită tot predica, dar printr-un singur om, prin Filip, şi aici nu s-a petrecut fenomenul vorbirii în alte limbi, căci nu a fost necesar. Duhul Sfînt nu face nimic de prisos. Predicarea Evangheliei a fost folosită în primul

veac pentru înfiinţarea bisericilor în Israel, în Asia Mică şi în Europa. Predica a fost folosită de-a lungul veacurilor pînă în ziua de azi. Unii ascultă predica în locaşuri de rugăciune sau pe mari stadioane; alţii ascultă predica la radio, la televizor sau de pe o casetă şi rezultatul e acelaşi. Într-o localitate pe valea Crişului Alb, soţia unui şef de post nu a fost la biserică, dar a ascultat predicarea Evangheliei la radio si a fost trezită, s-a întors la Dumnezeu şi după aceea a mers la biserică şi a fost botezată. Într-o localitate de lîngă Buzău, un grup de vecini au ascultat într-o casă predicarea Evangheliei la radio şi toţi s-au întors la Dumnezeu. Ei au fost primii convertiţi în acea localitate.

Unii sînt treziţi prin BIBLIE. Preotul Dumitru Cornilescu a fost trezit la o altă viaţă în timp ce făcea traducerea Bibliei în limba română. Alţii au citit Biblia în casa lor sau la băi şi Cartea Sfîntă, ca şi o oglindă, a arătat omului starea sa spirituală, păcătoşenia sa în faţa lui Dumnezeu şi i-a arătat cum poate ajunge să fie mîntuit. Ce carte minunată e Biblia!

Alţii au fost treziţi printr-o DISCUŢIE, ca şi Nicodim, ca şi samariteanca, ca şi famenul. Tata Cristea în tinereţe a fost cantor în biserica ortodoxă din Mărţihaz, judeţul Bihor. Într-o zi stătea de vorbă cu alţi vecini pe marginea şanţului din faţa casei. Un trecător din altă localitate i-a salutat, s-a oprit cu ei la vorbă, apoi a scos Noul Testament din buzunar şi le-a citit despre pocăinţă. În discuţia care a urmat, cîţiva din ei au primit lumina Evangheliei, şi-au dat seama de păcatele lor şi s-au pocăit. Ei au fost primii pocăiţi din acea localitate. Deseori pomenea că el a cîntat în biserică: „Aflat-am Izvorul vieţii şi uşa Raiului pe calea pocăinţei", dar numai prin acea discuţie el s-a convins că pînă atunci încă nu găsise izvorul vieţii care este Domnul Isus, fiindcă nu apucase calea pocăinţei.

Dr. L. R. Scarborough a fost un distins profesor de seminar şi un bun cîştigător de suflete. De la el ne-au rămas mai multe cărţi preţioase. El avea obiceiul ca în tren, în tramvai, la piaţă, pe cîmp sau pe unde umbla să intre în discuţie cu oamenii despre starea sufletului lor şi Duhul Sfînt a folosit în chip binecuvîntat discuţiile lui spre luminarea şi convertirea multora. În cartea sa „Cum Isus a cîştigat oameni?", el istoriseşte că odată a plecat cu trenul de la St. Luis şi cînd a venit conductorul a început discuţia cu el şi clipa aceea a fost spre mîntuirea conductorului. După aceea, el a mărturisit că timp de şapte ani făcea slujba aceea şi că a dus cu trenul pe mulţi preoţi, pastori şi credincioşi, dar că pînă atunci nimeni nu s-a interesat de starea sufletului său şi nimeni nu i-a arătat prin Evanghelie calea mîntuirii.

Dr. Cezar Malan, un vestitor al Evangheliei, a stat de vorbă odată cu domnişoara Charlotte Elliott despre mîntuirea sufletului ei, dar ea s-a revoltat şi n-a vrut să recunoască despre sine că e o păcătoasă. Însă după cîteva săptămîni a venit şi a recunoscut că are nevoie de mîntuire, dar că întîi trebuie să se îndrepte şi apoi se va preda Domnului. Dr. Malan a insistat să vină la Domnul Isus aşa cum se află şi prin sîngele Mielului lui Dumnezeu păcatele ei vor fi spălate. Duhul Sfînt a folosit acea discuţie şi ea a îngenuncheat, şi-a predat viaţa Domnului şi a primit mîntuirea Lui. Cuvintele că trebuie să vină aşa cum este au trezit-o la realitatea că ea nu se poate îndrepta şi că Domnul o primeşte aşa cum este. De la ea avem cîntarea:

Aşa cum sînt la Tine vin
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin.
Mă spală-n sîngele-Ţi divin
O, Mielule, eu vin, eu vin.

Tot textul cîntării arată această iluminare a minţii produsă de Duhul Sfînt.

Evanghelistul D. L. Moody a fost trezit printr-o discuţie cu Kimball, învăţătorul său de la şcoala duminicală, care în ziua de 21 aprilie 1855 s-a oprit la magazinul de ghete unde lucra băiatul. Acolo, în magazia din dos, a discutat cu el despre mîntuire şi Domnul a binecuvîntat acea discuţie, căci Moody s-a predat Domnului.

Iustin Martirul a fost un filozof, care în tinereţe a studiat la multe şcoli şi purta cu mîndrie mantia de filozof, dar avea sufletul foarte frămîntat. Într-o zi pe cînd se plimba pe malul mării şi medita, a întîlnit un bătrîn necunoscut cu care a intrat în vorbă. Bătrînul avea o faţă senină care arăta starea de mulţumire şi pace lăuntrică. Acesta a observat pe faţa lui Iustin frămîntările sale lăuntrice şi a căutat să-i arate că filozofia nu are nici o putere împotriva poftelor şi nu îi poate da izbăvirea de păcat. Şi Iustin îşi dădu seama că bătrînul spune adevărul, căci tocmai aceasta era pricina frămîntărilor sale. Bătrînul, rămas anonim, l-a îndrumat să se apropie de adevăratul Dumnezeu prin Cristos Domnul şi Iustin a găsit pacea sufletului său, pace care l-a stăpînit chiar şi cînd a fost în faţa prefectului Rusticus care l-a condamnat la moarte.

Am dat aceste cazuri ca să înţelegeţi că Duhul Sfînt foloseşte discuţia uneori chiar cu mai mult succes decît predica. Pe de altă parte, nu toţi au darul de a predica în faţa poporului, dar toţi pot începe o discuţie cu cineva să-i arate calea mîntuirii. Asemenea ocazii se găsesc peste tot şi totdeauna. Bătrînul poate nu a fost nici o zi la şcoală, dar l-a cîştigat pe Iustin care era mare filozof, căci el avea pacea sufletului, ceea ce nu avea filozoful. Despre apostolul Pavel citim că „în sinagogă stătea deci de vorbă cu iudeii şi cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piaţă stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întîlnea“ (Fapt. Ap. 17:17). Discuţiile sînt un mijloc mult folosit de Duhul Sfînt spre trezirea păcătoşilor.

Alţii au fost treziţi doar ASCULTÎND ASEMENEA DISCUŢII. Aşa avem cazul lui John Bunyan. El fusese capul răutăţilor din localitatea sa. Acum era muncit de patimile şi păcatele sale. A încercat prin eforturi personale să se elibereze, dar totul a fost în zadar. Cum era tinichigiu şi mergea pe la casele oamenilor, într-o zi a tras cu urechea la o discuţie dintre trei femei credincioase ce erau în pragul casei. Ele vorbeau despre lucrarea Duhului Sfînt în inima păcătoşilor, despre harul lui Dumnezeu şi pacea pe care o capătă un suflet cînd se pocăieşte. Cuvintele lor au fost ca o lumină venită de sus în sufletul său frămîntat. El a acceptat harul lui Dumnezeu şi a devenit un bun instrument la îndemîna Duhului Sfînt spre binecuvîntarea a mii şi mii de suflete.

Alţii pot fi treziţi prin MĂRTURIA unuia cum el a fost trezit şi mîntuit. Mai ales cei proaspăt convertiţi încă nu cunosc prea multe texte din Biblie, ca să le poată arăta altora, dar în ei clocoteşte bucuria mîntuirii şi caută să împărtăşească această bucurie. Ei spun cum şi ei au fost păcătoşi, stăpîniţi de patima fumatului, a beţiei, a plăcerilor, dar Domnul Isus Cristos i-a luminat şi au scăpat de patimi, de trecutul lor, iar acum sînt alţi oameni. Ei sînt ca orbul vindecat din Evanghelie care repeta mereu: „Eu una ştiu că eram orb şi acum văd" (Ev. Ioan 9:25). La fel a făcut îndrăcitul din Gadara. El s-a dus la ai săi şi le-a spus ce a făcut Domnul şi cum a avut milă de el, iar la prima ocazie cînd Domnul Isus a ajuns iarăşi pe ţărmul lor, toţi bolnavii au venit la el să fie vindecaţi (Ev. Marcu 6:53-56). Mărturia lui a avut mare efect.

De multe ori Duhul Sfînt a folosit un TRATAT, o revistă, o broşură sau o carte spre a trezi pe cei păcătoşi. Aşa a lucrat Domnul în viaţa mea. Am fost născut din părinţi credincioşi, tata a fost un bun vestitor al Evangheliei, dar eu am fost rău şi nu am fost gata să mă predau Domnului. A încercat fratele Ambrozie Belinţan din Fibiş

să mă convingă, dar în zadar. Odată însă eram singur acasă şi am luat o revistă să o citesc. Duhul Sfînt a folosit cîteva rînduri din acea revistă spre a mă trezi. Atunci am îngenuncheat şi mi-am predat viaţa Domnului. Probabil de aceea Domnul m-a ales să folosesc calea scrisului spre a trezi pe alţii.

Într-o comună din Banat, lîngă graniţa cu Iugoslavia, o femeie dimineaţa şi-a luat sapa şi a plecat la gospodăria colectivă pentru a merge la prăşitul porumbului. Pe stradă, jos, a observat o foiţă de broşură şi s-a aplecat de a luat-o. Era din broşura „Întîlnirea cu Dumnezeu". Cineva o rupsese şi o aruncase apoi. Ea a citit-o şi a recitit-o. Duhul Sfînt a trezit sufletul ei. Ea s-a hotărît să urmeze pe Domnul Isus, dar nu ştia ce va zice soţul ei. Seara ea a spus soţului hotărîrea ce o luase. Acesta nu a prea fost de acord, dar ea a rămas neclintită. Duminica următoare s-a dus la biserică şi a istorisit fraţilor cum prin acea foiţă lepădată Domnul a lucrat în viaţa ei. După cîteva săptămîni a mers şi soţul la biserică şi Duhul Sfînt a lucrat şi în inima lui şi a devenit şi el copil al Domnului. Astfel Dumnezeu a putut folosi chiar şi numai o foiţă din broşură, deci fără început şi fără sfîrşit, spre trezirea unei familii.

La fel o SCRISOARE poate trezi pe alţii. În biserica noastră avem un departament de lucru prin scrisori. Ce mare har e să fii la mii de kilometri şi prin scrisorile tale alţii să-şi dea seama de păcătoşenia lor şi să primească prin credinţă mîntuirea mare a Dumnezeului nostru. La una din întrunirile de lucru ale acestui departament, fratele Vrancea istorisea că a primit un răspuns la o scrisoare a sa prin care persoana respectivă îi comunica despre unele greutăţi prin care a trecut, că scrisoarea a sosit tocmai la timp potrivit, că a primit mîntuirea şi că acum se bucură de viaţă nouă, dar că nu ştie unde este o biserică de credincioşi în oraşul lor. Fratele s-a interesat şi într-o altă scrisoare i-a dat adresa cerută. În altă scrisoare îi scria că a găsit biserica şi

că ia parte la serviciile de rugăciune şi vrea în totul să-L asculte pe Domnul. Ce cale binecuvîntată este aceasta să poţi lucra la trezirea spirituală a altora peste mări şi peste ţări!

Au fost multe ocazii cînd o CÎNTARE a fost folosită pentru trezirea spirituală a unor suflete. În cartea „Ben Hur" se spune că Ben Hur era trezit dimineaţa de sora lui care venea lîngă pat şi îi cînta dulce pînă se trezea. Prin anul 1938 cînd eram la Seminarul Teologic Baptist din Bucureşti am avut o dată ca musafir la serviciul din capelă pe fratele Boris Buşilă, păstorul Bisericii Baptiste din Chişinău, Basarabia. El ne-a istorisit cum după ce terminase studiile a fost foarte frămîntat şi gînduri negre au pus stăpînire pe el. După o vreme de zbucium, s-a hotărît să-şi pună capăt zilelor. Era o zi de duminică şi a plecat spre locul unde se gîndea să-şi pună planul în aplicare. Trecînd pe lîngă clădirea Bisericii Baptiste unde uşa era deschisă şi auzind o cîntare, s-a gîndit să intre să asculte. Pînă atunci nu fusese niciodată într-o aşa biserică. A intrat şi a ascultat. În acea duminică o voce frumoasă cînta cîntarea:

Numai o dată tu trăieşti
O, spune-mi cui vrei să-i slujeşti?
Numai o inimă tu ai
O, spune-mi cui vrei s-o predai?

Numai un singur Salvator
Poate să-mpace al tău dor;
Crezînd în jertfa lui Isus
Vei fi născut din nou de Sus.

Numai un cer tu ai să pierzi
Dacă Lui nu te devotezi;

Te-aşteaptă chin nespus de greu
Dacă trăieşti fără Dumnezeu.

Numai lui Isus să-I urmezi
Viaţa ta să i-o sfinţeşti,
Ca El să fie Domnul tău
Şi tu să fii copilul Său.

Pentru sufletul lui zbuciumat, cîntarea a fost ca o voce din cer menită să-l oprească de la sinucidere. El şi-a dat seama că are o singură viaţă de trăit. A renunţat la planul său şi în acea zi s-a predat Domnului. Zbuciumul frămîntărilor a dispărut şi inima i-a fost copleşită de bucuria mîntuirii. El a ajuns să guste dulceaţa unei vieţi noi, cu un nou sens în trăire şi cu un Dumnezeu ca Tată. Mai tîrziu el a devenit chiar păstorul acelei biserici. Toată viaţa a fost un harnic vestitor al Evangheliei şi a murit ca martir, căci a căutat să împlinească ce spunea cîntarea: „Numai lui Isus să-i urmezi". Prin cîntarea aceasta Dumnezeu l-a trezit la o viaţă binecuvîntată.

Poate Dumnezeu folosi cîntarea ta spre trezirea altora?

Unora Dumnezeu trebuie să le dea o LOVITURĂ ca să se trezească. Cînd apostolul Petru se afla în închisoare şi a venit îngerul ca să-l elibereze, l-a lovit în coastă spre a-l trezi. Mulţi dorm prea greu şi numai dacă sînt loviţi se trezesc. Aşa a păţit Saul din Tars pe drumul Damascului. L-a atins lumina cerească, a căzut de pe cal şi a trebuit să fie orb trei zile ca să se vadă cum l-a văzut Dumnezeu. Numai atunci şi-a văzut păcătoşenia, lupta sa nebună şi harul mare al lui Dumnezeu. Se întîmplă că unii nu se trezesc la prima lovitură şi atunci se repetă din dragoste pentru salvarea lor. Israel a fost lovit cu foamete şi tot nu s-a întors la Domnul. A fost lovit cu secetă, cu rugină în grîu, cu lăcuste, cu ciumă, cu sabie, şi tot n-au vrut să se întoarcă de la păcatele lor la Dumnezeu (Amos 4:6-11).

Lovitura poate fi o BOALĂ. Aşa a fost în cazul maiorului Aurel Bogdan. Mama lui, o bună credincioasă, mereu se ruga pentru trezirea şi întoarcerea fiului ei la Dumnezeu. Ea se pocăise după ce el s-a căsătorit şi a plecat din casa părintească. El nu fusese niciodată în biserica noastră. Era profesor la Academia Militară şi nici cînd venea la mamă-sa pentru o scurtă vizită nu îndrăznea să vină la biserică. Nu pricepeam cum vrea Dumnezeu să lucreze în inima lui dar mama sa continua să se roage pentru sufletul lui ca să fie mîntuit. După mai mulţi ani s-a întîmplat că maiorul s-a îmbolnăvit de cancer şi cînd a fost în stare gravă, a fost transferat de la Bucureşti la Timişoara la clinică. În acea perioadă el şi-a dat seama de starea sa şi a început să se intereseze de Biblie, de mîntuire. Într-o zi el a înţeles Evanghelia şi a primit prin credinţă în jertfa Domnului Isus mîntuirea sufletului său. Viaţa lui s-a schimbat total. Groaza morţii care îl făcea să fie într-o continuă tensiune, a fost înlocuită cu o pace sfîntă care a uimit chiar pe soţia sa. Nu s-a vindecat, dar deveni un copil al lui Dumnezeu şi se bucura de acest har. Prin durerile trupului a fost trezit şi a găsit mîntuirea sufletului, exact pentru ce se rugase ani şi ani mama sa.

Pentru trezirea unora Dumnezeu foloseşte OCAZII DEOSEBITE sau chiar anumite FENOMENE. În cartea „Adevăratul preot" sau „Ce-ar face Isus în locul meu?" (în altă traducere are titlul „Urmarea lui Cristos"), e relatată o trezire spirituală. Ea a fost provocată de un biet şomer bolnav, care, după predica prin care păstorul a îndemnat pe oameni să-L urmeze pe Cristos, s-a ridicat de sub balcon şi a întrebat pe cei ce erau prezenţi ce înţeleg ei prin a-l urma pe Cristos. Şi istorisindu-şi ceva din suferinţele şi mizeria prin care el trecuse, a ajuns pînă în faţă şi mereu îi presa cu întrebarea „dacă ceea ce numiţi »a urma pe Isus« este acelaşi lucru cu ceea ce înţelegea el însuşi?" Cum era prea bolnav şi slăbit, el se prăbuşi în chiar faţa

amvonului. Dar evenimentul acesta a determinat trezirea păstorului şi a unui mic grup din biserică. Ei au luat hotărîrea ca la orice lucru întîi să-şi pună întrebarea: „Ce-ar face Isus în locul meu?". De la grupul mic, Duhul Sfînt a produs o mare trezire spirituală.

Martin Luther în tinereţe a fost trezit printr-un trăznet. În timp ce călătorea cu un prieten al său pe un drum la ţară, s-a ridicat un nor şi un trăznet l-a nimerit pe prietenul său care a căzut mort lîngă el ... De atunci a părăsit plăcerile lumeşti şi a căutat pe Dumnezeu, intrînd în mănăstirea Erfurt. Dar mîntuirea nu a găsit-o decît abia mai tîrziu. Alţii au fost treziţi printr-un cutremur de pămînt, alţii printr-o inundaţie, iar alţii printr-un accident din care totuşi au scăpat.

Nu are mare importanţă ce mijloc foloseşte Dumnezeu ca să trezească pe cineva, ci are valoare rezultatul că omul trezit îşi caută mîntuirea sufletului. Domnul Isus spune că sufletul este mai scump decît lumea (Ev. Matei 16:26).

SÎNT POSIBILE TREZIRILE ŞI ASTĂZI?

Într-o vreme cînd toate normele morale au fost lepădate şi un foc nepotolit al curviei stăpîneşte lumea, acum cînd stricăciunea a ajuns la culme, cînd divorţurile se ţin lanţ, cînd prin avorturi se omoară mii şi mii de vieţi, cînd Dumnezeu e desconsiderat şi tăgăduit, oare mai pot fi posibile treziri spirituale? Generaţia noastră bolnavă de necredinţă şi stricăciune, muncită de suspiciuni şi trădare, împietrită de răutate şi dor de răzbunare, oare ar mai putea fi trezită?

Într-o lume unde bisericile sînt moleşite, adormite, care deşi se adună nu mai aud glasul Domnului, nu văd păcatul care a pătruns în viaţa lor, nu văd starea disperată a lumii păcătoase, nu văd semnele grăitoare ale apropiatei veniri a Domnului, nu se bucură şi nu se întristează, într-o aşa situaţie mai pot fi treziri spirituale?

Acum cînd cei mai mulţi vestitori ai Evangheliei au devenit profesionişti, plini de mîndrie, nu de Duhul Sfînt, fără mesaj, fără puterea uimitoare care a mişcat pe pionierii de altădată ai Evangheliei, cu o ascultare mai mult de oameni decît de Domnul; acum cînd cei mai mulţi sînt doar nişte cîini muţi în jurul turmei (Isaia 56:10), cum s-ar mai putea produce treziri spirituale?

Acum cînd Diavolul luptă aprig să înşele lumea şi dacă e cu putinţă să înşele chiar pe cei aleşi, acum cînd e noapte tîrzie şi toate condiţiile sînt atît de vitrege, s-ar mai putea oare să se întîmple treziri? S-ar putea să fie o redeşteptare a bisericilor şi păcătoşii în mare număr, mii şi mii să se întoarcă la Dumnezeu? Ce spune Biblia şi ce arată Istoria în privinţa aceasta?

Răspunsul Bibliei şi chiar al istoriei afirmă clar că este posibil chiar şi în cele mai reci biserici şi în cele mai joase stări de decădere să se producă treziri spirituale. Mai mult, chiar aceste stări şi condiţii sînt cele mai propice pentru trezirile spirituale. Să analizăm cîteva cazuri:

În paginile Vechiului Testament citim despre o seamă de treziri spirituale. Pe vremea lui Samuel, poporul a părăsit pe Domnul şi a început să slujească Baalilor şi Astarteelor. Douăzeci de ani a stat Chivotul la Chiriat - Iearim fără ca poporului să-i pese de Domnul. Dar a venit o zi cînd toată starea aceasta s-a schimbat. În 1 Samuel 7:2-4 citim: „Atunci toată casa lui Israel a plîns după Domnul. Samuel a zis întregii case a lui Israel: »Dacă din toată inima voastră vă întoarceţi la Domnul, scoateţi din mijlocul vostru dumnezeii străini şi Astarteele, îndreptaţi-vă inima spre Domnul şi slujiţi-I numai Lui«; Şi copiii lui Israel au scos din mijlocul lor Baalii şi Astarteele şi au slujit numai Domnului." Trezirea aceasta e caracterizată prin căinţă, au plîns, au postit; prin despărţirea de păcat, au scos idolii din mijlocul lor şi prin consacrare, au slujit numai Domnului.

Altă trezire avem pe vremea lui Ilie. Datorită împărătesei Izabela, în Israel a fost introdusă în mod oficial închinarea la Baal şi Astarteea. Un număr de 450 preoţi ai lui Baal şi 400 ai Astarteei mîncau la masa împăratului. Închinătorii adevăratului Dumnezeu au fost prigoniţi, prorocii omorîţi şi altarele dărîmate. Ilie a scăpat cu viaţă, fugind de teroarea Izabelei peste graniţă, la Sidon. Idolatria, minciuna şi desfrîul erau la culme şi porneau de sus în jos, de la conducători la popor. Într-o aşa situaţie orice trezire părea imposibilă. Izabela era mînă de fier. Şi totuşi ea s-a petrecut. Păcătoşenia mare a creat posibilitatea mare de trezire spirituală. Stările noastre grave sînt oportunităţile mari ale lui Dumnezeu să lucreze. După cum zăduful mare al unei zile de vară aduce o ploaie

torenţială, tot aşa decăderea mare prezintă cea mai potrivită situaţie de trezire spirituală.

Acest adevăr trebuie să dea speranţă, să umple de optimism pe toţi adevăraţii slujitori ai Domnului. Înseamnă că şi în vremea noastră de mare păcătoşenie şi lepădare de Dumnezeu, se pot petrece treziri.

E de notat că trezirea pe vremea lui Ilie a fost precedată de o pedeapsă dumnezeiască prin secetă şi foamete de trei ani şi jumătate. Dumnezeu voia să-i trezească, nu să-i nimicească. Şi analizînd situaţia îmi dau seama că multe ţări, care se laudă cu necredinţa au fost atinse de nuiaua lui Dumnezeu. Ce au fost inundaţiile? Ce e lipsa de pîine? Dar s-a trezit poporul să se întoarcă la Dumnezeu? Doar cîţiva ... Nici Israel nu s-a trezit imediat. A trebuit să urmeze marea provocare de pe Carmel, cu o demonstrare vizibilă a neputinţei lui Baal şi a puterii lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. Numai atunci poporul a strigat: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!" Important pentru noi este faptul că nici cei 850 preoţi, nici chiar împăratul nu a putut opri trezirea. Duhul lui Dumnezeu lucrează în ciuda tuturor împotrivirilor omeneşti. Bucuraţi-vă de acest adevăr. E glorios şi ne umple inima de speranţă. Trezirile spirituale se pot petrece chiar în cele mai vitrege condiţii şi unde oamenii nu le doresc, ci se împotrivesc cu toată furia. Mare e Dumnezeu!

O altă trezire importantă a fost pe vremea împăratului Ezechia. Deschideţi Biblia la 2 Cronici cap. 29 şi 30. Trezirea a fost făcută prin împărat, un tînăr de 25 de ani. Subliniez vîrsta lui pentru că mulţi alţi tineri la acea vîrstă nu se gîndesc că prin ei Dumnezeu ar putea trezi o comună, un oraş, sau o ţară întreagă. Ezechia nu a urmat nici o şcoală a profeţilor, nu a făcut nici un fel de studii teologice şi nici în familie nu a primit o educaţie aleasă în ale religiei. Ahaz, tatăl său, a avut o purtare fără frîu, a fost un idolatru, s-a închinat la zeii Damascului. El a

prădat Casa Domnului, uneltele sfinte le-a făcut bucăţi, lucrurile scumpe le-a dat împăratului Asiriei şi chiar a închis uşile Casei Domnului. În schimb a clădit altare în toate colţurile Ierusalimului şi în fiecare cetate a lui Iuda. Preoţimea era coruptă, vîndută pentru bani. Urie, preotul de la casa împăratului, în loc să păstreze închinăciunea curată, tocmai el face un alt altar idolului, după modelul altarului din Damasc şi-l aşează în faţa Casei Domnului. Ahaz a săvîrşit toate urîciunile neamurilor, şi chiar pe fiii săi, se pare şi pe Ezechia, i-a trecut prin foc.

Într-o aşa perioadă de mare decădere, cu preoţimea în slujba banului, cu altare păgîne la toate colţurile străzilor, cu jertfe păgîneşti însoţite de orgii, cu uşile Casei Domnului închise, te întrebi: mai este posibilă o trezire spirituală? Care profet cu glas de tunet ar mai putea întoarce poporul acesta la Dumnezeu? Cînd însăşi preoţimea e păgînă, pare imposibilă orice trezire. Totuşi ea s-a petrecut, şi încă printr-un tînăr de 25 de ani. O, Doamne, dă-ne aşa tineri!

Ezechia primise o bună creştere de la mama sa, o femeie credincioasă, fiica lui Zaharia, un om care pricepea vedeniile Domnului. În cloaca de păcătoşenie de la palatul lui Ahaz, ea creştea un crin. Binecuvîntată mamă! Cum aş vrea ca surorile, care au soţi necredincioşi, să înveţe adevărul acesta că îşi pot creşte copiii pentru Dumnezeu în ciuda păcătoşeniei din jur.

Ezechia cum a ajuns la tron, a început să lucreze pentru trezirea şi întoarcerea poporului la Dumnezeu. În anul întîi al domniei sale, a deschis uşile Casei Domnului. E de mare importanţă să dai prioritate lucrurilor Domnului. El avea atîtea de făcut, dar a început cu Casa Domnului. Tu căror lucruri le dai întîietate? Ezechia a adunat din nou preoţii care erau împrăştiaţi pe la casele lor, a adunat leviţii, cîntăreţii, a curăţit Casa Domnului, a îndepărtat altarele de pe uliţele Ierusalimului şi a sfărîmat şarpele de aramă

făcut de Moise ce ajunsese să fie zeificat. Ezechia a recunoscut şi a mărturisit starea de vinovăţie a poporului. El dădu ordin ca de sărbătoarea Paştelor toţi să vină la Ierusalim să se închine Domnului. A chemat chiar şi pe cei din împărăţia lui Israel. Alergătorii au mers din cetate în cetate şi au vestit porunca împăratului. Un popor în mare număr s-a adunat la Ierusalim. De pe vremea lui Solomon n-a mai fost aşa ceva. A fost un aşa entuziasm, o aşa bucurie, încît toată adunarea a cerut să se prelungească sărbătoarea cu încă şapte zile.

La această trezire constatăm de asemenea recunoaşterea păcătoşeniei, curăţirea, despărţirea de păcat şi marea bucurie în Domnul.

Altă trezire spirituală găsim pe vremea împăratului Iosia. E descrisă în 2 Împăraţi 22 şi 23. După Ezechia a urmat la tron Manase fiul său, care a tîrît din nou poporul în păcat şi idolatrie. Altarele păgîne au apărut iarăşi pe toate străzile Ierusalimului. Ba chiar şi în templu a fost aşezat idolul Astarteei. După Manase a urcat pe tron Amon, care nu a fost cu nimic mai bun.

Au trecut vreo 86 de ani de la trezirea prin Ezechia şi pe tronul de la Ierusalim ajunge împărat Iosia, un strănepot al lui Ezechia. Acesta avea opt ani cînd a fost făcut împărat. Cînd a fost însă de 20 de ani, Iosia a poruncit curăţirea Templului, iar la 26 de ani a început repararea şi restaurarea Casei Domnului. În timp ce făceau curăţenie, au găsit cartea legii, de multă vreme pierdută. Preotul Hilchia a dat-o lui Şafan, logofătul, să o ducă împăratului. Cînd Şafan a citit în faţa împăratului cartea legii, acesta şi-a rupt hainele. Sfîşierea veşmintelor era semnul unei mari dureri. Acum, în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, Iosia vede mai bine vinovăţia părinţilor şi a poporului. Deşi tînăr, avea o inimă simţitoare la Cuvîntul Sfînt. Ai tu o aşa inimă? Printr-un aşa tînăr, Dumnezeu a săvîrşit o mare trezire spirituală, care a depăşit hotarele ţării. Nu ai vrea ca

Dumnezeu să te folosească şi pe tine ca pe Iosia?

O altă trezire spirituală cu totul neobişnuită o aflăm la Ninive prin anul 750 înainte de Cristos. Cei din Ninive erau idolatri şi păcătoşenia lor a ajuns la culme. Dumnezeu rosteşte sentinţa de nimicire a Ninivei şi Iona, un proroc din Israel, e trimis să le ducă vestea că Ninive după patruzeci de zile va fi nimicită. Iona încearcă să fugă de răspundere, dar învaţă lecţia că trebuie să asculte de Domnul. La a doua trimitere, Iona s-a dus la Ninive. El a fost omul care n-a vrut să fie misionar, n-a avut nici o veste bună şi n-a dorit trezirea acelui popor. Constrîns, neavînd încotro, s-a dus şi şi-a strigat mesajul său grav. Şi trezirea a început de jos în sus şi de sus în jos. Şi trezirea a început de la popor spre împărat şi de la împărat spre popor. A fost o trezire în masă a întregului popor, o trezire cu totul deosebită, cu pocăinţă şi post, cu strigăte către Dumnezeu după îndurare. Şi Dumnezeu a iertat cetatea. Nu crezi că Dumnezeu poate lucra şi azi aşa treziri? Vrei tu să fii omul la îndemîna Duhului Sfînt prin aşa lucrări?

Să privim şi la cîteva treziri spirituale din timpul Noului Testament.

O mare trezire a fost în ziua de Rusalii la Ierusalim. Ea s-a petrecut numai la 53 de zile după agitaţia făcută de preoţi şi de strigătele mulţimii înfierbîntate care cerea răstignirea Domnului Isus. Mulţi au văzut cum în noaptea aceea ucenicii l-au părăsit şi au fugit. Unii au fost martori la lepădarea lui Petru şi acum, la Rusalii, tocmai la predica lui Petru şi a celor ce au fugit, mulţimea e zguduită, e trezită şi se pocăieşte. Oare care dintre ucenici ar fi îndrăznit să viseze o aşa mare trezire, prin ei, oameni aşa de slabi şi la un aşa scurt timp? Şi nu au fost treziţi 30 - 50 de suflete, ci aproape 3.000. Aşa sînt trezirile spirituale, depăşesc toate aşteptările. Ele sînt lucrări minunate pe care Duhul Sfînt le săvîrşeşte prin oameni slabi, fricoşi, neputincioşi. Ucenicii care stătuseră cu uşile încuiate, au

fost făcuţi potriviţi pentru a produce o aşa trezire. Ei au primit curaj sfînt, o limbă de foc cu capacitatea de a vorbi o altă limbă pe care n-au cunoscut-o înainte, dar care era necesară unora de acolo ca să înţeleagă mesajul Evangheliei, spre a se putea petrece trezirea. Din predica lui Petru constatăm că o mare parte din ascultători erau evrei din Ierusalim. El le zice: „Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi; pe Omul acesta, dat în mîinile voastre ... voi L-aţi răstignit şi L-aţi omorît prin mîna celor fără de lege". Deci, de două ori îi acuză de crimă, în versetele 21 şi 36 el le spune: „L-aţi răstignit". După asemenea învinuire el se putea aştepta mai degrabă la o arestare decît la o trezire spirituală. Dar Duhul Sfînt nu greşeşte, ci trage drept în ţintă. Vorbirea lui Petru nu e dulceagă, ci tăioasă. El nu umblă cu mănuşi, ci spune păcatului pe nume. De fapt nici o trezire spirituală nu se petrece pînă cînd nu se produce mai întîi convingerea de păcat. Cu aceasta încep toate trezirile. Vorbirea i-a străpuns inima. Conştiinţa s-a trezit şi a început să lucreze. Starea le-a devenit insuportabilă. Ei nu se dezvinovăţesc, nu tăgăduiesc, ci întreabă: „Fraţilor, ce să facem?" Iar, cînd li se spune, ei sînt gata, fără amînare, să asculte, să împlinească ce li s-a spus. Biserica lui Cristos Domnul a luat fiinţă prin treziri şi ea trăieşte şi se înmulţeşte prin treziri. Aşa a fost de-a lungul veacurilor.

O altă trezire citim că s-a petrecut în Samaria. E menţionată în Faptele Apostolilor 8: 1-13. Ea s-a produs în împrejurări foarte critice, la un an sau doi după cea din Ierusalim. Ştefan fusese martirizat. Saul din Tars a primit împuternicirea să conducă prigoana împotriva urmaşilor lui Cristos şi făcea ravagii prin biserici. Toţi, afară de apostoli, au fugit din Ierusalim. Filip a trecut în Samaria şi

le-a predicat Evanghelia. Noroadele au luat aminte într-un gînd la cele spuse de Filip, au crezut şi au fost botezaţi. În Samaria era un vrăjitor, care multă vreme îi uimise pe oameni prin vrăjitoriile lui. Acum a fost cuprins şi el de focul trezirii, a cerut să fie botezat şi nu se mai despărţea de Filip. Ce lucrare frumoasă s-a produs aici! Fără catedrală, fără cor, fără fanfară sau orchestră, fără ajutoare, doar un singur om, Filip. Ce învăţătură, cîtă întărire şi cît optimism putem primi din această trezire. Sînt puţini credincioşi în satul sau oraşul tău? Oamenii de acolo sînt răi, ca cei din Samaria? Atunci chiar acolo e cel mai potrivit loc pentru treziri. E nevoie de un singur om care să fie în întregime al Domnului. Cine va fi omul acela?

Altă trezire s-a petrecut în Antiohia. E descrisă în Faptele Apostolilor 11: 19-26. Antiohia era al treilea oraş mare în imperiul roman. Avea vreo 500.000 de locuitori. Era întrecut numai de Roma şi de Alexandria. Antiohia era poarta spre răsărit şi era denumită „Regina Răsăritului" sau „Antiohia cea frumoasă". Era înzestrată cu tot ceea ce putea produce bogăţia romană, estetica greacă şi luxul oriental. Închinăciunea din Templul lui Apolo, al lui Aştarod sau din Grădinile lui Daphne era urmată de mese, de petreceri cu desfrîu şi orgii. Societatea formată din multe naţionalităţi era cu totul coruptă. Totuşi aici s-a produs una din cele mai frumoase treziri spirituale. Prin anul 42, la vreo 8 - 10 ani de la omorîrea lui Ştefan şi prigoana dezlănţuită de Saul, cîţiva credincioşi rămaşi anonimi, fugiţi de la Ierusalim, au ajuns la Antiohia şi au predicat şi neamurilor Evanghelia Domnului Isus. Care a fost rezultatul? „Un mare număr de oameni au crezut şi s-au întors la Domnul", deci şi cel mai înţelenit ogor a ajuns să dea roadă şi încă una îmbelşugată. Ceea ce ştim despre cei cîţiva anonimi e că „mîna Domnului era cu ei". Acesta a fost secretul trezirii din Antiohia. Biserica aceasta a devenit una din cele mai puternice biserici din primul

veac. Ea a devenit primul centru misionar. Lor le-a fost dat harul să trimită primii misionari cu vestea bună a Evangheliei. Antiohia a devenit un fel de pepinieră spirituală. Aici s-a dat pentru prima dată ucenicilor numele de „creştini". Şi toată trezirea a început prin nişte credincioşi care s-au mutat aici. Oare care vor fi acei credincioşi gata să se mute în alte oraşe sau sate unde nu sînt credincioşi şi să le vestească Evanghelia? Cei ce s-au mutat la Antiohia n-au avut carnet de păstor, n-au avut aprobare de la Cezarul să ţină evanghelizări, n-au avut o catedrală sau o sală mare unde să predice, ci au avut „mîna Domnului cu ei".

Să învăţăm adevărul acesta glorios şi să-l aplicăm în viaţa noastră şi vom vedea lucruri mari şi minunate. Alegeţi ogoarele cele mai înţelenite, cele mai pline de gunoaie şi bălării, desţeleniţi-le, lucraţi-le, aruncaţi sămînţa şi vă veţi bucura de roadă îmbelşugată. Unde decăderea este mai mare, acolo se produc cele mai zguduitoare şi puternice treziri. Dumnezeul nostru e viu şi atotputernic. El preface stînca în iaz şi cremenea în izvoare de apă. Credeţi aceasta, doriţi aceasta, rugaţi-vă pentru aceasta şi puneţi-vă la îndemîna Duhului Sfînt pentru aceasta.

La fel istoria arată că în primele veacuri au fost mari treziri spirituale. Mii de păgîni au devenit creştini.

Trezirile spirituale nu s-au sfîrşit în primul veac, ci au continuat peste veacuri. Deşi s-au pornit valuri de crunte prigoane, Duhul Sfînt a continuat să săvîrşească treziri. Prigoanele nu au stins focul trezirilor, ci l-au amplificat. Prigoana a fost ca vîntul ce poartă focul cu mai multă putere. Apostolii Toma, Bartolomeu şi Pantaenus au ajuns pînă în India. Unii autori ca Usher, Stillingfleet şi Godwin sînt de părere că apostolul Pavel, în perioada dintre cele două întemniţări ar fi ajuns pînă în Anglia şi ar fi predicat şi acolo Evanghelia. Alţii susţin că Bran, tatăl lui

Caractacus, care a fost deţinut ca ostatic timp de şapte ani la Roma, ar fi dus Evanghelia în Anglia prin anul 58 după Cristos şi că mulţi au devenit creştini. Este cert că creştinismul s-a răspîndit cu mare repeziciune şi e foarte important faptul că centrele cu cea mai mare cultură ca Roma, Alexandria, Antiohia, Atena, Efes, Corint, Cartagena, Tesalonic au ajuns să fie focare în răspîndirea Evangheliei. S-au pocăit sclavi şi s-au pocăit bărbaţi de seamă ca Erast, vistiernicul cetăţii Corint, Dionisie Areopagitul, astronom şi senator al Atenei, Atenagoras, profesor de seamă din Atena, care la început a fost adversar al creştinismului, dar convertindu-se a devenit înflăcărat apărător al creştinilor, Quadratus şi Iustin, filozofi greci, Tertulian, avocat din Cartagena, Apolonius şi Simplicius, senatori romani, mai tîrziu au fost martirizaţi, Plutarh, învăţat de seamă din Alexandria, Ciprian, filozof, Doroteus şi Gorgonius, miniştri în guvernul lui Diocleţian după mutarea capitalei de la Roma la Nicomedia, Petru, înalt demnitar la palatul imperial al lui Diocleţian, Adanetus, prim-ministru în Frigia, Eustachius, Marinus, Sebastian, Sergius, ofiţeri distinşi, Cromaţius, fost prefect al Romei şi fiul său Tiburţius. Toţi aceştia au fost bărbaţi de mare renume pe care Duhul Sfînt i-a trezit la o altă viaţă. Evanghelia a avut efect chiar asupra minţilor celor mai luminate. Mulţi din aceştia au trebuit să plătească credinţa lor în Cristos Domnul cu însuşi sîngele lor. Nu, prigoanele n-au putut opri trezirile spirituale.

Celsus, un filozof păgîn şi mare duşman al creştinilor, pe la anul 180, se plîngea că aceştia merg din cetate în cetate şi se opresc în locurile publice, unde adună oameni şi îşi proclamă credinţa. Evanghelizarea era un mare risc pe vremea aceea. Ce curaj sfînt aveau acei fraţi ai noştri! Spre a salva pe alţii, s-au pus pe ei în pericol. Au preferat ei să sufere cele mai groaznice torturi de o clipă, ca alţii să poată fi scăpaţi de eternele chinuri ale iadului. Ei erau

conştienţi că trebuie să asculte de Domnul mai mult decît de oameni şi că vestirea Evangheliei poate trezi pe cei păcătoşi, uneori chiar şi pe călăi. De aceea toată lupta Satanei a fost zadarnică. Smulgătoare de braţe şi picioare, fierăstraie, cizme de metal umplute cu ulei înfierbîntat, scaune ornamentate cu cuie ascuţite, linguriţe cizelate ca să toarne plumb pe răni deschise, cleşti frumos zimţaţi ca să sfîşie limba şi pieptul, instrumente în forme de mugur cu care scoteau ochii din orbite, tronuri de fier înroşite, tot ce a ştiut mintea omenească în ura ei nebună, a căutat să folosească cu scopul de a opri răspîndirea Evangheliei, de a opri trezirea spirituală a păcătoşilor, dar totul a fost în zadar. Duhul Sfînt şi-a făcut lucrarea Sa binecuvîntată.

Cînd în august 1983 am coborît în catacombele Romei, am cugetat la acest preţ înalt, plătit de înaintaşii noştri. Străbătînd acele labirinturi subterane, întunecoase, m-am văzut mic şi nevrednic. Eu am coborît să-mi satisfac curiozitatea, dar ei au coborît acolo să vestească altora Evanghelia şi să se închine Domnului, care merită mai multă ascultare decît Cezarul Romei. Calea crucii bătătorită de ei, azi e mult mai uşoară. Cu toate acestea, noi ne plîngem şi găsim motivări să nu facem lucrarea încredinţată nouă. O, Doamne, trezeşte-ne pe noi întîi!

Numărul mare al martirilor arată ce mari treziri spirituale au avut loc în primele veacuri ale creştinismului. Nu avem nici o statistică de la primele biserici, deci nu putem şti numărul creştinilor. Totuşi avem indicii care ne pot ajuta să ne facem o idee oarecare.

Din cauza violentelor persecuţii, la Roma creştinii au găsit ca ascunzători catacombele. Acolo s-au întrunit, acolo au predicat Evanghelia şi acolo s-au pocăit *mii* şi *mii* de suflete. Catacombele au fost nu numai locul lor de adunare, ci şi locul lor de înmormîntare. În pereţii labirinturilor, erau săpate nişe unde se depuneau osemintele martirilor. După Northcote, coridoarele şi

labirinturile ar fi în lungime de 560 km. cu vreo 3.000.000 de morminte. Dar arheologul Rawlinson, în cartea sa „Historical Evidences", susţine că toate catacombele Romei la un loc ar avea o lungime de 1.440 km., iar numărul mormintelor ar fi de vreo 7.000.000. Deci într-o periodă de 300 de ani, numai la Roma au fost înmormîntaţi vreo şapte milioane de creştini. Cine poate şti numărul total?

Altceva ce arată numărul mare al celor treziţi de la păgînism la o viaţă sfîntă cu Dumnezeu sînt scrierile lui Tertulian, avocat din Cartagina, apărător al creştinilor. Pe la anul 197, el scria guvernatorilor: „Se strigă împotriva noastră că cetatea e ca şi stăpînită de noi; că pe ogoare, în fortăreţe, pe insule, pretutindeni, predomină creştinii; că oricare ar fi vîrsta, sexul, starea socială sau rangul, trec de partea acestui nume (de creştini, N. Tr.) ... Sîntem de ieri şi am ajuns să umplem pămîntul şi toate ale voastre: oraşele, insulele, municipiile, consfătuirile voastre intime, tribunalele, adunările poporului, palatul, senatul, forul; numai templele vi le-am lăsat". Iar pe la anul 200 scria guvernatorului din Cartagina: „Dacă voieşti ca şi mai departe să continui cu persecuţiile creştinilor din Africa, te întreb ce ai de gînd să faci cu miile de creştini de toate vîrstele şi din toate clasele sociale, care se vor prezenta de bună voie înaintea ta şi se vor declara creştini? Vei avea destule ruguri şi săbii să stingi viaţa acestora? Numai din Cartagina va trebui să duci la eşafod o zecime din locuitori. Apoi printre victime vei afla rudele şi prietenii tăi cei mai intimi, persoane distinse ale oraşului, bărbaţi şi femei din familii nobile ..."

Nu cunosc cifra exactă a populaţiei Cartaginei la începutul secolului al treilea. Unele enciclopedii spun că în anul 149 înainte de Cristos, înainte de al treilea război punic, populaţia oraşului ar fi fost de 700.000. Istoria arată că ar fi fost un oraş mare, ce a purtat trei războaie cu Roma.

Era capitala Africii de nord şi pe vremea lui Tertulian o zecime din locuitori erau creştini. Ce lucrare binecuvîntată s-a desfăşurat acolo încît s-a putut ajunge la un aşa rezultat! Şi în ce groaznice condiţii! Dar pe atunci creştinii au preferat mai degrabă să moară decît să tacă, să nu vestească Evanghelia.

„Zilnic sîntem spionaţi - scria Tertulian în Apologia sa cap. 7:4 - zilnic sîntem trădaţi". Iar în cap 50:12-13 zice: „Arşi cu vreascuri, legaţi la jumătatea unui stîlp, aceasta este înfăţişarea biruinţei noastre; aceasta este haina împodobită a izbînzii noastre; pe un astfel de podium ne sărbătorim noi biruinţa ... Puteţi să ne chinuiţi, să ne ţintuiţi pe cruce, să ne osîndiţi, să ne striviţi ... Toate vor fi de prisos. Dimpotrivă, vor fi un îndemn în plus pentru credinţa noastră. Ne facem chiar mai numeroşi ori de cîte ori sîntem seceraţi de martirajul vostru; sămînţa este chiar sîngele creştinilor ... Murim, dar învingem! Voi ne daţi osînda, Dumnezeu ne dă mîntuirea!"

Am amintit aceste cîteva cazuri ca să ne dăm seama că marea decădere a păcătoşilor nu constituie o piedică şi că trezirile spirituale sînt posibile chiar şi în vremea celor mai crunte prigoane. Ele nu depind de împrejurări sau condiţii exterioare, ci de starea lăuntrică a celor credincioşi şi de felul cum ei se lasă la îndemîna Duhului Sfînt spre trezirea altora. Apostolii Pavel şi Sila sînt scoşi din închisoare ca să arate calea mîntuirii şi să boteze pe temnicer şi casa lui. Marcus şi Marcelianus au fost doi fraţi gemeni ce au devenit creştini şi au fost condamnaţi la moarte de Cromatius, prefectul Romei. La stăruinţa părinţilor, care erau bine văzuţi în societatea romană, execuţia sentinţei a fost amînată cu o lună, timp în care soţiile şi părinţii lor trebuiau să-i convingă să se lepede de credinţă. Dar în închisoare, în loc să fie doborîţi, Duhul Sfînt i-a folosit pentru trezirea spirituală a soţiilor şi părinţilor, iar cînd tatăl s-a prezentat la prefectul Cromatiu, care îi

condamnase, l-a convertit şi pe acesta. Nu cunoştea Cromatiu asprimea legilor şi duşmănia autorităţilor împotriva creştinilor? Ba da, însă cînd Duhul Sfînt lucrează, oamenii îşi dau seama de deşertăciunea celor trecătoare şi de valoarea celor veşnice. Prefectul Cromatiu a renunţat la slujba sa înaltă spre a-L sluji pe Cristos Domnul. Martirul Alban, pe drum spre locul de execuţie, l-a convertit chiar pe călăul care trebuia să-i taie capul cu sabia şi acesta a cerut să fie şi el martirizat cu aceeaşi sabie cu care a fost omorît Alban.

Trezirile spirituale sînt posibile ORIUNDE şi ORICÎND, dacă se îndeplinesc condiţiile cerute de Domnul. Renumitul evanghelist Finney a demonstrat acest lucru. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?" Nici Marea Roşie, nici cetăţile întărite cu ziduri duble, nici uriaşii nu au constituit piedici pentru Dumnezeul cel Atotputernic. Toate lucrurile sînt posibile cu Dumnezeu (Ev. Luca 18:27). Dumnezeu poate trezi tot aşa de bine un om, un sat, un oraş sau o ţară. Vrei tu să fii cu totul la îndemîna Lui?

DORINŢA DE TREZIRI SPIRITUALE

„Fraţilor, dorinţa inimii mele şi rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliţi este să fie mîntuiţi" (Romani 10:1)

Pentru ca alţii să fie treziţi din starea lor de păcat şi pierzare, tu trebuie să doreşti aceasta. Apostolul Pavel avea o dorinţă fierbinte pentru mîntuirea neamului său. Această dorinţă este un foc aprins de Sus. Proorocul Ieremia vorbeşte aşa de acest foc: „M-ai înduplecat, Doamne, şi m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decît mine şi m-ai biruit! În fiecare zi sînt o pricină de rîs, toată lumea îşi bate joc de mine. Căci ori de cîte ori vorbesc, trebuie să strig: »Silnicie şi apăsare!« Aşa încît Cuvîntul Domnului îmi aduce numai ocară şi batjocură toată ziua. Dacă zic: »Nu voi mai pomeni de El şi nu voi mai vorbi în numele Lui!« iată că în inima mea este un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot" (Ieremia 20:7-9). De acest foc au nevoie credincioşii-de azi. E jarul dragostei divine. O, Doamne, dă-ni-l!

La mulţi jarul acesta şi-a pierdut şi culoarea şi vigoarea, e aproape să se stingă. Aceasta fie din cauză că cenuşa îngrijorărilor vieţii a înăbuşit focul, fie din cauză că a stat izolat şi n-a aprins pe alţii. Un cărbune singur nu arde bine, dar pus între lemne, le aprinde. În copilărie, mie îmi plăcea dimineaţa să aprind focul cu un singur jar ce-l găseam sub cenuşă. Uneori mama mă certa că pierd vremea, cînd puteam uşor să pun chibritul. Dar puneam aşchii uscate pe el şi suflam în tăciune pînă se roşea şi

aprindea aşchiile, apoi puneam lemne mai mari, care la fel se aprindeau. Fără aşchii puteam să suflu şi să-l fac roşu, dar iar se înnegrea. Aşa e şi pe plan spiritual: jarul care nu aprinde pe alţii, se stinge. O, cum aş vrea ca prin aceste rînduri să suflu în jarul dragostei tale să se reaprindă şi la rîndul tău să aprinzi cu dragoste pe alţii. Jarul dragostei divine trebuie să te mistuie pentru mîntuirea altora. Numai atunci Dumnezeu te poate folosi la trezirea păcătoşilor.

Dacă jarul din inima ta e aproape stins, aş vrea să-ţi indic aici cîteva lucruri spre a-l reaprinde.

Întîi, stai mai mult în faţa Domnului. Îngăduie ca El să dea la o parte cenuşa. Probabil că s-a adunat cam multă. E nevoie de curăţire. Focul nu poate arde sub cenuşă, ci numai mocneşte, stă aproape stins. Isaia cînd a stat în faţa Domnului, s-a văzut că e pierdut, căci era cu buze necurate şi locuia în mijlocul unui popor tot cu buze necurate. Dar atunci a venit serafimul cu cărbunele aprins şi i-a atins gura. Numai după aceasta el a auzit întrebarea Domnului: „Cine va merge pentru noi?" Numai atunci a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!" (Isaia 6:1-8).

Moise cînd a văzut rugul aprins s-a apropiat şi a auzit chemarea Domnului. Atunci s-a aprins de dragoste pentru mîntuirea poporului său.

Dumnezeu e foc şi cu cît vei sta mai mult în faţa Sa, cu atît vei fi mai aprins, mai înflăcărat. Chiar fierul pus în foc îşi schimbă culoarea şi primeşte calităţile focului. Nu se poate să stai în faţa Domnului, să auzi glasul Lui că „voieşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi" (1 Tim. 2:4) şi să nu vrei şi tu lucrul acesta. Dragostea aprinde dragoste. Dorinţa Lui va deveni dorinţa ta.

Despre evanghelistul Moody se spune că într-o vreme cînd i se părea că jarul lui s-a stins, era frămîntat, nu se putea mulţumi cu starea aceea, ci a căutat să fie reaprins. El zice: „Am luat cuvîntul »iubire« şi nu ştiu cîte săptămîni am studiat versetele care se ocupă cu acest cuvînt, pînă la

urmă mi-am dat seama că nu pot să-i ajut pe atîţia cîţi iubeam ... îngenuncheat pe podeaua biroului meu, cu Biblia deschisă în faţa mea, plîngeam ca un copil". Şi rugul a fost reaprins. Vrei să faci şi tu aşa? Atunci dorinţa sfîntă pentru mîntuirea altora se va aprinde în sufletul tău. Aici e locul unde încep trezirile.

Al doilea lucru: cugetă asupra Jertfei Domnului Isus. Cum S-a dezbrăcat de Slavă, S-a deşertat de Sine, ca să poată veni la noi! Poate meditînd îţi vei da seama că tu nu te-ai dezbrăcat de toate, că mîndria, eul tău te stăpînesc şi nu te lasă să doreşti mîntuirea lumii pierdute. Cum ar trebui să se frîngă inima ta la poala crucii Lui! Priveşte la Domnul Isus cum a renunţat la toate, chiar şi la dreptul de a fi apărat, cum voluntar S-a dat pe Sine însuşi să fie ridicat pe Altarul Golgotei! Tu spui că Îl urmezi, văd alţii aşa ceva în viaţa ta? El a făcut aceasta fiindcă ne-a iubit. Îi iubeşti, tu, cu adevărat, ca El, pe cei păcătoşi? Eu întotdeauna cînd meditez asupra dragostei Lui, mă văd mic, slab, nevrednic şi atunci mă copleşeşte dorinţa să mă asemăn mai mult cu El în a iubi, în a iubi cu căldură pe fraţi şi tot aşa pe cei ce trăiesc pe cărările păcatului. El a primit ocara, a dispreţuit ruşinea, a suferit biciuirea şi răstignirea ca eu şi tu să fim mîntuiţi. Sîntem noi gata să suferim pentru ca alţii să poată cunoaşte şi primi mîntuirea Lui? Dumnezeu a avut un singur fiu şi Acela a venit să caute şi să mîntuiască ce era pierdut. Ce fac eu? Ce faci tu?

Al treilea lucru: priveşte la starea lumii pierdute. Despre Domnul Isus se spune: „Cînd a văzut gloatele I S-a făcut milă de ele" (Ev. Matei 9:36). Samariteanului, cînd a văzut pe cel jefuit de tîlhari şi lăsat în mijlocul drumului aproape mort, i s-a făcut milă de el (Ev. Luca 10:33). Mila se stîrneşte cu ajutorul ochilor. În măsura în care tu vezi starea lumii pierdute din jurul tău, ţi se stîrneşte mila şi dorul de a-i trezi şi a-i ajuta să se desprindă din cursa diavolului în care au fost prinşi şi să primească mîntuirea Dumnezeului

nostru. Nu privi la hainele oamenilor, ci la sufletul lor. Oare poţi privi nepăsător la un copil care se îneacă? Nu se trezeşte în tine dorinţa de a-l salva?

Doi copii, un băiat cu surioara lui mai mică, erau la un rîu să se scalde. Băiatul a înaintat ceva mai adînc în rîu şi deodată nu s-a mai văzut. Îndată fetiţa care era la mal, a început să strige. Cineva auzind-o a venit şi a salvat băiatul. Cînd au ajuns acasă părinţii au întrebat-o pe fetiţă: „Dar tu ce-ai făcut?" - „N-am putut să fac nimic, doar am strigat ..." Pentru că era mică nu-l putea salva, dar dorea salvarea lui şi strigînd, s-a găsit cineva care a putut să-l salveze.

Sîmbătă, 10 mai 1986, un grup de şcolari au plecat în munţii Oregonului. Cum acolo s-a stîrnit o furtună de zăpadă, ei au fost daţi ca pierduţi şi echipe de specialişti au plecat în căutarea lor, plus cîteva elicoptere. Trei au fost găsiţi îngheţaţi în zăpadă, iar după vreo patru zile de căutare, au fost găsiţi şi ceilalţi. A fost o căutare febrilă, căci doreau salvarea lor. Iar cei ce sînt în valurile păcatului oare nu merită să fie căutaţi? Poate ei sînt copiii tăi, fraţii tăi, prietenii tăi. Ajunge cu nepăsarea! Dumnezeu vrea mîntuirea lor, dar trebuie să doreşti şi tu lucrul acesta. Dacă ţi-ai vedea copilul în flăcări, oare ai putea tu să rîzi, să glumeşti? Şi cum poţi să rîzi cînd, ca mîine, copilul tău va fi pe veci în groaznicele flăcări ale iadului? Nu se aprinde în tine dorinţa de a-ţi salva soţul, copilul, prietenul? Apostolul Pavel era muncit, agoniza pentru rudele sale trupeşti, aproape că dorea el să fie anatemă, despărţit de Isus Cristos, ca ei să poată fi mîntuiţi (Romani 9:1-3). Observarea stării reale a păcătoşilor, a-i vedea aşa cum îi vede Dumnezeu, trezeşte în noi dorinţa fierbinte ca să-i salvăm. Atunci nici un preţ nu e prea mare, nu mai ţii cont de ce vor zice alţii, nu te mai temi de consecinţe, nu te mai cruţi pe tine însuţi, ci îţi pui viaţa în joc ca alţii să poată fi salvaţi.

Fiecare credincios, şi cu atît mai mult păstorul, are chemarea să ajute pe păcătoşi să primească mîntuirea; aceasta trebuie să devină o dorinţă arzătoare, o adevărată povară pe suflet, care să nu te lase în pace, să-ţi răpească chiar şi somnul, să te facă să plîngi, să posteşti, să gemi, să strigi către Dumnezeu, să te facă să nu mai poţi fi mulţumit cu altceva decît cu salvarea păcătoşilor.

Revista „Herald of His Coming" din octombrie 1975 publica un articol dintr-o carte a lui Leonard Ravenhill în care acesta spune: „Străzile Veneţiei sînt pavate cu apă; străzile Ierusalimului ceresc sînt pavate cu aur; dar străzile spre treziri spirituale sînt pavate cu lacrimi. Azi avem nevoie de o trezire a plînsului, care să preceadă trezirea la seceriş. Dumnezeu a stabilit această lege: »Cel ce umblă plîngînd cînd aruncă sămînţa, se întoarce cu veselie cînd îşi strînge snopii« (Psalmul 126:6) ... Milioane de cuvinte sînt rostite în fiecare duminică în predici bune, rele sau indiferente, dar ele nu-L mişcă pe Dumnezeu. Mulţimi mari se îngrămădesc în biserici, dar ele nu-L mişcă pe Dumnezeu. Statistici cu cifre bombastice arată cît de mulţi ascultă programe religioase prin radio, dar nici aceasta nu-L afectează pe Dumnezeu. Alţii se laudă cu larga circulaţie a revistelor, cu traducerile lor, dar aceasta nu-L mişcă pe Dumnezeu. Această cursă nu e cîştigată de cel mai iute de picior, sau de cel mai puternic. La fel, Dumnezeu nu poate fi cumpărat cu sacrificiile noastre. Lacrimile, lacrimile fierbinţi, acestea mişcă inima Celui Preaînalt. El care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său de la agonia sufletului, s-ar putea să ne scuze pe noi de la aşa ceva? (Evrei 5:7) Bărbaţii puternici ai Scripturilor au fost bărbaţi ai lacrimilor."

Al patrulea lucru: ascultă sau citeşte experienţele altora. Acestea la fel aprind dorinţa de a trezi şi mîntui pe alţii. În anul 1731 contele Zinzendorf a luat parte la încoronarea regelui Cristian al VI-lea, în Copenhaga. Acolo a întîlnit

un negru din Indiile de Vest, care a istorisit starea grea în care se află poporul său. Acesta a fost invitat să viziteze pe fraţii moravieni de la Herrnhut. În timp ce le descria starea de sclavie şi mizerie, doi tineri din adunare s-au hotărît să meargă ca misionari acolo. Unul a fost olarul Leonard Dober şi altul tîmplarul David Nitzschmann. După terminarea serviciului de rugăciune, aceştia au căutat să stea de vorbă cu fratele negru despre dorinţa lor. Acesta le-a spus că nu vor reuşi, căci tratamentul e foarte aspru. El şi-a ridicat cămaşa şi le-a arătat urmele bicelor ce le primise pe spate, iar pe de altă parte stăpînii nu îi vor admite pe insule decît numai dacă se vînd ca sclavi; şi cei doi aprinşi de dorinţa de a salva pe alţii, au fost gata să se vîndă ca sclavi, numai să le poată duce vestea bună a mîntuirii.

Ascultînd experienţele altora, tu însuţi devii trezit, aprins pentru Dumnezeu, plin de dorinţa de a ajuta pe alţii să primească mîntuirea. William Carrey a citit în reviste despre lucrarea misionară a fraţilor moravieni şi a ajuns să fie aprins şi el de dorul acesta. Pe pereţii atelierului lui de pantofi erau numai hărţi. La o conferinţă a bisericilor baptiste din Anglia, Carrey a căutat să vorbească despre ducerea Evangheliei la păgîni, dar a fost întrerupt de Dr. Ryland care i-a spus: „Tinere, stai jos. Dacă Dumnezeu vrea să mîntuiască pe acei oameni, va avea El căile Lui". Dar în seara de 2 octombrie 1792, împreună cu un grup de 13 persoane a pus bazele societăţii misionare pentru străinătate şi Carrey a devenit primul lor misionar.

Dorinţa fierbinte pentru trezirea altora e o latură vitală în viaţa fiecărui credincios şi îndeosebi a vestitorilor Evangheliei. De multe ori chiar aceştia, care ar trebui să fie înflăcăraţi în lucrarea de mîntuire a celor păcătoşi, tocmai ei sînt reci. Şi totuşi se simt bine.

În Noul Testament citim că în Ierusalim au fost convertiţi aproape 3.000 de suflete, iar peste cîtva timp

numărul a ajuns la 5.000 (Fapt. Ap. 4:4). Apoi este scris că „numărul celor ce credeau în Domnul, bărbaţi şi femei, se mărea tot mai mult" (Fapt. Ap. 5:14); „numărul ucenicilor se înmulţea mult în Ierusalim" (Fapt. Ap. 6:7). În Samaria o mare mulţime a crezut (Fapt. Ap. 8:6-12). Acelaşi lucru s-a petrecut la Lida şi Şarona (Fapt. Ap. 9:35). În Antiohia „un mare număr a crezut" (Fapt. Ap. 11:21). Peste tot pe unde a ajuns Apostolul Pavel, oamenii au fost convinşi de păcatele lor, s-au întors la Domnul şi au format noi biserici. Se poate vedea acelaşi lucru în urma mea, în urma ta?

Dr. Oswald Smith mărturiseşte într-una din cărţile sale că, comparînd rezultatele lui, în prima parte a lucrării, cu promisiunile lui Dumnezeu despre puterea şi eficacitatea Cuvîntului, a fost umilit că el nu a putut avea aşa roade. Se vedea falimentar. El scrie: „Prea mult timp m-am mulţumit doar să seamăn, să evanghelizez, scuzîndu-mă că am lăsat rezultatele pe seama lui Dumnezeu, mă gîndeam că mi-am făcut datoria. Unii se gîndesc că ei au darul de a creşte spiritualiceşte pe cei credincioşi şi astfel s-au dedicat în totul zidirii spirituale. În această greşeală am alunecat şi eu. Simţeam că darul meu special este de a învăţa pe noii convertiţi cum să ajungă la o viaţă din belşug. Astfel am pregătit o serie de predici cu gîndul să-mi consacru timpul meu acestei lucrări, pînă ce Domnul, în mila Sa, mi-a deschis ochii şi mi-a arătat că am apucat o cale greşită. Nu există ceva care să adîncească experienţa creştină şi să dezvolte credinţa mai bine decît asistarea la mîntuirea altora. Întrunirile în care Duhul Sfînt este simţit, unde puterea lui Dumnezeu lucrează intens la convingerea păcătoşilor, fac mai mult pentru credincioşi decît ani de învăţătură seacă, fără acestea".

De fapt părerea aceasta este susţinută de unii doar să-şi camufleze lipsa lor de putere în Duhul Sfînt şi să se mîngîie în sărăcia lor de roadă. Charles Evans a zis: „M-am săturat de o inimă rece faţă de Cristos Domnul şi jertfa Sa, faţă de

lucrul Duhului Sfînt, de o inimă rece la amvon, rece la rugăciunea din cămăruţă, rece la studierea Bibliei. Cu 15 ani înainte, inima mea a ars ca şi cînd aş fi fost cu Isus spre Emaus". El s-a trezit, şi-a recunoscut starea şi 13 ani a stăruit în rugăciune pentru umplerea sa cu putere de Sus şi el a devenit instrumentul folosit de Dumnezeu în trezirea ţinutului Wales din Anglia.

Despre predicatorul John Smith s-a scris: „Adeseori l-am văzut dimineaţa coborînd scările cămăruţei sale, după ce petrecuse mai multe ore în rugăciune, avînd ochii umflaţi de plîns. Numaidecît îşi spunea oful: »Sînt un om cu inima zdrobită, un om nefericit, nu din cauza mea, ci a altora. Dumnezeu m-a făcut să văd valoarea sufletelor preţioase încît nu pot trăi dacă sufletele nu sînt salvate. O, dă-mi suflete sau altfel mor!«"

William Bramwell, un bun predicator din Wales, dorea mîntuirea păcătoşilor. El a petrecut 36 de ore cu Dumnezeu într-o groapă de unde s-a scos nisip. N-a mîncat şi n-a băut nimic în timpul acesta, ci doar a agonizat, s-a topit în rugăciune. Iar după ce a ieşit de acolo aprins, a răspîndit focul trezirilor spirituale peste tot pe unde a predicat.

John Knox ardea de dorinţa de a mîntui Scoţia. Într-o seară, un prieten de-al lui a venit să-l viziteze, dar nu l-a găsit în casă. Ieşind în curte, s-a uitat şi nu l-a zărit nicăieri. A aşteptat afară căci presupunea că trebuie să apară de undeva. Deodată, în liniştea serii, din grădină de sub un pom, s-a auzit un strigăt sfîşietor: „Doamne, dă-mi Scoţia sau mor!" Să fie de mirare că a devenit o mare forţă spirituală? Regina se temea mai mult de el decît de o armată de 20.000 de soldaţi.

Charles G. Finney obişnuia să se ducă în pădure, şi acolo, ascuns printre copaci, îngenuncheat, uneori cu faţa la pămînt, se ruga ore întregi pentru mîntuirea păcătoşilor. În unele momente era atît de copleşit încît nici nu putea să

rostească vorbe, ci doar plîngea, se zbuciuma, gemea, agoniza în faţa Domnului, mistuit de dorinţa ca cei păcătoşi să fie treziţi şi scăpaţi de la pierzare. După aşa lupte în genunchi, era cu totul istovit trupeşte, dar încărcat cu energii spirituale.

Credinciosul treaz îşi dă seama de adevărul divin că „plata păcatului este moartea" (Romani 6:23) şi că poarta largă şi calea lată duc la pierzare (Ev. Matei 7:13). Inima lui sensibilizată de Duhul Sfînt îl face să sufere pentru cei pierduţi. Salvarea unui suflet dă dureri, ca durerile naşterii, şi numai după aceea urmează bucuria negrăită a izbăvirii unui suflet de la pierzare veşnică. Copiii spirituali se nasc cu mari dureri spirituale. Cine nu e gata să sufere muncile sufletului, să agonizeze în rugăciune către Dumnezeu pentru cei pierduţi, să nu se aştepte la rezultate în privinţa aceasta. Noi citim în biografiile înaintaşilor noştri despre mari succese în cîştigarea de suflete pentru Mîntuitor, dar ei au dorit cu ardoare aceasta, au plîns şi s-au luptat în genunchi pentru mîntuirea acelor suflete. Putem noi să ne aşteptăm la aceleaşi rezultate, fără să urmăm exemplul lor? Dacă da, atunci e bine să dovedim lumii că noi am găsit o cale mai uşoară. Iar dacă nu, e bine să călcăm pe urmele lor.

Trezirile spirituale încep cu trezirea şi aprinderea unora pentru Dumnezeu. Apoi, pe aceştia Duhul Sfînt îi foloseşte cu putere pentru trezirea a zeci, sute sau mii de suflete.

O, Doamne, aprinde cu o asemenea dorinţă sfîntă pe toţi credincioşii de astăzi!

PIEDICI ÎN CALEA TREZIRILOR SPIRITUALE

„Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mîntuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedică să vă asculte!" (Isaia 59:1-2).

Cuvîntul lui Dumnezeu, jertfa de pe Golgota şi binecuvîntata lucrare a Duhului Sfînt sînt dovezi că Dumnezeu vrea trezirea şi mîntuirea celor păcătoşi. Benjamin Franklin era de părere că o singură generaţie de creştini care trăiesc pe deplin învăţăturile Domnului Isus, ar putea schimba faţa lumii. Dar lipseşte acea trăire pe deplin. Există numeroase piedici care nu permit realizarea trezirilor şi aceste piedici se găsesc la fiecare credincios. De aceea John Wesley a zis: „Daţi-mi o sută de oameni care să nu se teamă de nimic decît de Dumnezeu, care să nu urască nimic decît păcatul şi care să nu ştie nimic decît pe Cristos şi pe El răstignit, şi voi aprinde lumea cu ei."

Unii biruiesc piedicile, dau pietrele la o parte (Isaia 62:10), dar alţii sînt biruiţi de ele. Aceştia devin ei înşişi o piedică în calea trezirilor spirituale. Un lanţ este atît de tare cît e de tare veriga cea mai slabă. Dacă aceea s-a rupt, lanţul devine nefolositor. Dacă firul ce poartă curentul electric e rupt, energia e întreruptă, becul sau motorul nu mai funcţionează. Aşa e şi în cele spirituale.

Există piedici din partea vrăjmaşului. Apostolul Pavel scria fraţilor din Tesalonic: „Astfel, o dată şi chiar de două ori, am voit (eu, Pavel, cel puţin) să vin la voi; dar ne-a împiedicat Satana" (1 Tes. 2:18). Satana este duşmanul feroce al trezirilor, căci orice suflet care se trezeşte, caută să scape din robia păcatului. De aceea ridică tot felul de obstacole. Unele sînt din afară, ca: împotrivirea părinţilor, a rudelor, persecuţia autorităţilor, dar cele mai multe sînt din interiorul nostru, de care vrăjmaşul se slujeşte cu mult succes. Cele din afară deşi par grele, pot fi biruite mai uşor, dar cele din interior sînt mult mai grave. Ele au rol dublu: te fac pe tine să nu intri în Împărăţia lui Dumnezeu şi să împiedici şi pe alţii să intre (Ev. Matei 23:13).

În capitolul precedent am arătat că trezirile sînt posibile chiar unde păcătoşenia din afară e mai mare şi că prigoanele mai degrabă au contribuit la răspîndirea creştinismului decît la împiedicarea lui. Ele au fost ca vîntul ce poartă focul în mirişte. De aceea aici mă voi ocupa de piedicile din interior, căci acestea zădărnicesc toată lucrarea lui Dumnezeu.

Noi credem într-un Dumnezeu Atotputernic. Cineva ar putea să fie nedumerit şi să întrebe: Dacă Dumnezeu este atotputernic, nu poate El să lucreze fără să ţină seama de starea noastră? Cîteva cazuri din Biblie ne pot ajuta să înţelegem că noi Îl putem împiedica pe Dumnezeu să lucreze.

În Geneza 19:22 găsim scris că îngerul a spus lui Lot: „Grăbeşte-te de fugi în ea, căci nu pot face nimic pînă nu vei ajunge acolo." Îngerul avea însărcinarea să nimicească Sodoma, dar nu putea face lucrul acesta pînă ce Lot nu a ajuns la Ţoar.

În cartea proorocului Ieremia, capitolul 52, este descrisă asedierea Ierusalimului de către Nebucadneţar. Nu putea Dumnezeu în Atotputernicia Lui să scape Ierusalimul? Putea, dar păcatele lor L-au împiedicat. În Isaia 59, vers. 1-2,

se precizează: „Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mîntuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedică să vă asculte".

Dumnezeu vrea mîntuirea păcătoşilor. El a spus acest lucru, a demonstrat aceasta prin trimiterea Domnului Isus pe pămîntul nostru şi jertfirea Lui pe crucea Golgotei. Cînd Domnul Isus a fost arestat şi Petru a vrut să-L apere, El a spus: „Nu crezi că aş putea ruga pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemînă mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar oare nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl Meu să-l beau?" Pentru Domnul Isus era clar că nu întărîtarea preoţilor Îl ducea la Golgota. El putea să-i facă prăpăd pe toţi marii preoţi în starea lor de păcătoşenie, putea să-i nimicească. Dar El a consimţit să fie arestat, El a consimţit să meargă, să poarte crucea şi să fie răstignit pe Golgota. Dumnezeu vrea mîntuirea oamenilor. Şi totuşi ştim, este clar că atîţia oameni sînt nemîntuiţi. Nemîntuirea lor, starea lor de nepăsare nu o putem pune deci pe seama lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut totul pentru ca lumea să fie mîntuită. Ba, în plus, după ce a jertfit pe Fiul Său, a trimis puterea nemăsurat de mare a Duhului Sfînt, ca să lucreze prin ai Săi şi să convingă pe oameni de păcătoşenia lor ca să se întoarcă la Dumnezeu, să primească iertare.

De ce lumea nu se întoarce la Dumnezeu? De ce nu sînt treziri mari spirituale? Pentru ce trăim într-un veac în care păcătoşenia, fărădelegea s-au înmulţit nespus de mult. Şi nu pentru că nu ar fi oameni credincioşi, dar în mijlocul celor credincioşi există persoane întinate, murdare, care împiedică binecuvîntările. „Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să poată mîntui, dar nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru". Noi trăim într-o lume păcătoasă, e adevărat, dar nu trebuie să

fie păcat în viaţa noastră. Este normal ca barca să fie în apă, dar nu este normal ca apa să fie în barcă. Cînd apa ajunge să pătrundă în barcă, înseamnă că e prăpăd. Cînd biserica Domnului Cristos care trăieşte în mijlocul păcătoşeniei, ajunge să primească, să accepte păcatul, să îngăduie păcatul, înseamnă că se scufundă. Păcatul este cauza pentru care nu se produc treziri spirituale aşa cum ar trebui să se petreacă. Istoria creştinismului a demonstrat adevărul acesta în mii şi mii de cazuri. Au fost biserici care, atunci cînd au scos păcatul, au ajuns de au avut treziri spirituale.

Să analizăm aici cîteva piedici în calea trezirilor spirituale.

O *primă piedică* este PĂCATUL în viaţa unora. Chiar un singur membru dintr-o biserică, dacă are păcate ascunse, poate priva întreaga biserică de treziri spirituale. Vă aduceţi aminte de cazul lui Acan din Vechiul Testament? Un singur om a nenorocit un popor de două-trei milioane.

În biserica din Ierusalim, cînd Diavolul a văzut că prin persecuţie nu poate împiedica progresul Împărăţiei lui Dumnezeu, a căutat să vîre păcatul în biserică prin minciuna lui Anania şi Zafira. Duhul Sfînt însă a demascat planul vrăjmaşului şi cei ce s-au făcut unealta Satanei au fost sancţionaţi drastic. Dacă ei rămîneau în biserică, Duhul Sfînt n-ar mai fi putut lucra, căci biserica ar fi devenit întinată şi Dumnezeu nu se poate sluji de unelte întinate.

Nu voi uita un caz pe care l-am experimentat în primii ani de pastorat. Lucram într-o biserică unde se părea că totul merge bine, dar lipsea binecuvîntarea cerului, nu era nici o trezire a vreunui suflet. Biserica era bine organizată: avea comitet, avea şcoală duminicală, avea programe de tineret, avea cor bun, dar toată lucrarea era doar superficială. Tineretul era lumesc. Unii se complăceau duminica să meargă la Mureş să facă baie, alţii erau robiţi de cinematograf. Trei tineri dintr-o familie, deşi cîntau la cor, cînd era ora lor, se ridicau şi plecau la cinematograf.

În plus, alte păcate ascunse. Cum putea Dumnezeu să lucreze într-o aşa situaţie? Şi mă durea cumplit cînd vedeam că toată munca este zadarnică. După un timp, unul mi-a spus: „Frate, eu sînt în comitet, dar mă retrag, altcineva să-mi ia locul". L-am întrebat de ce se retrage şi fără să-mi dea amănunte mi-a spus: „Nu am calitatea". Respectivul era şi învăţător la şcoala duminicală, clasa tinerilor. Acolo, în mod indirect s-a înlocuit, punînd pe unul şi pe altul să predea lecţia. El era şi dirijorul corului. Într-o duminică mi-a spus: „Frate, nu mai pot conduce corul". A dat acelaşi motiv că nu are calitatea. Nu ştiam ce se ascunde în dosul acestor cuvinte. Pentru cor am găsit pe un frate tînăr care a fost gata să dirijeze, dar mă mistuia lipsa de binecuvîntări. Singurul lucru bun pe care l-am putut face a fost să grupez vreo 5-8 tineri la rugăciune în fiecare luni seara. Ei s-au despărţit de păcat şi s-au alipit strîns de Domnul. Cu ei am petrecut binecuvîntate clipe în faţa Domnului. Ne-am rugat ca Domnul să înlăture piedicile , să scoată păcatul şi abia după vreo 18 luni Dumnezeu a descoperit păcatul ascuns. În plină biserică s-a făcut recunoaşterea şi mărturisirea lui. Numai după aceea biserica a început să crească. Deci, experienţa în mii de cazuri a demonstrat adevărul spus de profetul Isaia că păcatul împiedică lucrarea Atotputerniciei lui Dumnezeu. E bine să învăţăm adevărul acesta. Apostolul Pavel a scris: „Oricine rosteşte numele Domnului să se depărteze de fărădelege" (2 Timotei 2:19). Nu se poate să glumeşti cu păcatul, să trăieşti în stricăciune şi să te aştepţi ca Dumnezeu să te folosească spre mîntuirea altora.

O a *doua mare piedică* în calea trezirilor spirituale este NEPĂSAREA. Profetul Amos zice: „Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion" (Amos 6:1). În Sionul de azi al Domnului sînt mulţi care trăiesc fără nici o grijă. Sînt complet nepăsători şi faţă de porunca Domnului şi faţă de starea nenorocită a celor păcătoşi. Un frate, fost misionar în

Japonia, spunea în privinţa aceasta: „Mulţi creştini de azi se complac mai bine să se amuze în faţa televizorului, decît să fie întrebuinţaţi de Dumnezeu. Mulţi sînt în starea aceasta de apatie, de somnolenţă. Ea e cauzată de nepăsare. Cînd lumea se pierde în păcat, cînd Dumnezeu îţi porunceşte să smulgi pe unii din foc, iar tu dormi, nu este aceasta nepăsare? Nu veţi găsi aşa ceva în viaţa normală. Ambulanţa este chemată şi, chiar dacă şoferul este la masă, el lasă totul şi pleacă, căci viaţa cuiva este în pericol. Pompierul abia s-a culcat şi dacă este chemat, imediat sare şi se duce căci avutul cuiva este în pericol. Dar credincioşii nu fac lucrul acesta, cu toate că Cel ce porunceşte este autoritatea supremă, iar cei în pericol sînt sufletele, care dacă nu sînt salvate, vor fi pierdute pentru veci de veci". O, Doamne, trezeşte-ne din somnul nepăsării!

Există în biserici mulţi membri care nu au salvat nici măcar un singur suflet, deşi sînt de mulţi ani credincioşi. Nu cumva şi tu eşti unul?

În Isaia 59:16 citim cuvintele: „El, Domnul, vede că nu este nici un om şi Se miră că nimeni nu mijloceşte". Ierusalimul era sortit pierzării şi nimeni nu mijlocea pentru mîntuirea lui. În cartea proorocului Ieremia 5:1 se zice: „Cutreieraţi uliţele Ierusalimului şi căutaţi în pieţe, dacă se găseşte un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se ţină de adevăr, şi voi ierta Ierusalimul." Dumnezeu pretindea să fie măcar unul, dar nu era. Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion!

În 1943, pe vremea bombardamentelor, eram militar la Bucureşti şi într-o zi mă aflam la minister cu gestiunea la verificare. S-a dat alarma şi am coborît cu toţii în adăpost. După ce a trecut bombardamentul, m-am întors la unitate în Piaţa Amzei. Acolo am văzut că o clădire învecinată fusese bombardată şi soldaţii noştri erau acolo şi munceau de zor la înlăturarea cărămizilor. De sub dărîmături se

auzeau gemete. Cineva nu s-a dus în adăpost, ci s-a aşezat jos lîngă perete şi tocmai peretele acela s-a prăbuşit. Am dat şi eu la o parte cîteva cărămizi şi după multă muncă, a apărut un cap de fată. Era însîngerată şi gemea. Au încercat soldaţii să o tragă de umeri, dar nu au putut, căci cum era ea aşezată jos, cărămizile îi acoperiseră picioarele. Numai după ce au fost îndepărtate cărămizile, a putut fi scoasă şi dusă la spital. Dacă soldaţii ar fi fost nepăsători, ea murea acolo. Gemetele ei au stîrnit mila soldaţilor. Oare de ce nu auzim tot aşa şi gemetele a mii şi mii de suflete ce sînt duse la pierzare? Doamne, înlătură nepăsarea noastră!

O *a treia piedică* este FORMALISMUL RELIGIOS. Domnul Isus însuşi a avut de luptat cu formalismul care era la evrei, la învăţătorii legii, la preoţi. Formalismul încătuşează oamenii în anumite forme exterioare. Totul trebuie să se petreacă după un tipic. Dacă cineva îndrăzneşte să facă altfel, ceilalţi se scandalizează. Dacă cineva ar mărturisi un păcat sau ar împărtăşi o biruinţă sau trezire lucrată de Duhul Sfînt, unii ar fi nemulţumiţi.

Formalismul religios împiedică lucrarea de trezire, căci noi am vrea ca Dumnezeu să lucreze după gîndurile noastre, iar dacă lucrează altfel, noi nu acceptăm. În loc ca noi să ne încadrăm în voia Lui, am vrea să-L facem pe Dumnezeu să se încadreze în voia noastră. E trist, dar aceasta este realitatea. Formalismul împiedică pe om să se trezească. Dacă n-ar avea o religie, ar putea să-şi dea seama că nu o are, dar cînd are una falsă, îşi zice că e creştin, dar trăieşte ca păgînii; el se mulţumeşte doar cu numele de creştin, se bazează pe o religie, dar nu-L are pe Cristos Domnul ca Mîntuitor personal. Formalismul îl împiedică să se gîndească la nevoia sa adîncă de mîntuire, de schimbare a vieţii, de trăire a Evangheliei.

Uneori chiar şi cei ce îşi zic credincioşi ajung închistaţi în formalism religios. Ei se mulţumesc că au avut o zi cînd au

înţeles chemarea Domnului, au venit la El, chiar s-au şi botezat pe baza credinţei lor, dar au rămas doar nişte copilaşi în credinţă. Nu au scăpat de enervări, de vorbe rele, de a învinovăţi pe alţii, de a purta pică altora. Aceştia sînt o piedică în calea trezirii altora. O soră care spunea că e credincioasă de mai mulţi ani, dar avea soţul necredincios, a chemat pe pastor să vină să vorbească cu soţul ei. În discuţie, soţul a zis că el îşi dă seama că trebuie să se pocăiască, dar nu ca soţia lui. Ziua aceea în loc să fie pentru trezirea soţului, a fost pentru trezirea soţiei. Felul ei de a trăi fusese o piedică pentru el. După ce ea a îndepărtat din viaţă lucrurile nepotrivite, soţul s-a întors la Dumnezeu. Unele lucruri par mărunte, dar ele devin pietre de poticnire pentru alţii. Ele trebuie date la o parte. Atunci Domnul poate lucra prin noi.

F. B. Meyer a fost un talentat predicator englez în York. Cînd Moody a vizitat Anglia, a luat şi el parte la evanghelizări. Felul cum Dumnezeu l-a folosit pe Moody, l-a făcut pe Meyer să-şi verifice lucrarea sa, gîndurile, motivele. Duhul Domnului l-a trezit şi i-a arătat ceva. Se făcea că Domnul Isus a venit la el şi i-a zis: „Dă-mi şi cheiţa". Meyer a răspuns: „Doamne, dar eu ţi-am predat cheile". - „Da, dar atunci ai reţinut o cheiţă mică de tot". Şi Meyer a scos cheiţa şi a dat-o Domnului. El a luat-o şi a deschis un sertar al inimii unde erau unele lucruri care nu se cădeau să fie acolo şi Domnul le-a aruncat pe toate. Vai, cîte lucruri rele nu sînt ascunse în dosul formalismului! Nu ai şi tu vreo cheiţă reţinută? Nu crezi că Domnul te-ar putea folosi cu mai multă putere dacă I-ai da voie să arunce toate lucrurile ce nu-I fac cinste?

A patra piedică este LIPSA DE RUGĂCIUNE INTENSĂ. Încă pe timpul Vechiului Testament, Samuel considera ca păcat lipsa de rugăciune. După ce poporul a cerut să aibă împărat ca să fie ca toţi ceilalţi, Samuel a zis poporului: „Departe iarăşi de mine să păcătuiesc împotriva

Domnului, încetînd să mă rog pentru voi" (1 Sam. 12:23). Cînd un copil are probleme şi merge cu ele pe la vecini, dar nu împărtăşeşte nimic tatălui, oare nu înseamnă aceasta o desconsiderare a tatălui? Sau dacă ai invitat un prieten, iar acestuia cînd a venit, tu îi spui să se uite la biblioteca ta şi tu îţi vezi de treburi, fără să-ţi faci timp să stai de vorbă cu el, oare cum ţi-ar fi calificată comportarea ta? Tu L-ai invitat pe Domnul Slavei în viaţa ta, dar nu-ţi faci timp să stai de vorbă cu El, nu e aceasta o stare de păcat? Întotdeauna trezirile spirituale au început acolo unde oamenii s-au rugat intens pentru mîntuirea păcătoşilor. Lipsa de rugăciune împiedică pe Duhul Sfînt să lucreze treziri.

Dr. Oswald Smith îşi verifica viaţa sa cu ajutorul unei liste de piedici. Iată lista lui cu scurte comentarii explicative ale mele:

1. Am iertat eu în chip sincer pe cel ce mi-a greşit? El mi-a greşit, dar şi-a cerut iertare. L-am iertat eu în chip sincer? Am şters totul? Dacă n-am iertat în chip sincer, înseamnă că în inima mea a rămas ceva care nu e potrivit şi care împiedică binecuvîntarea.

2. Mă înfurii iute? Dacă da, înseamnă că n-am ape adînci în viaţa mea spirituală, înseamnă că răbdarea mea este mică de tot. O baltă mică se tulbură şi cînd arunci o pietricică, dar în mare poţi să arunci şi o piatră de moară că nu se tulbură.

3. Nu cumva sînt invidios? Dacă altul face un lucru mai bine decît mine, nu cumva am în inimă ceva care mă tulbură? Asta dovedeşte că am păcatul invidiei în viaţa mea. Dacă altul cîntă mai bine ca mine, dacă altul capătă o apreciere mai bună ca mine şi în viaţa mea se mişcă ceva, înseamnă că nu văd cu ochi buni ce face altul.

4. Nu cumva sînt mereu iritat? Există la unii o stare de permanentă tensiune. Abia i-ai spus ceva şi fiind cu capsa pusă, explodează. Aceasta e o stare nepotrivită pentru copiii lui Dumnezeu şi ea împiedică binecuvîntările.

5. Mă ofensez uşor? Mi-a spus cineva ceva şi imediat m-am şi ofensat? Îi întorc spatele, nu mai vreau să am de a face cu el?

6. Nu cumva am mîndrie în inima mea? Vreau ca eu să fiu văzut, în jurul meu să se învîrte totul. Doresc ca eu să dau tonul. Eu să am ultimul cuvînt. Dacă am mîndria în inima mea e rău. Dumnezeu nu-mi dă har căci El stă împotriva celor mîndri. Deci nu pot fi binecuvîntat în lucrarea Sa.

7. Sînt eu cinstit? Sînt cinstit în ce priveşte cu slujba mea? Dacă trebuie să lucrez de la ora 7, sînt eu la 7 acolo? Apoi timpul acelor ore pentru care sînt plătit îl lucrez eu în mod efectiv? Sînt cinstit în afaceri? Sînt cinstit în relaţiile cu semenii mei?

8. Oare nu vorbesc de rău pe alţii? Cînd mă întîlnesc cu cineva, oare nu vorbim despre un al treilea care nu e prezent? Dacă am auzit ceva despre un frate, oare merg direct la el, sau spun la alţii ce am auzit?

9. Nu cumva sînt vînător de greşeli? Asta înseamnă ochiul rău. Mereu văd răul, dar nu la mine, la alţii.

10. Nu cumva Îl fur pe Dumnezeu? Din banii ce îi cîştig, o parte sînt ai Domnului, nu cumva eu îmi însuşesc şi banii aceia? Din cele şapte zile ale săptămînii una e a Domnului, dar nu cumva eu o folosesc şi pe aceea pentru mine, pentru cumpărături, pentru plajă, pentru treburile mele?

Aceasta înseamnă furt şi Domnul nu mă binecuvîntează cînd Îl fur.

11. Nu cumva sînt lumesc? Nu cumva îmi plac lucrurile lumii, moda ei, hainele ţipătoare care atrag atenţia? Cînd sînt în societate lumească nu cumva caut să fiu ca ei în vorbire şi în comportare?

12. Nu cumva am căutat să iau ce nu este al meu? De la întreprindere sau de la locul meu de muncă nu cumva iau cîte ceva? Pot fi lucruri mărunte dar ele împiedică binecuvîntări mari.

13. Oare nu am în inima mea amărăciune pentru alţii? Amărăciunea nu e duşmănie, ci o stare care te face să nu mai ai părtăşie, să ocoleşti persoana respectivă. Amărăciunea e un păcat ascuns care te poate stăpîni ani de zile. În inima plină de amărăciune nu poate locui Duhul Sfînt şi nu poate lucra în viaţa altora.

14. Nu cumva sînt uşuratic în manifestări? Nu cumva lumea nepocăită deduce din manifestările mele că sînt unul dintre ai lor? Uşurătatea aceasta mă arată că n-am curajul să fiu deosebit. Aceasta e o mare piedică în calea trezirii altora.

15. Am făcut eu restituirea cînd am nedreptăţit pe cineva? Sau cînd am luat ceva împrumut, am restituit eu totul sau am mai reţinut ceva? Ca să pot fi folosit de Dumnezeu eu nu trebuie să am nimic ce aparţine altuia. Unii uită să restituie cărţile împrumutate.

16. Nu cumva mă îngrijorez prea mult de cele pămînteşti şi nu mă încred în Domnul? Îngrijorările dovedesc neîncredere în Dumnezeu.

17. Nu cumva sînt vinovat de gînduri pofticioase? Nu cumva în inima mea am imaginaţii bolnave şi cugetări nelegiuite?

18. În vorbirea mea spun adevărul întreg sau exagerez, spun mai mult decît a fost, ca să par eu cineva?

19. Am eu încredere în promisiunile Domnului? Dacă nu, înseamnă că îmi lipseşte credinţa în Cuvîntul lui Dumnezeu.

20. Nu cumva neglijez rugăciunea? A nu veni cu problemele mele, cu mulţumirile mele înaintea Tatălui, înseamnă necinstirea Lui.

21. Nu cumva neglijez Cuvîntul Domnului? Dumnezeu vrea să-mi vorbească, dar săptămîni întregi eu nu mă interesez de Cuvîntul Său, cum aş putea să mă aştept să fiu folosit de El?

22. Nu cumva evit să-L mărturisesc? Aceasta înseamnă neascultare de porunca Sa. Dacă nu-L mărturisesc, cum ar putea alţii să fie treziţi şi să cunoască mîntuirea prin Jertfa Domnului Isus?

23. Sînt eu preocupat, împovărat de starea de păcătoşenie a altora sau sînt nepăsător de mîntuirea lor?

Multe din acestea par lucruri mărunte, dar ele pot împiedica lucrarea Duhului Sfînt prin viaţa mea. Cînd profetul Isaia spune că păcatele noastre pun un zid de despărţire între noi şi Dumnezeul nostru, el nu face o listă de păcate mari, ci spune: „... buzele voastre spun minciuni şi limba voastră vorbeşte nelegiuiri. Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuiesc pe lucruri deşarte şi spun neadevăruri, zămislesc răul şi nasc nelegiuirea". Sînt lucruri mărunte care întinează

sufletul şi împiedică binecuvîntările şi lucrarea harului în viaţa noastră şi prin viaţa noastră în viaţa altora. De multe ori în lucruri mărunte sînt ascunse efecte mari, dezastruoase. Un chibrit poate aprinde o pădure întreagă. Două-trei picături de petrol căzute în mîncare te fac să arunci toată mîncarea. E bine ca fiecare credincios să se verifice, să se cerceteze ca să poată avea parte de binecuvîntări şi Duhul Sfînt să ne poată folosi spre mîntuirea altora.

La cei credincioşi tocmai aici începe trezirea: să-ţi vezi starea ta reală în faţa lui Dumnezeu, să scoţi din viaţă orice păcat sau întinare care te-a făcut nefolositor şi să te laşi în totul la îndemîna Duhului Sfînt pentru lucrarea de trezire a altora. Dumnezeu de mult aşteaptă aceasta. E vremea să înlături zidul de despărţire dintre tine şi Dumnezeul tău. E vremea să trăieşti o altă viaţă.

Doi credincioşi au auzit că într-un oraş s-a petrecut o trezire spirituală. Deşi aveau un drum destul de lung, s-au dus. Cînd au ajuns în acel oraş, fiindcă nu aveau nici o adresă, s-au gîndit să întrebe pe un poliţist care dirija circulaţia. S-au apropiat de el şi au zis: „Noi am venit aici cu dorinţa de a vedea unde s-a petrecut trezirea spirituală". Poliţistul s-a uitat la ei, apoi şi-a desfăcut haina şi punîndu-şi mîna la inimă le-a zis: „Aici s-a petrecut trezirea". În inimă începe orice trezire spirituală. S-a petrecut ea şi în inima ta? Numai după aceea ea poate trece mai departe la alte inimi.

Doamne, ajută-ne să dăm piedicile la o parte!

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ PENTRU TREZIRI SPIRITUALE

„Cînd voi zice celui rău: »Vei muri negreşit!«, dacă nu-l vei înştiinţa şi nu-i vei spune, ca să-l întorci dela calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sîngele din mîna ta!" (Ezechiel 3:18)

Dacă trezirile spirituale sînt lucrarea dumnezeiască săvîrşită de Duhul Sfînt, ce vină am eu că ele nu se petrec în comuna sau oraşul meu? Am eu vreo răspundere? Voi fi tras la socoteală pentru aceasta? Ce spune Biblia despre o asemenea responsabilitate?

Mulţi credincioşi şi chiar unii preoţi şi pastori se consideră fără nici o răspundere pentru trezirea spirituală a altora. Ei repetă spusa lui Cain: „Sînt eu oare păzitorul fratelui meu?" O statistică de acum cîţiva ani dădea un număr de 7.000 biserici, care într-un an întreg nu au cîştigat nici măcar un suflet pentru Cristos. Aceasta înseamnă că 7.000 de predicatori au vestit Evanghelia fără rezultate. Presupunînd că au predicat numai în 40 de duminici, aceasta ar însemna 560.000 de predici, iar rezultatul e zero. De ce? Fiindcă nu s-au considerat responsabili de trezirea altora. Fred D. Jarvis scria într-un articol: „Biserica a devenit un dormitor, în loc să fie un arsenal. Lumea un teren sportiv, cîmp de joacă, în loc să fie cîmp de bătălie. În aceste zile a maselor plastice, avem prea mulţi sfinţi de celofibră, sînt doar imitaţie. Apatia şi

mediocritatea spirituală sînt aşa de comune azi. Sînt rari credincioşii de talia lui Daniel. E atît de mare nevoie azi de uriaşii spirituali de ieri, care aveau picioarele pe pămînt, dar inima în cer. Deşi marea însărcinare e dată în Ev. Matei 28:18-20 şi e redată în Ev. Marcu 16:15-16, ea e neglijată azi de mulţi din poporul Domnului. Puterea irezistibilă care a mişcat biserica primară cu Evanghelia pînă la marginile pămîntului, azi lipseşte. Ce îndurerat trebuie să fie cerul şi cum plîng poate îngerii văzînd că salvăm aşa puţine suflete de la iad! Deşi mulţi creştini cîntă că numai calea crucii duce în cer, totuşi ei nu merg pe ea. Ei poartă cruciuliţe la gît, dar nu poartă Crucea lui Cristos. Noi repetăm crezul apostolic, dar nu faptele apostolilor. Creştinii îngheţaţi, cu o religie pietrificată, nu fac altceva în biserică, decît că încălzesc locul pe care şed, în timp ce ar trebui să aprindă pe alţii. Sarea pămîntului a devenit zahărul pămîntului. Am încercat să transformăm lumea, devenind noi ca lumea. E necesar să examinăm lumea în care trăim şi să cugetăm din nou la responsabilitatea noastră faţă de ea".

Porunca să predicăm Evanghelia la orice făptură, arată că purtăm răspundere în ce priveşte trezirea şi smulgerea sufletelor de la pierzare. Cristos Domnul care ne-a iubit şi a plătit preţul răscumpărării noastre, a primit toată puterea în cer şi pe pămînt. În baza acestei autorităţi El a zis: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură". Deci El are autoritatea supremă şi porunca Lui trebuie ascultată. Purtăm răspundere de felul cum Îl ascultăm. A nu-L asculta pe Stăpînul întregului univers e o vină gravă. Îndrăcitul din Gadara L-a ascultat pe Domnul şi s-a dus la ai săi şi le-a spus cum a avut milă de el. Dar azi mulţi sînt mai prejos decît acest îndrăcit vindecat. Ei se aseamănă mai degrabă cu Iona care a căutat să fugă de răspundere, dar printr-o lecţie teribilă a ajuns să înveţe că trebuie să-L asculte pe Domnul. În Evrei 12:25 este scris:

„Luaţi seama ca nu cumva să nu voiţi să ascultaţi pe Cel ce vă vorbeşte! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atît mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbeşte din ceruri". Oare îţi dai tu seama că aceste cuvinte ţi se adresează tocmai ţie? Fiecare credincios este un trimis al lui Dumnezeu în lumea păcătoasă. Cînd soborul lui Israel a poruncit ucenicilor să nu mai vorbească şi să nu mai înveţe pe oameni în Numele lui Isus, Petru a răspuns: „Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit" (Faptele Apostolilor 4:20). Azi se pare că cei mai mulţi răspund invers: „Noi nu putem să vorbim" şi prezintă o sumedenie de scuze.

Foarte mulţi înţeleg greşit porunca de predicare a Evangheliei. Ei ar fi gata să predice, dar nu li se dă loc la amvon şi atunci se cred scăpaţi de răspundere. Dar Domnul Isus n-a cerut ca predicarea Evangheliei să se facă de la amvon. El niciodată n-a predicat de la amvon. Amvonul Lui era o piatră în pustie sau pe munte, iar uneori a vorbit de pe puntea corabiei. A predica înseamnă a împărtăşi vestea bună, Evanghelia, celor cu care te întîlneşti, a le spune cum Dumnezeu a mîntuit sufletul tău, cum ţi-a schimbat viaţa şi a-i ajuta să ajungă şi ei să primească mîntuirea. Nu toţi pot sluji la amvon, dar toţi trebuie să predice Evanghelia. Filip a predicat famenului pe drumul din pustie şi acesta a crezut, a fost botezat şi a mers mai departe plin de bucuria mîntuirii. Pavel la Filipi a predicat lîngă rîu şi Lidia a primit mîntuirea. Unii credincioşi anonimi, fugiţi de la Ierusalim din cauza prigoanei, au ajuns la Antiohia şi au propovăduit grecilor Evanghelia şi mulţi au crezut. La Atena Pavel a predicat în piaţă celor pe care îi întîlnea. Acest tip de predicare a Evangheliei cu unul sau doi ascultători trebuie repus în acţiune. Acest tip a fost folosit de biserica primară şi a fost mult binecuvîntat. La amvonul bisericii vorbesc duminică

unul, doi sau trei fraţi; în celelalte şase zile ale săptămînii toţi membrii bisericii trebuie să fie predicatori, vestitori ai Evangheliei. Oare cînd se vor trezi membrii bisericilor de azi să-şi facă această lucrare, să-şi împlinească această responsabilitate?

Slujba de străjer cere răspundere. Dumnezeu a zis: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Cînd vei auzi un cuvînt, care va ieşi din gura Mea, să-i înştiinţezi din partea Mea! Cînd voi zice celui rău: »Vei muri negreşit!«, dacă nu-l vei înştiinţa şi nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sîngele din mîna ta!" (Ezechiel 3:17-18). Nu-ţi spun aceste cuvinte că noi purtăm o mare răspundere? Eşti tu curat de sîngele altora? Oare nu va cere Dumnezeu sîngele multor vecini din mîna ta? La fel a multor tovarăşi de-ai tăi de la locul de muncă. Noi răspundem de soarta lor veşnică, dacă nu le vestim Evanghelia. Apostolul Pavel care a stat trei ani la Efes şi le-a vestit Evanghelia prin mari greutăţi, a putut la urmă să spună: „Vă mărturisesc astăzi că sînt curat de sîngele tuturor" (Fapt. Ap. 20:26). Cum aş vrea şi eu să am mîinile curate chiar şi de sîngele tău! De aceea scriu aceste rînduri spre trezirea ta.

Dacă ai fi tras la judecată în faţa unui tribunal pămîntesc pentru soarta altora nu ţi-ar fi uşor, dar în faţa tribunalului divin? Noi nu vom fi judecaţi pentru păcatele noastre, căci pentru ele a murit Cristos Domnul, dar vom da socoteală de slujba încredinţată nouă. Şi e grozav lucru să cazi în mîinile Dumnezeului Celui viu! (Evrei 10:31). Nouă ni s-a încredinţat slujba împăcării oamenilor cu Dumnezeu. Apostolul Pavel spune clar: „Dumnezeu ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos şi ne-a încredinţat slujba împăcării; că adică Dumnezeu era in Cristos împăcînd lumea cu Sine, neţinîndu-le în socoteală păcatele lor şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări" (2 Cor. 5:18-19).

Aici în două rînduri se afirmă că ni s-a încredinţat slujba aceasta, deci purtăm răspunderea ei. În pilda talanţilor şi a polilor ni se spune că robii au trebuit să dea socoteală de ceea ce li s-a încredinţat, iar cel ce nu a făcut nimic, a fost condamnat. Nu cumva vei fi şi tu un condamnat? Mai poţi tu să zici că nu porţi răspundere pentru trezirea altora?

Odată am făcut o vizită la spital unui frate profesor, care fusese operat de ulcer la stomac. Operaţia reuşise bine, dar cînd l-am văzut, arăta foarte deprimat. L-am întrebat de ce e în starea aceea, îi este mai rău? El mi-a răspuns că nu, vindecarea operaţiei merge foarte bine, dar că în noaptea trecută s-a petrecut ceva ce îl apasă pe suflet. Alături în pat, fusese un alt bolnav de curînd operat. Seara trecută, în cîteva rînduri a avut îndemnul să-i vorbească despre mîntuirea prin Domnul Isus Cristos, dar el n-a fost gata. Au vorbit despre alte lucruri, dar nu despre mîntuire. Îndemnul lăuntric s-a repetat şi a fost presant, dar el nu a spus un cuvînt în privinţa aceasta. Într-un tîrziu au adormit amîndoi. Noaptea, celuilalt i s-a făcut rău şi a murit, iar fratele avea mustrări de conştiinţă că nu i-a spus nimic. Un cuvînt spus la vreme, pe celălalt îl putea trezi, îl putea mîntui, dar aşa, a plecat pierdut pe veci. Şi chiar dacă bolnavul nu ar fi primit atunci mîntuirea, fratele ar fi avut conştiinţa curată, nu ar fi fost frămîntat. Da, purtăm o răspundere, şi ea e mare.

Purtăm răspundere pentru că Dumnezeu ca să mîntuiască lumea are nevoie de gura mea, de gura ta. El îşi face lucrarea prin oameni. Noi sîntem conlucrători cu Dumnezeu. (2 Cor. 6:1). Salvarea păcătoşilor nu e numai o datorie, ci ea e un privilegiu înalt. Îţi dai tu seama de aceasta? Auzi, eu şi tu, nişte netrebnici, să fim conlucrători cu Dumnezeu la salvarea păcătoşilor de la iadul cel veşnic spre a deveni copii ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai gloriilor eterne! Ce glorioasă e această slujbă la care fiecare credincios poate fi părtaş! A nu face slujba aceasta

înseamnă a refuza să lucrezi cu Dumnezeu. Vai, ce greu vor da socoteală toţi cei ce stau şi trîndăvesc prin biserici! Nu cumva şi tu eşti printre aceştia?

Domnul Isus a spus că mai are şi alte oi, care trebuiesc aduse în staul. Eşti tu gata să-l ajuţi la aceasta? Pe cîţi ai adus pînă acum? Te-ai mulţumit doar să cînţi:

Păstorul strigă: „Ajutaţi
oi rătăcite să căutaţi;
înapoi la turmă le-aduceţi,
acasă la Tatăl ceresc.

Să grăbim a căuta,
pe rătăciţi a-i înturna;
că-s pierduţi în pustiu,
de Mîntuitor ei nu ştiu".

Tu însă nu ai pus nici degetul mic în mişcare. Nu ai fost gata să faci ce ai cîntat. Nu eşti tu vinovat? La cîte familii te-ai dus să le ceri iertare că tu, care cunoşti calea mîntuirii, lor nu le-ai arătat-o? Dar Domnului I-ai cerut iertare că nu ai fost gata să conlucrezi cu El? O, dă-ţi seama ce mare răspundere ai!

Apoi există o mare răspundere a dragostei. Tata şi mama se simt responsabili faţă de odraslele lor. Îi îngrijesc, le procură haine, le asigură hrană, adăpost. Dar oare purtăm răspundere numai pentru trupurile nu şi pentru sufletul lor? Numai pentru ceea ce este vremelnic, nu şi pentru ceea ce este veşnic?

Printre cei ce citesc aceste rînduri, ştiu că sînt şi mulţi părinţi, care au căutat să vorbească o dată, de două ori copiilor lor despre mîntuire, dar fiindcă aceştia sînt mari şi nu vor să asculte, ei se gîndesc că au scăpat de răspundere. O, nu, nu aţi scăpat de răspundere, ei sînt copiii voştri. Răspunderea trebuie să vă apese şi mai mult. Nu aţi făcut

tot ce puteaţi face. Dacă cineva v-ar fi încredinţat un diamant scump ca să-l păstraţi pentru o vreme, oare nu aţi fi răspunzători faţă de acea persoană chiar şi peste douăzeci de ani? Dar sufletele copiilor tăi, încredinţate ţie, sînt mult mai scumpe decît toate diamantele la un loc. Cum vei da tu ochii cu Dumnezeu fără copiii tăi?

Cînd copiii lui Iacov au plecat a doua oară în Egipt după grîu, au trebuit să-l ia şi pe Beniamin cu ei. Simeon fusese reţinut la închisoare de către Iosif pînă vor aduce pe Beniamin. Bătrînul Iacov, la început, n-a vrut să-i dea voie lui Beniamin să plece, dar constrîns de lipsa de pîine şi în urma cuvîntului lui Iuda care a zis: „Răspund eu pentru el. Ai să-l ceri din mîna mea", Iacov s-a învoit şi Beniamin a plecat. Dar în Egipt lucrurile iau o altă întorsătură. Toţi sînt arestaţi şi Beniamin este condamnat să rămînă în temniţă. Luaţi, vă rog, Biblia voastră, deschideţi-o la Geneza 44 versetele 18-34. Aici e pledoaria lui Iuda. În ea sclipeşte ca un briliant, răspunderea mare a lui Iuda pentru Beniamin faţă de tatăl său. Printre altele Iuda a zis: „Robul tău s-a pus garant pentru copil şi a zis tatălui meu: »dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu pentru totdeauna faţă de tatăl meu«. Îngăduie dar, te rog, robului tău să rămînă în locul băiatului ca rob al Domnului meu, iar băiatul să se suie înapoi cu fraţii săi". Apoi într-o explozie de emoţie, el culminează zicînd: „Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah, să nu văd mîhnirea tatălui meu!" Iuda îşi simţea răspunderea gravă şi preferă să rămînă el sclav pe toată viaţa, dar copilul să fie scăpat. Nu putea să vadă faţa tatălui său fără copil. Cum vei putea tu să vezi Faţa Tatălui ceresc fără copiii tăi? Tu în cer, în glorie, şi ei în iad? Te poţi tu împăca cu gîndul acesta? Simţul acesta al răspunderii trebuie să se trezească întîi în tine. Tu trebuie să te trezeşti întîi şi apoi vor fi treziţi şi ei din somnul nepăsării lor.

Fraţii mei predicatori, vestitori ai Evangheliei, diaconi,

membri în comitet, dirijori de cor, de orchestră, de fanfară! O, voi toţi cei răscumpăraţi cu un preţ aşa de mare, tineri şi bătrîni, de la oraşe şi sate, aş vrea ca toţi să vă daţi seama de responsabilitatea mare ce o avem în faţa lui Dumnezeu pentru cei din casa noastră, din localitatea noastră, din ţara noastră, din lumea noastră. Trezirea răspunderii produce pocăinţă, durere adîncă pentru nepăsarea noastră, pentru neascultarea noastră de Domnul. Am păcătuit faţă de copiii noştri, faţă de cei din jurul nostru! Cînd ajungi să-ţi dai seama că alţii suferă sau mor din cauza ta, nu e uşor. Dr. Cristian Barnard, chirurgul din Africa, care a făcut transplantări de inimă la mulţi bolnavi, odată a făcut o operaţie unei fetiţe de şapte ani şi ea a murit. A doua zi a cercetat să vadă cauza. El susţinea că făcuse bine operaţia, dar a constatat că a cusut numai un orificiu, nu şi al doilea. Ceea ce trebuia să facă şi n-a făcut, a omorît-o. El a avut mari remuşcări. Fetiţa îi apărea mereu noaptea cu o inimă pe o mînă cu mănuşă de chirurg. În cele din urmă n-a mai putut suporta coşmarurile acestea şi şi-a mărturisit public vina sa. El repeta mereu: „Ceea ce n-am făcut, a omorît-o!" Cîţi fraţi de ai mei n-ar putea repeta aceleaşi cuvinte cu privire la copiii lor, la vecinii şi cunoscuţii lor? O, dacă le-ar fi vorbit despre dragostea lui Dumnezeu, de mîntuire, poate ar fi primit-o şi n-ar fi mers în iad!

Trezirea responsabilităţii produce pocăinţă în sensul de îndreptare. Iona după ce s-a pocăit în adîncul mării, a fost gata să meargă la Ninive. Acum n-a mai căutat să fugă de responsabilitate şi Domnul a făcut ca mesajul omului pocăit să determine pocăinţa unei mari cetăţi. E vremea ca şi în viaţa noastră să se facă o îndreptare în privinţa aceasta. Să fim lumini în lume.

În secolul trecut, un vapor aducea călători în portul Cleveland. O furtună năprasnică stinsese felinarele care arătau intrarea în port, doar farul de sus lumina şi arăta

unde e portul. Căpitanul încetinise mersul, căci era întuneric beznă, iar vaporaşul era o jucărie pe valurile spumegînde şi el nu vedea unde e intrarea. La un moment dat, furtuna a izbit vaporaşul de nişte stînci şi toţi pasagerii au pierit în valuri. Compozitorul Paul Bliss a auzit această întîmplare relatată de Moody şi a fost inspirat să compună cîntarea „Focul dragostei lui Isus", care în original are următorul sens:

Luminos străluceşte sus
farul milei Tatălui,
dar nouă în sarcină ne-a pus
luminile ţărmului.

Deci, aşa să luminaţi toţi
înaintea tuturor,
ca-n limanul păcii sfinte
să ajungă mult popor.

Noi trebuie să fim lumini în lume. Atît vorbele cît şi traiul nostru trebuie să ajute pe alţii să cunoască şi să primească mîntuirea Dumnezeului nostru. Asupra noastră trebuie să apese această răspundere. Altfel viaţa noastră va împiedica pe alţii de la mîntuire. Spurgeon a istorisit un caz izbitor în acest sens. Un om care era pe patul de moarte, a trimis după predicator să-l roage să vină la el. Cînd a sosit predicatorul, muribundul i-a zis: „Vă aduceţi aminte de un tînăr, care, cu mulţi ani în urmă v-a însoţit cînd aţi mers să predicaţi în comuna cutare?" Predicatorul a spus că nu îşi aduce aminte. „Cum nu - zise bolnavul - aţi predicat din textul cutare şi aţi avut subiectul cutare." „O, da, acum îmi aduc aminte", zise predicatorul. „Ei, eu sînt tînărul acela care v-am însoţit pînă acasă. Nu voi uita niciodată predica aceea." „Slavă Domnului", zise predicatorul. „Staţi, staţi, nu vă grăbiţi să ziceţi slavă Domnului

pînă nu termin ce am de spus. În acea seară, sufletul meu a fost foarte mişcat şi v-am însoţit, sperînd că pe drum voi putea să vorbesc cu dumneavoastră despre starea mea şi voiam să mă predau Domnului. Dar abia am plecat şi dumneavoastră aţi început cu bancuri, cu glume proaste. Atunci n-am mai putut să vă spun o vorbă, ci am devenit scîrbit de o aşa religie şi de oamenii ei. Acum ştiu că merg în iad. Am simţit însă că nu pot să mor pînă nu vă spun aceasta. Să ştiţi că vina sîngelui meu se va cere din mîna dumneavoastră." Zicînd acestea făcu o criză şi închise ochii. Predicatorul a ştiut să vorbească frumos în biserică, dar el nu a trăit ceea ce a vorbit. S-a dovedit un uşuratic. Nu a ştiut să se ocupe de un suflet ce avea nevoie de mîntuire. Sîngele altora se va cere din mîinile noastre. Nu te înfioară gîndul acesta? Tu te interesezi de starea altora? Cum sînt vorbele tale? Dar faptele, comportarea ta? Eşti tu cu adevărat lumină în lume?

E necesară trezirea noastră pentru împlinirea marei noastre responsabilităţi. Numai un suflet trezit poate trezi pe altul. O, de-ar folosi Duhul Sfînt aceste rînduri pentru trezirea ta! Marile treziri spirituale au plecat de la trezirea unei persoane, care apoi s-a pus cu totul la dispoziţia Duhului Sfînt. Această răspundere a făcut pe martiri să vorbească chiar judecătorilor lor despre dragostea minunată a lui Dumnezeu. Această răspundere l-a determinat pe Livingstone să meargă în Africa, pe Judson să meargă în Burma, pe Carrey să meargă în India, pe John Patton să ducă Evanghelia la canibalii din Noile Hebride şi activitatea unei întregi pleiade de misionari în toate părţile pămîntului.

Dacă Evanghelia este adevărată, noi trebuie să o vestim. Dacă experienţa noastră, schimbarea vieţii, este reală noi trebuie s-o facem cunoscută. Dacă plata păcatului este moartea, noi trebuie să-i înştiinţăm pe oameni. Învăţătura Domnului Isus trebuie să devină practica noastră de

fiecare zi. Trăirea să se potrivească cu vorbirea. Salvarea păcătoşilor trebuie să devină preocuparea noastră. Cei din valurile năprasnice ale păcatului trebuie salvaţi. Purtăm răspundere pentru ei.

O, Doamne, ajută-ne să facem lucrul acesta!

Groaznică-i întunecimea, valul mării-i furios,
Mulţi privesc cu nerăbdare după vreun far luminos.

Deci aşa să luminaţi toţi înaintea tuturor,
Ca-n limanul păcii sfinte să ajungă mult popor.

CONDIŢII DE ÎNDEPLINIT

„ ... dacă poporul Meu peste care este chemat numele Meu se va smeri, se va ruga şi va căuta Faţa Mea şi se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul şi îi voi tămădui ţara". (2 Cronici 7:14)

Domnul vrea şi poate să trezească pe cei păcătoşi, dar ca să ne folosească în această lucrare, El cere să împlinim anumite condiţii. Care sînt acele condiţii? Cum pot fi împlinite? Ce trebuie să facă cei ce-şi dau seama de răspunderea lor?

Binecuvîntata lucrare de trezire a păcătoşilor este condiţionată de trezirea credincioşilor. Promisiunile lui Dumnezeu întotdeauna au un „dacă", ce arată condiţionalul. Dumnezeu nu forţează, ci vrea să lucreze în colaborare cu omul. Nici chiar mîntuirea nu e dată fără condiţii, ci se cere păcătosului să se pocăiască de păcatele sale şi să creadă în Jertfa răscumpărătoare a Domnului nostru Isus Cristos. La fel, ca Domnul să lucreze prin mine, prin tine, în biserica ta, El cere să se împlinească întîi nişte condiţii. Ele sînt cerute pentru binele nostru, căci astfel devenim părtaşii unei lucrări măreţe şi viaţa noastră însăşi ajunge să fie plină de mare har şi putere sfîntă. Neîmplinirea condiţiilor nu numai că împiedică lucrarea Duhului Sfînt în alţii, ci chiar viaţa ta e slabă, lipsită de vigoare, lipsită de roadă.

Pentru toţi cei ce doresc trezirea păcătoşilor şi îşi dau seama că ei poartă răspundere în privinţa aceasta, voi căuta să arăt unele condiţii cerute de Domnul aşa cum sînt scrise în Biblie.

Întîi, e necesară CURĂŢIREA DE ORICE PĂCAT. Toate trezirile spirituale au fost precedate de curăţire. Luaţi de exemplu cea de pe vremea împăratului Ezechia. El şi-a dat seama de starea de păcătoşenie şi a chemat pe preoţi şi pe leviţi şi le-a zis: „Acum sfinţiţi-vă, sfinţiţi Casa Domnului Dumnezeului părinţilor voştri şi scoateţi afară din sfîntul locaş tot ce este necurat" (2 Cronici 29:5). Numai după ce s-a făcut curăţirea, s-au putut apropia de Domnul să-I aducă jertfele, să cînte şi să trezească poporul.

Cînd Domnul a vrut să coboare pe muntele Sinai, a cerut lui Moise să sfinţească poporul timp de trei zile (Exod 19:10-17). Dacă nu s-ar fi sfinţit, ar fi fost nimiciţi, căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. Cînd Iacov s-a suit la Betel, locul unde înainte s-a întîlnit cu Domnul, a zis tuturor: „Scoateţi dumnezeii străini care sînt în mijlocul vostru, curăţiţi-vă şi schimbaţi-vă hainele ... Ei au dat lui Iacov toţi dumnezeii străini care erau în mîinile lor şi cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pămînt sub stejarul de lîngă Sihem." (Geneza 35:2-4). Iacov mergea să se închine Domnului şi nu se putea duce cu idolii. Chiar şi podoabele, cerceii au fost daţi spre îngropare. Nu te poţi prezenta înaintea Domnului în duh de mîndrie, cu podoabe să te arăţi cine eşti tu, căci „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriţi le dă har". Smerenia începe cu recunoaşterea ticăloşiei. Iacov scria unor credincioşi, dar le spunea: „Simţiţi-vă ticăloşia, tînguiţi-vă şi plîngeţi! ... smeriţi-vă înaintea Domnului" (Iacov 4:9-10). Noi ne despărţim numai de acele păcate care ne produc durere, părere de rău, pocăinţă adîncă. Atunci se petrece curăţirea de păcat. În toate trezirile găsim adevărată căinţă şi scoaterea din viaţă a tot ce e necurat. Apostolul Pavel numeşte şi el această condiţie cu cuvintele: „Dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor stăpînului său, destoinic

pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 2:21). Chirurgul trebuie întîi de toate să-şi sterilizeze ustensilele. Aşa e şi pe plan spiritual. Evanghelistul Billy Graham a zis: „Înainte ca să se petreacă o trezire reală, două lucruri trebuie să aibă loc: cei credincioşi trebuie să-şi dea seama de păcătoşenia *omului şi de sfinţenia lui Dumnezeu*".

Charles Finney uneori a ajuns în biserici reci unde nu se putea petrece imediat o trezire, dar el rămînea acolo şi predica pînă ce credincioşii erau treziţi şi apoi se petrecea trezirea în afară. El cunoştea această condiţie şi căuta să vadă întîi pocăinţa pocăiţilor şi despărţirea lor de orice păcat. În oraşul Filadelfia a stat un an şi jumătate şi a predicat seară de seară pînă ce oraşul a fost zguduit de puterea lui Dumnezeu. Cînd s-a dus la Londra, Finney a predicat numai celor credincioşi cîteva săptămîni în şir. Nu a avut nici un cuvînt pentru cei nemîntuiţi, nici un apel pentru ei. Numai cînd a constatat că la aceştia s-a produs pocăinţa, curăţirea de păcat, atunci a cerut ca cei ce vor să fie mîntuiţi să meargă la terminare într-o altă sală cu o capacitate de peste 1.500 locuri. În acea seară a izbucnit trezirea, iar timp de şapte zile peste 50.000 de suflete s-au predat Domnului. Sistemul nostru cu o săptămînă de evanghelizări nu dă roadele dorite fiindcă nu dăm timp destul Duhului Sfînt să lucreze întîi această curăţire la cei din biserică spre a putea apoi să-i trezească pe ceilalţi.

O a doua condiţie este UNITATEA CELOR CREDINCIOŞI. Absenţa unităţii e o piedică în calea lucrării Duhului Sfînt. Condiţia aceasta e pomenită chiar în *rugăciunea mijlocitoare a Domnului* Isus. El a zis: „Mă rog ca toţi să fie una ... ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis ... să fie în chip desăvîrşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis" (Ev. Ioan 17:21-23). Deci ca lumea să cunoască şi să creadă este necesar ca biserica să fie unită. Un dicton spune: „Unitatea face puterea". Dar în cele spirituale unitatea deschide drumul Puterii. Apostolul

Pavel o numeşte „nemărginita mărime a puterii Sale" şi spune că „această putere nemaipomenită" este pusă în vase de lut (Efeseni 1:19; 2 Corinteni 4:7).

Despre biserica din Ierusalim cînd a ajuns să aibă vreo 5.000 de membri ni se spune: „... mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet ... şi un mare har era peste toţi" (Faptele Apostolilor 4:32-33). Unitatea bisericii este o condiţie foarte importantă. Ea arată prezenţa Duhului Sfînt care lucrează totul în toţi. Ea se realizează numai după ce s-a făcut curăţirea de păcat. Cîtă vreme este păcat în viaţa unora, nu poate fi unitate, căci păcatul ne desparte nu numai de Dumnezeu, ci şi de fraţii noştri. Fiindcă lucrarea de trezire prin Duhul Sfînt este mare, enormă, El trebuie să folosească toate mădularele. De aceea, ele trebuie să fie în strînsă unitate. Un mădular dislocat de păcat produce ştirbirea unităţii, întreruperea circuitului de energie. Într-o biserică unde sînt neînţelegeri, partide, dezbinări, cum ar putea să lucreze Duhul Sfînt? Dacă tu eşti membru într-o asemenea biserică, trebuie să te rogi fierbinte pentru unitate şi să vorbeşti cu persoanele în cauză să se trezească din această stare de păcat. Ei au fost prinşi în cursa diavolului tocmai ca să zădărnicească lucrarea Duhului Sfînt. În Faptele Apostolilor 8:31 este scris: „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea şi Samaria, se întărea sufleteşte şi umbla în frica Domnului; şi cu ajutorul Duhului Sfînt se înmulţea". Unitatea din biserica primară a determinat pe păgîni să exclame: „Ce mult se iubesc creştinii." Aceasta a contribuit la trezirea altora. Prin unitatea lor, lumea a putut să-L cunoască pe Domnul.

Cînd păcătosul a primit mîntuirea şi a fost născut din nou prin Duhul Sfînt, el a fost înfrăţit cu toţi ceilalţi copii ai lui Dumnezeu. Noi toţi formăm împreună Corpul lui Cristos Domnul. Deşi noi sîntem atît de diferiţi unul de altul prin talentele noastre, prin temperamentul nostru,

prin aptitudinile şi cunoştinţele noastre, prin vocaţia noastră, totuşi noi sîntem una în Cristos Domnul. Duhul Sfînt ne-a unit, ne-a făcut părtaşi aceleiaşi firi dumnezeieşti. De aceea avem posibilitatea să fim uniţi prin Duh, care vrea apoi să ne folosească spre slava lui Dumnezeu. Vrăjmaşul vrea să împiedice aceasta şi de aceea caută să aţîţe mîndria, duşmănia, certurile, ca să ne facă nefolositori. E necesar ca răscumpăraţii Domnului să se împotrivească diavolului şi să se păstreze uniţi. Numai aşa Duhul Sfînt poate apoi lucra în viaţa altora. Ca un slăbănog să poată ajunge la Domnul Isus şi să fie vindecat, au trebuit să se unească patru persoane care să-l poarte. Atîţia suferinzi se află în jurul tău care au nevoie de alţi patru. Oare vei fi tu unul care să te uneşti cu alţii pentru această lucrare? Duhul Sfînt aşteaptă aceasta!

O altă condiţie este RUGĂCIUNEA. Numai după rugăciunea lui Ilie s-a pogorît foc din cer şi poporul a strigat „Domnul este Dumnezeu!" Toate marile treziri au fost precedate de rugăciune intensă. Cînd la 21 iunie 1630 John Livingstone trebuia să predice la o întrunire, el a petrecut toată noaptea în rugăciune, iar după predică au fost peste 500 de persoane convertite. Cînd s-a petrecut „marea trezire" prin predica lui Jonathan Edwards intitulată „Păcătoşii în mîinile unui Dumnezeu înfuriat", mai mulţi membri din biserica lui, înainte de predică, au petrecut toată noaptea în rugăciune. Dr. Oswald Smith în Toronto, Canada, înainte de a începe trezirea a avut cu biserica şase săptămîni de rugăciune stăruitoare, uneori chiar jumătăţi de noapte. Trezirea mare din Coreea a fost precedată de rugăciuni fierbinţi ale credincioşilor, care se adunau zilnic la ora cinci dimineaţa şi petreceau o oră sau două în rugăciune. Apoi mergeau la slujbele lor. Chiar trezirea de la Ierusalim la Rusalii s-a petrecut după zece zile de rugăciune.

Rugăciunea e o apropiere de Dumnezeu şi aceasta

aprinde biserica. Nici o sămînţă nu poate încolţi într-un climat rece de iarnă, dar cînd vine soarele de primăvară şi încălzeşte pămîntul, atunci toate încolţesc. Aşa este şi sămînţa Cuvîntului Sfînt. Trezirile spirituale pentru cei de afară cer un climat cald la cei din biserică. Prin rugăciune Duhul Sfînt încălzeşte starea bisericii. De aceea e bine ca atunci cînd vreţi să aveţi evanghelizări la care să se petreacă treziri spirituale să aveţi un timp de pregătire a bisericii prin rugăciune pentru a putea fi la îndemîna Duhului Sfînt. Cînd Dumnezeu s-a arătat lui Solomon, i-a pus condiţia aceasta: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga, va căuta Faţa Mea şi se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul şi îi voi tămădui ţara" (2 Cronici 7:14).

Cuvintele „dacă se va smeri" din acest text au sensul de „a îndoi genunchii, a fi frînt", deci a te ruga ca un om frînt de durere. Leonard Ravenhill în cartea sa „Sodoma nu a avut Biblie" spune: „Biserica de azi moare în picioare fiindcă nu trăieşte în genunchi". Un cer închis aduce uscăciune, moarte. Cauza e că nu vrem să îndeplinim condiţiile cerute de Dumnezeu.

Este necesară o adîncă pocăinţă, care să înceapă de la pastor şi preoţi şi numai atunci se vor pocăi şi ceilalţi. Ei trebuie să-şi plîngă vina lor, nepăsarea lor şi atunci vor plînge şi ceilalţi (Ioel 2:12-17). Altfel va începe pedeapsa de la Locaşul Său cel sfînt (Ezechiel 9:4-6).

Altă condiţie e POSTUL. Postul este o renunţare la cele materiale şi o adîncire în cele spirituale; e o pierdere a energiilor fizice, dar o încărcare cu energii ale Duhului. Postul e o pledoarie insistentă şi urgentă pentru intervenţia lui Dumnezeu. Cînd Israel şi-a dat seama că a părăsit pe Domnul, s-au adunat cu toţii la Miţpa, au postit şi şi-au plîns păcatul. Cînd Iona a proclamat sentinţa divină la Ninive, oamenii s-au îngrozit şi s-a proclamat post general. Toţi oamenii, (ba chiar şi vitele), nu au mîncat

nimic, ci au strigat cu putere către Dumnezeu să aibă milă de ei (Iona 3). Cînd evreii au fost daţi spre nimicire, la cererea lui Haman, Mardoheu a mobilizat pe toţi evreii din Susa, împreună cu împărăteasa Estera, la un post de trei zile, ca Dumnezeu să-i izbăvească. Moise a postit pe munte patruzeci de zile; David, Neemia, Daniel, Ioan Botezătorul, Domnul Isus, Apostolul Pavel şi toţi marii bărbaţi ai lui Dumnezeu au postit.

Oamenii care trăiesc în păcat sînt stăpîniţi de anumite duhuri, care se împotrivesc cu toată furia lucrării de trezire spirituală. Orice suflet trezit scapă din cursa diavolului (2 Tim. 2:26) şi se întoarce la Dumnezeu. Despre un soi de demoni, Domnul Isus a zis: „Acest soi de draci nu iese afară decît cu rugăciune şi cu post" (Ev. Matei 17:21).

Anumite necazuri, stări critice, boli, situaţii în care ajutorul omului era zadarnic, au determinat pe oameni să alerge la Dumnezeu şi să ceară cu disperare intervenţia Lui urgentă şi s-a adeverit în mii de cazuri că Dumnezeu a intervenit şi a dat izbăviri minunate. Oare un suflet robit de păcat nu e mult mai important decît un trup atacat de boală? Oare nu ar trebui să se unească fraţii la post şi rugăciune pentru anumite persoane ca să fie salvate? Care vor fi bisericile ce vor chema poporul la zile de post şi vor striga către Dumnezeu, cum strigă disperată o mamă pentru fiica ei grav bolnavă?

Pentru ca postul să fie primit, trebuie dezlegate lanţurile răutăţii, înlăturate certurile, neînţelegerile, amărăciunea faţă de anumite persoane, scos orice păcat din viaţă şi restabilită o bună părtăşie cu Dumnezeu. Atunci El e gata să asculte şi să intervină. Toate trezirile sînt intervenţii divine ale Duhului Sfînt. Postul nu e pomenit în Biblie ca o condiţie pentru treziri, dar în majoritatea cazurilor se constată că a fost o persoană, uneori un grup, o biserică sau un grup de biserici care au postit şi s-au rugat pentru trezire. Prin post, credincioşii caută Faţa Domnului şi El le

ascultă rugăciunea. De aceea am trecut-o ca o condiţie pentru urgentarea intervenţiei. La postul de trei zile, proclamat de Mardoheu, Dumnezeu a răspuns a treia şi a patra zi. Lui Daniel în timp ce postea şi se ruga, i-a şi venit răspunsul (Daniel 9:21). La postul lui Iosafat, Dumnezeu a răspuns imediat prin prorocul Iahaziel şi a doua zi au văzut izbăvirea Domnului (2 Cronici 20: 3, 14, 20-25). La postul Ninivei, Domnul a schimbat imediat sentinţa.

Conform scrierilor lui Epifaniu, în biserica primară postul se practica de două ori pe săptămînă. Cînd au început trezirile în Anglia sub Wesley şi Whitefield, ei au reintrodus în viaţa celor credincioşi postul de două zile pe săptămînă. Să fie de mirare că în 53 de ani au fost convertiţi peste 100.000 de persoane?

Oare care vor fi acei fraţi şi surori ce vor căuta din toată inima să îndeplinească condiţiile spre a ajunge să vadă mari treziri?

PREŢUL TREZIRILOR

„Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cîntări de veselie. Cel ce umblă plîngînd, cînd îşi aruncă sămînţa, se întoarce cu veselie, cînd îşi adună snopii". Psalmul 126:5-6

Pentru săvîrşirea oricărui lucru se cere un preţ. Cineva a avut curiozitatea să ştie cît a costat peste veacuri omorîrea unui duşman. Iată cifrele: pe vremea lui Cezar August a costat 75 de cenţi; în primul război mondial a costat 15.000 de dolari; în al doilea război preţul a ajuns dublu, adică 30.000 de dolari; în războiul din Coreea a costat 50.000 de dolari, iar în Vietnam omorîrea unui duşman s-a cifrat la peste un milion de dolari. Am dat aceste cifre ca să vă puteţi da seama ce sume fabuloase sînt puse în slujba morţii.

Trezirile spirituale sînt o lucrare în slujba vieţii, a vieţii veşnice. Pentru ca ele să poată avea loc, trebuie plătit un preţ.

Pentru trezirea de la Rusalii ucenicii au plătit un preţ de TIMP. Zece zile au stat împreună în rugăciune. Petru avea familie şi poate şi toţi ceilalţi. Întreţinerea familiei era cîştigată prin muncă grea. Dar ei au fost gata să rupă din timpul lor de la cele materiale şi să aştepte în Ierusalim împlinirea promisiunii Tatălui. Cînd s-a pogorît Duhul Sfînt peste ei, s-a petrecut prin ei trezirea chiar în poporul care se lepădase de Cristos Domnul. Deci la cei unde părea imposibil. După cele zece zile, entuziasmul şi dinamismul lor în vestirea Evangheliei au fost atît de mari,

încît şi în faţa soborului ei nu fac altceva decît îl prezintă pe Cristos Domnul şi afirmă că mîntuirea este numai prin El. Confruntaţi cu acest curaj dinamic şi cu această învăţătură contagioasă, cei din Sobor discută în şedinţă secretă ce pot să facă pentru ca vestirea lor să nu se lăţească (Fapt. Ap. 4:14-17). După cum focul lui Nebucadneţar nu a ars decît legăturile celor trei tineri, tot aşa focul Duhului Sfînt la Rusalii a ars legăturile fricii şi timidităţii ucenicilor. Preţul celor zece zile a adus un mare cîştig ce nu poate fi calculat.

Însuşi Domnul Isus a plătit şi El acest preţ. Deseori El a mers pe munte şi s-a rugat toată noaptea (Ev. Luca 6:12). Şi de-a lungul veacurilor mulţi credincioşi au avut nopţi de rugăciune, zile speciale de rugăciune, sau au rupt din timpul lor anumite ore pentru rugăciune. Unii numesc aceasta fanatism. Dar nu contează ce zic oamenii, ci ce zice Domnul. Cei ce zic aceasta, ei înşişi sînt reci, uscaţi şi ar trebui să se arunce cu faţa la pămînt să ceară Domnului iertare pentru vorbe necugetate.

Azi mulţi credincioşi sînt slăbănogi de nu se pot mişca, reumatici spirituali, fiindcă nu îşi iau timp să se trateze, nu îşi iau timp să încarce bateria sufletului lor. Timpul ce îl folosesc cei mai mulţi în rugăciune nu depăşeşte cinci sau zece minute. Chiar şi bateria maşinii mele, dacă ar fi s-o încarc, ar lua *mult mai mult timp*. Cu *cinci minute* nu aş face nimic. Toţi bărbaţii folosiţi de Dumnezeu în trezirea altora au fost gata să cheltuiască ore întregi înaintea Domnului. Noi ne scuzăm că nu avem timp. Despre Luther însă se spune că zilnic avea trei ore pentru rugăciuni, iar cînd era foarte ocupat, zicea: „Azi am atîtea lucrări de făcut încît nu le pot rezolva pe toate numai cu trei ore de rugăciune" şi atunci consacra patru sau cinci ore rugăciunei. Noi facem invers şi de aceea şi rezultatele sînt opuse. John Nelson se deprinsese să se scoale la miezul nopţii, se ruga două ore şi apoi se culca iar. John Wesley

obişnuia să se roage o oră sau două în fiecare zi. Spurgeon se scula dis-de-dimineaţă pentru rugăciune şi se necăjea cînd fierarul, vecinul său, îl întrecea şi bătea fierul înainte ca el să se fi sculat pentru rugăciune. Dr. A. Maclaren avea obiceiul, pe care el spune că nu l-a călcat niciodată, să fie singur cu Dumnezeu între orele nouă şi zece dimineaţa. Samuel Rutherford se scula zilnic la ora trei şi se ruga pînă se făcea ziuă. Despre misionarul Hudson Taylor se spune că niciodată soarele nu a răsărit peste China fără să-l găsească pe el în genunchi. Suzana Wesley, deşi avea nouăsprezece copii, îşi făcea zilnic rugăciunea timp de o oră, lucru pentru care se încuia în cămăruţa ei şi sta de vorbă cu Domnul. Fraţii moravieni la Herrnhut au organizat două grupe de rugăciune cu cîte 24 de persoane, una de bărbaţi şi alta de femei. Fiecare se ruga cîte o oră, bărbaţii într-un loc anumit, iar femeile în altul, aşa că toate cele 24 de ore din zi erau un timp de rugăciune continuă. Acest lanţ dublu de rugăciune l-au păstrat timp de o sută de ani. În această periodă ei au trimis primii misionari în străinătate, biserica locală a crescut şi prin ei mulţi au fost cîştigaţi pentru Domnul. Tot prin ei au fost treziţi şi fraţii John şi Carol Wesley, care apoi au fost folosiţi de Dumnezeu la producerea trezirii spirituale din Anglia.

Apoi este un preţ de LACRIMI ce se plăteşte pentru trezirea altora. Prorocul Ioel a zis: „... sfîşiaţi-vă inima, nu hainele şi întoarceţi-vă la Domnul Dumnezeul vostru ... preoţii şi slujitorii Domnului să plîngă între tindă şi altar şi să zică: »Doamne îndură-Te de poporul Tău!«" (Ioel 2:13-17) Nici chiar Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu nu a fost scutit de acest preţ al lacrimilor. În Evrei 5:7 este scris: „El este Acela, care în zilele vieţii Sale pămînteşti aducînd rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi cu lacrimi ..." De asemeni apostolul Pavel a plătit acest preţ. Efesul era un oraş păgîn şi locaş al cultului Dianei. Dar chiar aici s-a petrecut o mare trezire spirituală prin apostolul Pavel.

În cuvîntarea sa de despărţire de bătrînii din Efes el a zis: „Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi, ... aduceţi-vă aminte că timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi" (Fapt. Ap. 20:19-31). Acesta a fost un preţ al trezirii.

Cînd urmăreşti îndeaproape viaţa celor care au fost folosiţi de Dumnezeu în producerea marilor treziri spirituale, constaţi că toţi au plătit un preţ scump de lacrimi, lacrimi în rugăciune către Dumnezeu şi lacrimi în îndemnuri stăruitoare către păcătoşi ca să se întoarcă la Dumnezeu. Aceste lacrimi ţîşnesc dintr-o durere adîncă cauzată de starea gravă a altora şi din dorinţa arzătoare de a-i salva.

Există o frîngere, o zdrobire a inimii în faţa Domnului, exprimată prin lacrimi, gemete, strigăte şi suspine negrăite, o luptă în genunchi pentru trezirea şi mîntuirea altora. Christmas Evans, predicator baptist din Walesul de sud, Anglia, căruia prigonitorii i-au scos un ochi, dar care a fost folosit de Duhul Sfînt cu mare putere în trezirea ţinutului, referindu-se la o aşa luptă, a scris: „Această luptă în genunchi a durat trei ore. Ea se înteţea mereu, ca val după val, valuri uriaşe purtate de un vînt puternic, pînă ce am obosit de plîns şi strigăte ...". Dumnezeu însă a făcut lucruri mari prin el.

Fred Jarvis a scris despre importanţa unei asemenea lupte spirituale: „Sufletele sînt mîntuite cu un preţ de lacrimi şi durere. Oamenii împovăraţi sînt oamenii binecuvîntaţi. Este mult mai important să fie pregătit omul decît să fie pregătit mesajul. Numai o inimă zdrobită, un suflet împovărat şi lacrimi amare pot face slujba aceasta. Trebuie din nou luat sacul şi cenuşa. Spiritul nostru de mîndrie trebuie înfrînt, umilit. Mîndria a transformat pe îngeri în draci, iar umilinţa schimbă pe oameni în îngeri. Noi nu putem spune în cuvinte binecuvîntările unei inimi zdrobite. Că oamenii s-au umilit în trecut nu e de-ajuns. Numai cel ce seamănă cu lacrimi va secera cu bucurie. Biruinţa e prin cruce ...

Nu există nimic altceva care să înlocuiască ungerea Duhului Sfînt. Ungerea face omul potrivit pentru slujba aceasta."

Thos Collins a scris: „Am mers la locul meu de retragere între stînci. Am plîns mult şi am cerut Domnului să-mi dea suflete. Vineri am petrecut în post şi rugăciune şi am căutat ajutor pentru ziua Domnului. Cam pe la jumătatea predicii un om a strigat. La strigătul lui am căzut în genunchi, nici nu aş fi putut continua să predic, fiindcă strigăte şi lacrimi erau peste tot. Aşa că am căutat să mijlocesc, şi salvarea a venit."

Oswald Smith a scris: „Înaintaşii noştri au plîns, s-au rugat, au agonizat în faţa Domnului pentru ca păcătoşii să fie mîntuiţi şi nu s-au odihnit pînă ce sabia Cuvîntului lui Dumnezeu nu i-a doborît la pămînt. Acesta a fost secretul marilor lor succese. Cînd lucrurile se împotmoleau şi nu se mişcau, ei se luptau în rugăciune pînă ce Dumnezeu revărsa Duhul Său peste popor şi păcătoşii se pocăiau." Iar în jurnalul său, pe data de 22 septembrie 1917, scria: „Eu nu cred că există vreo putere pe pămînt sau în iad care să poată împiedica o trezire spirituală, dacă eu sînt gata să plătesc preţul".

H. Appelman, fost mare evanghelist, a scris: „Cheia trezirilor, cheia salvării mulţimilor, cheia spre noi Rusalii este în mîinile poporului lui Dumnezeu ... Cea mai mare nevoie a bisericilor de azi este de lacrimi, de agonizare, de aruncare cu faţa la pămînt şi în plîns cu adînci suspine să mijlocească în faţa lui Dumnezeu. Nevoia bisericilor este ca necurmat, zi şi noapte, să facă rugăciuni fierbinţi, scăldate în lacrimi, ca Dumnezeu să intervină în mila Sa şi să facă o trezire."

David Brainerd a fost omul prin care Dumnezeu a trezit pe indienii - pieile roşii. El a fost un om al rugăciunii cu lacrimi şi adînci suspine. Lupta lui în genunchi era precum durerile naşterii. În jurnalul său a rămas scris: „Dumnezeu

m-a învrednicit să agonizez în rugăciune încît am devenit ud de transpiraţie, deşi mă aflam afară într-un loc umbrit şi sufla un vînt rece."

Tot aşa există un preţ de lacrimi în îndemnurile calde către păcătoşi, să se întoarcă la Dumnezeu. Acestea uneori sînt luate în derîdere de unii, dar robul Domnului nu trebuie să ia seama la părerea unora. El trebuie să-şi facă lucrarea în mod conştiincios faţă de Dumnezeul Cel Preaînalt. Cineva care l-a cunoscut foarte bine pe George Whitefield spune că predicile lui erau presărate cu lacrimi şi vocea lui frumoasă era înăbuşită de plîns. Odată el a zis: „Îmi reproşaţi că plîng, dar cum s-ar putea să fiu altfel cînd voi nu plîngeţi pentru voi, deşi sufletul vostru nemuritor se află pe marginea prăpastiei iadului, iar acum poate ascultaţi ultima predică şi niciodată nu veţi mai avea ocazia să vi se prezinte Cristos Domnul ca Mîntuitor?" Dar prin lacrimile lui, Duhul Sfînt a lucrat puternic în inimile ascultătorilor. Odată, în timp ce predica pe un cîmp deschis la gura unei mine în faţa a vreo 20.000 de mineri, şuvoaiele lui de lacrimi au deschis izvoarele lacrimilor acelora, lăsînd urme curate pe feţele înnegrite de praful cărbunilor, căci ei tocmai ieşiseră din mină. Şi sute din ei au fost convertiţi.

Dr. John Rice a fost un bun evanghelist. El mărturiseşte cum la începutul lucrării sale, predicile lui erau scăldate în lacrimi şi au fost mult binecuvîntate de Domnul. Dar unii l-au criticat, l-au batjocorit pentru lacrimile sale. Atunci s-a rugat Domnului să-l ajute să se abţină să numai plîngă. Şi n-a mai plîns. Dar inima lui simţitoare s-a învîrtoşat. El a căutat să predice frumos, elegant, încînta auzul, dar nu mai avea roade, nu vedea oameni pocăindu-se la predicile sale. În inima lui era uscăciune, praf şi pulbere, nu mai avea nici o vlagă. După un timp s-a dus din nou în faţa Domnului şi l-a rugat să-i zdrobească inima şi să-i dea apăsarea pe suflet pentru starea altora, chiar dacă aceasta înseamnă lacrimi în predică şi tremur în voce. El spune că

predicatorii de azi ar trebui să repete strigarea lui Ieremia: „O, de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plînge zi şi noapte pe morţii poporului meu!" (Ieremia 9:1).

Robert McCheyne la 23 ani a devenit pastorul unei biserici de 4.000 de membri în Scoţia. De la acel amvon au început să se reverse şuvoaie de har dumnezeiesc şi o mare trezire a început în toată Scoţia, deşi a lucrat numai şapte ani. După moartea sa, credincioşi din multe părţi veneau să vadă locul de unde au pornit trezirile. Bătrînul îngrijitor îi ducea în birou şi spunea fiecăruia: „Vrei să cunoşti secretul? Aşează-te aici la birou, pune-ţi capul în mîini şi plîngi. Aşa a făcut pastorul nostru." Apoi îi ducea la amvon şi spunea: „Pune cotul tău aici, pune-ţi capul pe mînă şi plîngi. Asta e ce a făcut pastorul nostru. Acesta e secretul."

Dr. Scarborough, distins profesor de seminar, obişnuia să spună seminariştilor: „Cei ce merg plîngînd şi udă ogorul cu lacrimi sînt cei ce se întorc cu snopi bogaţi."

Un evanghelist, care a fost folosit în chip binecuvîntat de Duhul Sfînt în multe locuri, a fost chemat să ţină evanghelizări într-o localitate. Cei mai mulţi membri din biserică erau bogaţi şi oameni cu mare influenţă. În prima seară, poporul cînta, iar evanghelistul plîngea. Lor li s-a părut ceva straniu, dar şi-au zis că poate i s-a întîmplat ceva. A doua seară a fost la fel. Acum cei din conducere şi-au zis că au greşit chemînd pe omul acesta să ţină evanghelizări. A treia seară cînd se pregăteau să cînte, evanghelistul s-a ridicat în picioare şi le-a zis: „Fraţii mei, dacă doriţi o trezire spirituală, în Numele Domnului Isus vă rog închideţi cărţile de cîntări, lăsaţi orga şi plecaţi-vă toţi în genunchi. Acesta nu e timp de a cînta, ci de a ne ruga." Au îngenuncheat toţi şi curînd s-au auzit suspine, oftaturi şi plînsete. Duhul Sfînt a început să le arate starea lor, păcatele lor. În acea seară au avut loc zdrobiri de inimi,

mărturisiri, împăcări între fraţii certaţi şi unii au făcut restituiri. Numai după aceasta cei de afară au început să alerge cu grămada la Casa Domnului şi a fost necesară predicarea Evangheliei; au fost necesare lacrimi şi o zguduire ca mulţi să se trezească.

Astăzi vestitorii Evangheliei nu prea sînt gata să plătească preţul acesta. Sînt prea mulţi ochi seci, uscaţi. Lipseşte suferinţa pentru cei ce pier şi la fel dorinţa de a-i salva. Nu ne îngrozim de starea în care se găsesc, nici de soarta lor veşnică. Omul care vesteşte Evanghelia nu e mişcat şi nu mişcă pe alţii. Totul e ceva superficial, lucrare cu putere omenească. Eforturi fără ispravă. Nu e nici o rază de lumină pentru ochi, nimic pentru inimă. Lipseşte acel „vă rugăm fierbinte" al apostolului Pavel, de aceea lipsesc şi rezultatele. Oare tu eşti gata să plăteşti preţul lacrimilor?

Apoi este un preţ de OSTENEALĂ. Semănatul cere osteneală. Pescuitul cere osteneală. Primii ucenici ai Domnului nu au fost medici, ci pescari. Deprinderea de la slujba firească are mare importanţă pentru slujba duhovnicească. Medicul de obicei stă în cabinetul său şi acolo vine bolnavul. Nu el caută bolnavii, ci bolnavii îl caută pe el. Pescarul însă nu poate aştepta acasă să-i vină peştele, căci aşa ceva nu se întîmplă niciodată, ci el trebuie să meargă acolo unde este peştele. Tot aşa cei pierduţi trebuiesc căutaţi în valuri. Şi există un mare risc în a salva pe cineva care se îneacă. Dar lucrarea trebuie făcută. Filip a ostenit mult ca să-l poată cîştiga pe famen. Noi trecem uşor peste text şi nu ne dăm seama cîtă osteneală a trebuit să depună Filip. Cîteva cifre ne pot lumina. Filip se afla la Samaria. Distanţa între Samaria şi Ierusalim este de 77 de km. Dar famenul plecase de la Ierusalim şi era pe drumul din pustie spre Gaza. De la Ierusalim drumul duce la Beerşeba, 79 de km. şi apoi apucă spre apus către Gaza, alţi 44 de km. Famenul a fost găsit în această ultimă porţiune prin pustie. Dacă socotim însă numai primele două cifre avem 156 km.

Filip n-a avut căruţă, n-a avut bicicletă, nu exista nici autobuz, nici tren, nici maşină, ci a mers apostoleşte. Ştim aceasta din Faptele Apostolilor 8:30, unde ni se spune că „Filip a alergat". Credeţi că i-a fost uşor după ce a parcurs peste 156 de km să alerge? Vă daţi seama ce oboseală a trebuit el să plătească pentru mîntuirea unui suflet? Tu cîţi kilometri ai parcurs, ce preţ de osteneală ai depus? Poate nu ai trecut nici la vecinul de apartament şi ai vrea să vezi roadă. Poetul Vasile Militaru a spus:

Cu nădejdea fără muncă
nu-ţi răsare grîu în luncă,
dar cu amîndouă-n plug,
umpli lumea de belşug.

În foarte multe cazuri, în cele fireşti, oamenii depun mult mai multă osteneală decît depun copiii Domnului pentru salvarea sufletelor de la pierzarea veşnică. Un caz poate zugrăvi bine aceasta. Fetiţa Denise Weller de şase luni din Harlow, din Anglia, a fost lăsată în cărucior în faţa unei farmacii, în timp ce mama a intrat să cumpere ceva. Cînd a ieşit, fetiţa nu mai era, cineva a răpit-o. A fost anunţată poliţia şi un număr de 200 de poliţişti şi detectivi au făcut cercetări să o găsească. Ei au chestionat 75.000 de persoane din Harlow, în nordul Londrei. Vreo 320 de ziare şi reviste din Londra şi împrejurimi au publicat chestionare ale poliţiei şi au cerut populaţiei să le completeze, dacă pot da ceva relaţii despre această răpire. În sfîrşit, după cinci săptămîni a fost găsită. Atunci Willers Victers, şeful poliţiei, a zis: „Acum aici este sărbătoare. Niciodată n-am văzut oraşul atît de fericit ca acum." Oare sufletele pierdute nu sînt mult mai scumpe? Nu crezi că merită chiar mai multă osteneală? Te osteneşti tu pentru mîntuirea altora?

Pe lîngă acestea, mîntuirea altora cere preţ de JERTFĂ. Pentru salvarea celor păcătoşi, Dumnezeu a jertfit chiar pe

Fiul Său şi ne-a încredinţat nouă slujba împăcării. Vestirea Jertfei răscumpărătoare se face cu jertfă. Numai un om răstignit poate vesti pe Cristos cel răstignit. După Golgota însă urmează dimineaţa Învierii. Vestirea Evangheliei cere un preţ. Niciodată lucrarea aceasta nu a fost uşoară. Pentru unii preţul e mai mic, pentru alţii e mai mare. Unii doar urcă pe altar, ca Isaac, şi nu se mai cere junghierea. Alţii plătesc cu preţ de sînge. Ucenicii au fost bătuţi cu nuiele şi li s-a poruncit să nu mai vorbească nimănui de Cristos. Dar ei au răspuns: „Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit" (Fapt. Ap. 4:20). Admir asemenea creştini. Ei sînt slava lui Cristos Domnul şi unelte spre mîntuirea altora. Ei sînt eroi ai credinţei. Cîtă deosebire între creştinii de atunci şi creştinii de astăzi! Unii n-au căpătat nici o palmă, dar sînt fricoşi şi nu spun nimănui o vorbă. De altfel, ei sînt lipsiţi de dragoste, căci „dragostea izgoneşte frica" (1 Ioan 4:18). Dragostea vrea mîntuirea altora cu orice preţ.

Se cere un preţ. Domnul Isus ne-a înştiinţat mai dinainte că trebuie să plătim un preţ. El a zis: „Veţi fi urîţi de toţi din pricina Numelui Meu ... cînd vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi în alta" (Ev. Matei 10:22-23). Şi chiar aşa au făcut urmaşii Domnului. Au mers din loc în loc şi au propovăduit Cuvîntul. A fost risc, au fost jertfe, dar au fost şi rezultate glorioase. Foarte semnificativ este faptul că deşi îi omorau cu miile, ei nu se împuţinau, ci creşteau în număr. Prigonirea a fost o acţiune cu rezultate contrare. Prigonitorii în loc să realizeze stîrpirea lor, au contribuit la răspîndirea şi înmulţirea lor. Învăţaţi lecţia aceasta. Ea vă va putea fi de mult folos. Păcătoşii au nevoie de mîntuire, dar cine să le-o vestească dacă tu taci? Ţi-e teamă să plăteşti preţul?

Noi am fost izbăviţi din starea noastră de păcătoşenie datorită preţului mare plătit de Cristos Domnul pe Altarul Golgotei. Apostolul Petru a scris: „Ştiţi că nu cu lucruri

pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sîngele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur şi fără prihană" (1 Petru 1:18-19). Iar acum eliberaţi, dacă vrem ca şi alţii să se bucure de această eliberare, trebuie şi noi să fim gata de jertfă. Apostolul Pavel a scris: „Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Rom. 12:1). Un om jertfit Domnului este gata de orice jertfă. Numai un om jertfit poate vesti cu efect Marea Jertfă de pe Golgota. Jertfirea, consacrarea noastră lui Dumnezeu ne face să fim gata de orice jertfă în vestirea Evangheliei, ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu în mîntuirea lumii pierdute (2 Cor. 6:1). Apostolul Pavel zice că „... noi sîntem trimişi împuterniciţi", adică sîntem ambasadori ai lui Cristos în lumea aceasta. Lumea aceasta e a lui Dumnezeu prin creaţie, dar ea a ajuns robită de Satan. În Evanghelia după Ioan 14:30, vorbind despre diavol, Domnul Isus zice „... vine stăpînitorul lumii acesteia". Ambasadorii întotdeauna sînt trimişi într-o ţară străină. Misiunea noastră este să împărtăşim oamenilor vestea eliberării, a izbăvirii de sub puterea Satanei prin credinţa în Cristos Domnul. Cei robiţi de păcat au nevoie de mesajul nostru. Deci în mîinile noastre tremurînde ţinem mesajul care poate elibera mii şi mii de suflete. Cum v-aţi putea aştepta ca Satan să vă lase în pace să vă faceţi lucrarea în împărăţia lui? Nu vă daţi seama că nu se poate aşa ceva? Se cere un preţ ca să poţi elibera pe alţii din robie şi osîndă veşnică. Dar ostaticii au nevoie de această eliberare. Lucrarea noastră e un fel de pătrundere în cîmpul de bătaie al inamicului. Pentru aceasta se cere jertfă, curaj, risc, dragoste pentru cei înrobiţi.

Fratele C. M. istorisea odată cum în timpul celui de-al doilea război mondial, fiind în înaintare, au fost respinşi de

trupele inamice. Printre cei mulţi ce au căzut răniţi a fost şi un prieten al lui. Fratele a ajuns cu bine la tranşeele lor, dar gîndul îi era la prietenul lui căzut pe cîmpul duşmanului. Cînd s-a lăsat întunericul, fratele a ieşit din tranşeu şi tîrîş pe burtă s-a dus să-l caute. Cînd l-a găsit, prietenul nu era mort, căci fusese rănit la picioare, aşa că l-a luat în spate şi în acelaşi fel, tîrîş, s-a reîntors în tranşeu. El şi-a salvat prietenul. A fost un act de curaj, de risc izvorît din dragoste. Dacă l-ar fi observat inamicul, putea să plătească cu viaţa lui.

Da, se cere un preţ şi se merită să-l plăteşti. Numai aşa sufletele pot fi trezite şi dezrobite de sub puterea Satanei. Se merită căci însuşi Cristos Domnul a fost gata să plătească marele preţ. Nu sîntem noi izbăvitorii, ci El, dar noi trebuie să purtăm mesajul izbăvirii. În localitatea ta, în cele vecine, sînt suflete scumpe, care au nevoie de acest mesaj. Ce faci tu? Le dai mesajul graţierii sau taci? Îţi îndeplineşti slujba de ambasador sau tremuri de frică? Trezirea altora depinde de tine. Aş vrea să înţelegi că merită să plăteşti orice preţ. Acceptă să fii batjocorit, arătat cu degetul, să ţi se taie prima, să fii dat afară din slujbă, să fii bătut, aruncat în închisoare şi chiar să-ţi dai viaţa. Aşa au făcut Petru, Andrei, Iacov, Toma, Bartolomeu, Filip, Ştefan, Pavel, Timotei şi un şir nesfîrşit de urmaşi ai Domnului. Prin jertfe Evanghelia a ajuns la noi. Mii şi milioane de răscumpăraţi ai Domnului au înţeles că Jertfa trebuie făcută prin jertfire şi au făcut aceasta. Dacă tu te bucuri azi de har, este datorită faptului că alţii înaintea noastră au fost gata să plătească preţul. Fratele Pavel Radula din Borlova, Banat, a avut cîteva coaste rupte, fratele Ioan Socaciu a avut falca ruptă din bătăile primite pentru că au vestit Evanghelia. O, binecuvîntat să fie Dumnezeu că a avut oameni care nu s-au cruţat pe ei înşişi, cum se cruţă unii azi, ci au fost gata să plătească orice preţ ca alţii să fie mîntuiţi!

Merită să plăteşti orice preţ căci nimic nu e în zadar. Chiar şi atunci cînd ţi se pare că nu are nici un rost, Dumnezeu ţine seama de jertfa ta şi Cuvîntul Lui nu se va întoarce fără rod. Pe data de 8 ianuarie 1956, cinci misionari au plecat cu un avion uşor să ducă vestea bună a mîntuirii unui trib fioros din Ecuador. Ei au aterizat în junglă pe plaja rîului Curaray, dar a doua zi toţi au fost străpunşi cu săgeţi de cei din tribul Auca. Mulţi ziceau că jertfa lor a fost zadarnică, dar azi tribul Auca e la picioarele Domnului. Toţi ucigaşii celor cinci misionari s-au predat Domnului şi sînt vestitori ai Evangheliei. Tribul Auca era foarte fioros. Membrii lui nu admiteau accesul nici unui străin în tribul lor. Cei ce au îndrăznit, au fost omorîţi fără nici o cruţare. Rachela Saint, soţia unuia dintre misionarii omorîţi, a găsit o fată din tribul Auca, care fugise de ucigaşii tatălui ei şi acum trăia pe o plantaţie. Cu ajutorul ei a învăţat limba tribului şi după un timp, la una din evanghelizările lui Billy Graham, fata Dayuma s-a predat Domnului. Apoi s-au înţeles să meargă în tribul Auca şi fiindcă Dayuma era dintre ai lor le-au primit. Rachela şi cu Dayuma au început să-i înveţe carte şi încet-încet le-au împărtăşit vestea bună care le-a dat izbăvirea de sub puterea Satanei. Toţi ucigaşii celor cinci misionari s-au pocăit. Ei au ajutat apoi şi pe ceilalţi să afle calea Domnului şi aproape tot tribul azi e întors la Dumnezeu.

Într-o duminică, Dyuwi, cel mai tînăr dintre ucigaşii misionarilor, a anunţat biserica lor că el a primit chemarea Domnului să ducă vestea mîntuirii la un trib duşman, la fel de fioros, ce trăia în josul rîului din jungla Amazonului. Toţi l-au sfătuit să nu se ducă, căci are să fie omorît. Ei cunoşteau ferocitatea acelui trib, dar Dyuwi le-a răspuns calm: „Dumnezeu mi-a spus să merg în josul rîului să le duc Evanghelia şi eu trebuie să fac aceasta. Dacă mă vor omorî, mă voi asemăna cu cei cinci misionari pe care noi i-am omorît. Eu voi muri şi voi merge în cer, iar

Dumnezeu va trimite din nou pe altcineva să le spună, aşa cum a fost cu noi." Un alt tînăr, Tona, s-a decis să meargă şi el cu Dyuwi. Acum aveau nevoie de cineva care să facă legătura între ei şi tribul respectiv. Şi s-a găsit o fată numită Oncaye. Ea scăpase fugind prin pădurile virgine de fraţii ei vitregi care voiau s-o omoare. Ea s-a refugiat în tribul Auca, acolo s-a convertit şi a fost botezată. Auzind hotărîrea celor doi, Oncaye spuse că şi ea se reîntoarce în tribul ei să spună vestea bună fraţilor ei. Drumul într-acolo a fost groaznic. De fapt nu era drum, ci o distanţă de vreo 160 de km. pe care trebuiau s-o străbată prin liane şi prin desişul pădurilor virgine, pline cu şerpi boa, cu jaguari, mistreţi şi alte fiare sălbatice. Ca să găsească tribul au fost ajutaţi de un pilot creştin, care de sus a descoperit colibele tribului. Tînăra Oncaye şi-a găsit mama şi au fost primiţi în trib. Ei au istorisit schimbarea pe care a făcut-o Dumnezeu în viaţa tribului lor. După trei luni, tot tribul a hotărît să se mute în susul rîului la celălalt trib. Dar ei nu erau convertiţi şi venirea lor a cauzat o seamă de probleme. Ferocitatea lor a avut dese manifestări. Morala lor era mult sub nivelul cerinţelor celor credincioşi, dar Kimo, cel mai de seamă dintre ucigaşii misionarilor şi acum predicatorul bisericii, ajutat de ceilalţi, a început o şcoală de alfabetizare. Un număr de 80 de persoane au fost împărţite în patru clase. Ca manual au folosit Evanghelia după Marcu, ce a fost tradusă în limba lor de sora Rachela. Cu vremea o parte din aceştia au fost convertiţi.

Într-o zi Tona a simţit chemarea să meargă la un alt trib, tot aşa de fioros. Acolo el îşi avea o soră. Ceilalţi fraţi au fost îngrijoraţi de ce ar putea să i se întîmple. El însă a fost hotărît să plătească orice preţ numai să le poată vesti Evanghelia. Fiindcă nu avea drum, un pilot creştin l-a luat cu elicopterul, l-a dus şi l-a lăsat lîngă casa sorei sale. El avea un mic radio transmiţător cu care ţinea legătura cu cei din tribul său. Timp de două luni a comunicat mereu că îi

învaţă Evanghelia. Într-o zi însă contactul prin radio a fost întrerupt. Toţi cei din tribul său au fost neliniştiţi. Mai tîrziu au aflat că Tona a fost lovit cu o secure pe la spate, apoi a fost străpuns cu săgeţi de verişorii lui. În timp ce murea, le-a spus: „Eu iubesc pe Dumnezeu şi vă iubesc pe voi toţi şi pentru voi sînt gata să mor." Nu la mult timp după aceasta, Awaemae, vrăjitorul-doctor al acelui trib a venit la tribul Auca. Duminica a mers cu ei la biserică. Erau prezenţi vreo 120 de persoane. Cînd Kimo s-a ridicat să predice, vrăjitorul care era şi cel mai bătrîn, s-a ridicat de la locul lui şi s-a dus pe o buturugă mai în faţă ca să audă mai bine Evanghelia.

V-am relatat aceste cazuri ca să vă daţi seama că pînă şi în junglă există copii ai Domnului, care sînt gata să plătească preţ scump ca alţii să cunoască mîntuirea Domnului şi că nici o jertfă nu e în zadar. Oare nu ne umilesc aceste jertfe pe noi care nu sîntem gata să plătim nici un preţ? Mulţi credincioşi sînt gata de paradă, de serbări, dar nu de jertfă. Dar lucrarea sfîntă, trezirea altora şi salvarea lor nu se face prin paradă, ci prin osteneală şi jertfă. În localitatea vecină nu sînt credincioşi, tu ştii aceasta. Pînă acolo drumul nu e printre liane şi şerpi şi totuşi nu ai fost gata să le duci vestea bună. Oamenii din localitatea aceea nu sînt fioroşi, ca cei din junglă, nimeni nu te va lovi cu securea pe la spate, nimeni nu te va străpunge cu săgeţi şi totuşi ţi-e teamă să mergi să le împărtăşeşti cel mai mare bun posibil: mîntuirea şi viaţa veşnică în dar. Ajunge cu starea aceasta!

Fraţii mei, fraţi predicatori, fraţi din comitete, fraţi tineri şi bătrîni, Dumnezeu vrea să lucreze treziri spirituale, dar are nevoie de voi. Treceţi la viaţa de ascultare de Domnul. Merită să plătiţi orice preţ, ca alţii să fie mîntuiţi. Plecaţi la drum în căutarea celor pierduţi. Mutaţi-vă în localităţi unde nu e biserică. Urcaţi pe altar şi Dumnezeu va trimite foc sfînt, iar lumea va striga: „Domnul este Dumnezeu!" Merită să vestiţi Jertfa prin jertfire. Faceţi-o

şi Dumnezeu vă va da marea Sa răsplătire. Cel ce seamănă cu lacrimi, se întoarce cu veselie cînd îşi strînge snopii.

Doamne, dă un seceriş bogat!

Cu bucurie vor secera aceia
care cu lacrimi depun sămînţa lor;
numai dacă de la Domnul au sămînţa,
căci de snopi numa-atunci bucura-se-vor.

Semănaţi în inimi şi de-ar fi ca drumul,
ori pietros pămîntul unde semănaţi;
totuşi va cădea şi pe pămîntul cel bun
şi-apoi din rod însutit voi veţi gusta.

Snopi aduce-vor, snopi aduce-vor,
acei ce cu lacrimi pun sămînţa lor;
snopi aduce-vor, snopi aduce-vor
secerînd colo sus bucura-se-vor.

OMUL ŞI TREZIRILE

„Cutreieraţi uliţele Ierusalimului, uitaţi-vă, întrebaţi şi căutaţi în pieţe, dacă se găseşte un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se ţină de adevăr şi voi ierta Ierusalimul“ (Ieremia 5:1).

„Caut printre ei un om care să înalţe un zid şi să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru ţară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul“. (Ezechiel 22:30).

Textele acestea arată că Dumnezeu căuta un om pentru iertarea Ierusalimului, un om pentru salvarea unei ţări întregi. Ce mare valoare are un om în faţa Domnului! Te-ai gîndit tu vreodată la aceasta?

Scriu capitolul acesta cu dorinţa ca Duhul Sfînt să te facă să înţelegi că tu eşti de mare importanţă în faţa Domnului şi poate, în timp ce citeşti aceste pagini, vei auzi tu însuţi glasul pe care nu-l cunoşti încă destul de bine, ca Samuel altădată, care strigă numele tău. Aş vrea, ca şi Eli, să te ajut să răspunzi: „Vorbeşte Doamne, că robul Tău ascultă.“ Atunci ai putea să te bucuri de un privilegiu pe care nici chiar îngerii nu-l au.

Trezirile spirituale se realizează nu făcînd planuri detaliate, nu organizînd comitete, nu închiriind o sală mare sau un stadion, nu aducînd un predicator vestit, ci printr-un om care este în contact cu Dumnezeu şi poate fi folosit de Duhul Sfînt.

IMPORTANŢA MARE A UNUI OM

Dumnezeu caută un om. Ca să ierte Ierusalimul, avea nevoie de un om. Pentru salvarea unei cetăţi gigantice ca Ninive, Domnul a avut nevoie de un om, de Iona. Pentru izbăvirea poporului Israel din Egipt, El a avut nevoie de un Moise. Cînd Israel a fost tîrît în păcat şi idolatrie de Ahab şi Isabela, pentru trezirea poporului a avut nevoie de Ilie. E curios, în mijlocul lui Israel erau 7.000 de persoane care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, dar Domnul n-a folosit pe nici unul din ei pentru trezire. În două peşteri din Israel se aflau ascunşi o sută de proroci ai Domnului, hrăniţi de Obadia, dar Cuvîntul Domnului n-a fost pentru nici unul din aceştia, ci s-a adresat lui Ilie, care era refugiat la Sarepta. Lui i s-a poruncit să se întoarcă în Israel la Ahab şi să convoace marea adunare de pe Carmel. La ruga lui Ilie, Dumnezeu trimite foc din cer, la ruga lui trimite ploaie. Dumnezeu are nevoie de un om prin care să poată face lucrări mari, nemaipomenite. Pentru ca oasele uscate, din valea unde a fost dus Ezechiel să se mişte, să se apropie unele de altele, să prindă carne şi să capete viaţă, Domnul avea nevoie de un om care să asculte Cuvîntul Său, să vorbească oaselor, deşi părea absurd aşa ceva, şi apoi să vorbească Duhului, ca oasele uscate să devină o mare oştire. Ce important e un om pentru Dumnezeu! Aceasta îmi spune mie că nu există păcătoşi atît de uscaţi încît să nu poată fi readuşi la viaţă, dar e nevoie de un om care să vorbească în Numele Domnului, trimis de Domnul, şi ei vor începe să se mişte, apoi vor căpăta viaţă. Poate uneori ne facem lucrarea pe jumătate, noi uităm să vorbim şi Duhului şi de aceea nu capătă viaţă. Importanţa mare a unui om se poate vedea şi la sfîrşitul cărţii lui Iosua, în cuvintele: „Israel a slujit Domnului în tot timpul vieţii lui Iosua“ (Iosua 24:31).

Unii nu sînt gata de lucru, ci ar vrea să vadă întîi semne mari, ca Moise, ca Ghedeon. Domnul a dat lui Ghedeon încredinţarea că e trimis de El, dar nu i-a dat o mare provizie de armament. Pentru cei trei sute de soldaţi ai săi, nu exista decît o singură sabie, cea a lui Ghedeon. Domnul nu a dat săbii, ci a dat biruinţa. Cineva a zis: „Un om întotdeauna arată cine este prin ceea ce face cu ceea ce are."

În insulele din Marea Sudului există o placă memorială, ridicată în amintirea misionarului John Geddes. Pe ea este scris: „Cînd el a debarcat în 1848, aici nu se afla nici un creştin, iar cînd el a plecat în 1872, aici nu mai era nici un păgîn". Dumnezeu caută un om prin care să-şi facă lucrarea.

E. M. Bounds a scris: „Tendinţa vremii noastre e să piardă din vedere omul sau să-l vîre în planuri sau organizaţii. Planul lui Dumnezeu este să facă ceva mai mult din om, cu mult mai mult decît din orice altceva. Oamenii sînt metoda lui Dumnezeu. Biserica se uită după metode mai bune, Dumnezeu se uită după oameni mai buni ... Cînd Pavel a pus accent pe caracterul oamenilor meniţi să înrădăcineze Evanghelia în lume, el a rezolvat taina succesului lor. Gloria şi eficienţa Evangheliei stau în oamenii care o proclamă ...". Biserica de azi are nevoie nu de maşinării mai multe sau mai bune, nu de organizaţii sau de metode mai variate, mai noi, ci de oameni pe care Duhul Sfînt să-i poată folosi, de oameni ai rugăciunii, de oameni puternici în rugăciune. Duhul Sfînt nu se revarsă prin metode, ci prin oameni. El nu se pogoară peste maşinării, ci peste oameni. El nu unge planuri, ci oameni, oameni ai rugăciunii. Omul este conducta care face legătura între Dumnezeu şi lumea noastră. Omul este conducta prin care se revarsă şuvoiul harului, al dragostei dumnezeieşti.

METODA LUI DUMNEZEU DE A ALEGE OAMENI

Prin prorocul Isaia, Dumnezeu a spus: „Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre şi căile voastre nu sînt căile Mele ... . Ci cît sînt de sus cerurile faţă de pămînt, atît sînt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gîndurile Mele faţă de gîndurile voastre“ (Isaia 55:8-9).

Pentru a-l determina pe faraon să lase pe Israel să plece, noi am fi ales pe cel mai talentat în vorbire din Israel, care să prezinte argumente spre a-l convinge pe faraon; dar Dumnezeu, parcă în ironie, alege pe un gîngav, pe Moise, şi acesta e făcut Dumnezeu pentru faraon şi cu limba lui peltică îi porunceşte mîndrului împărat al Egiptului. Cînd Samuel a fost trimis la casa lui Isai şi a văzut pe Eliab, tînăr înalt, vînjos, a crezut că el e cel care va fi uns împărat, dar Domnul îi spune: „Nu te uita la înfăţişarea şi înălţimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă“ (1 Sam. 16:7).

În sport, la box sau la lupte greco-romane niciodată n-ai să vezi unul cu o greutate de 150 de kg. luptîndu-se cu un băieţaş care are doar 40 de kg. Oamenii nu pot concepe aşa ceva. Dar Dumnezeu ca să-l înfrîngă pe Goliat, un uriaş de vreo 3,60 metri nu l-a ales pe Saul, care era cu un cap mai înalt decît toţi ceilalţi în Israel, ci îl ia pe David, un copil cu păr bălai, fără sabie, fără scut, fără suliţă, ci doar cu o praştie. Praştia e bună să dobori vrăbii, dar nu un uriaş. Disproporţia a fost enorm de mare încît l-a determinat pe Goliat să rîdă (1 Sam. 17:42). Dar cu ceea ce pare de rîs, Dumnezeu îşi realizează biruinţele Sale minunate. De aceea apostolul Pavel a scris: „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte; Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de

ruşine pe cele tari. Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice, dispreţuite, ba încă lucrurile care nu sînt, ca să nimicească pe cele ce sînt" (1 Cor. 1:27-28). Există o mare deosebire între criteriile noastre şi între criteriile Domnului de a alege oameni.

Cînd Dumnezeu a vrut să săvîrşească marea trezire spirituală din ţinutul Wales din Anglia, nu S-a folosit de un înalt prelat al bisericii oficiale, de un mare teolog sau de un mare orator, ci l-a ales pe Evan Roberts, un tinerel în vîrstă de 26 de ani. Iată ce spune Dr. G. Campbel Morgan, predicator la Westminster Chapel, un martor ocular al acelor treziri din 1904:

„Eu am părăsit Londra luni şi am ajuns la Cardif la ora 8,30 seara. Prietenul meu care mă aştepta mi-a zis: »Vrei să mergem acasă sau să mergem la adunare?« - »La ce adunare?« - l-am întrebat. »Există adunare în seara aceasta la Roath Road Chapel«. I-am spus că prefer să merg la adunare, nu acasă."

„Serviciul începuse de o oră şi jumătate, noi am stat două ore şi jumătate şi adunarea a continuat şi după plecarea noastră ... Întreaga zi de marţi am petrecut-o la Clydach Vale, unde timp de opt ore am fost la adunare, iar restul timpului l-am petrecut cu Evan Roberts, pe care Dumnezeu l-a ridicat aşa de minunat. Pentru mine a fost un privilegiu sfînt să pătrund în centrul acestei lucrări minunate."

„E o cercetare divină prin care - zic cu reverenţă - Dumnezeu ne spune: Vedeţi ce pot să fac Eu fără lucrurile de care voi depindeţi aşa de mult. Vedeţi ce pot să fac ca răspuns la rugăciunile unora. Vedeţi ce pot să fac prin cei mai simpli, care sînt gata să-şi potrivească aparatul de recepţie al inimii pe lungimea de undă a dumnezeirii şi să depindă în întregime în mod absolut de Mine."

„Despre Evan Roberts e greu să spui că e ceva mai mult decît un tinerel simplu şi natural; nu e orator şi nu e lider,

nimic din acele daruri care au caracterizat pe Whitefield, pe Wesley şi Moody. El nu e purtător de cuvînt al unor oameni sau organizaţii, dar el vorbeşte sub călăuzirea Duhului Sfînt. Felul lui nu e să apeleze la oameni, ci să creeze atmosferă, chemînd pe oameni să urmeze în totul călăuzirea Duhului Sfînt, ori de cîte ori Duhul le va spune ceva. Nu ezit să afirm că Dumnezeu şi-a pus mîna Sa pe acest tinerel, frumos în simplitatea lui, orînduit în devotamentul lui, cu toate că îi lipsesc toate calităţile pe care le caută oamenii la predicatori, la profeţi, la lideri. Dumnezeu l-a pus în fruntea acestei lucrări de trezire, tocmai ca lumea să vadă că El alege lucrurile slabe, ca să facă de ruşine pe cele tari, alege lucrurile care nu sînt, ca să facă de ruşine pe cele ce sînt. El a ales un om lipsit de calităţi esenţiale fireşti, ca prin el, în simplitate şi cu putere, să-Şi ducă lucrarea la victorie."

„Aici este o trezire care vine din ceruri: nu e predică, nu e program, nu e carte de cîntări, nu e cor, nu e orgă, nu e colectă şi nu e nici un fel de reclamă. Staţi şi cugetaţi un moment. Există orgă, dar tace. Există predicatori, dar nu predică, ci sînt printre popor slăvind pe Dumnezeu. Totuşi trezirea e o trezire a predicării, căci fiecare predică. Nu e un program ordonat şi totuşi trezirea se mişcă zi de zi, ţinut după ţinut, cu o precizie fără pereche, cu o ordine a unei oştiri ce înaintează în atac. Nu se folosesc cărţile de cîntări, ele sînt, dar, o, chiar aseară am fost copleşit pînă la lacrimi în timp ce cîntau. Cînd aceştia cîntă, ei se lasă pradă cîntării. Nu au cor, am spus, dar toţi cîntă în cor. I-am ascultat uimit. În acea seară au cîntat cîntare după cîntare, şi unele cîntări lungi dar fără carte".

Trezirea cu adevărat este o lucrare minunată şi Dumnezeu e Cel ce poate săvîrşi minuni dacă găseşte un om potrivit. David Brainerd era un tînăr credincios simplu. A intrat la universitate, dar din pricină că a continuat să participe la nişte întruniri religioase a fost exmatriculat.

El nu era predicator, dar la 24 de ani a simţit chemarea să meargă misionar la băştinaşii Americii, la pieile roşii. Şi s-a dus, dar el nu cunoştea limba lor. Mereu trebuia să găsească pe cineva să traducă. El însă a fost un om al rugăciunii. Nefiind în stare să vorbească cu oamenii, el se cufunda în pădure zile întregi şi vorbea cu Dumnezeu. Abia după doi ani a putut observa că Domnul a început să lucreze în inima indienilor. El era conştient că nu-i poate schimba pe acei oameni lipsiţi de civilizaţie, cu comportamentul şi cruzimea de oameni primitivi, dar ştia că Dumnezeu poate lucra, că-i poate schimba. Neavînd rezultate în primii doi ani, s-a rugat tot mai stăruitor, şi indienii, care pînă atunci erau beţivani, stricaţi şi foarte fioroşi, se omorau între ei, au început să fie mişcaţi de puterea lui Dumnezeu. Data de 8 august 1745 a fost marea zi cînd a început trezirea. În jurnalul său a scris: „După masă am predicat indienilor. Erau vreo 65 de bărbaţi, femei şi copii. Le-am vorbit din Ev. Luca 16:16–23 şi am avut o libertate neobişnuită în vorbire. În timp ce vorbeam, s-a observat un interes deosebit, dar cînd m-am adresat în mod personal la unul şi la altul pe care îi vedeam îngrijoraţi, puterea lui Dumnezeu părea că s-a coborît asupra adunării »ca vîjîitul unui vînt puternic« şi cu o putere uimitoare a doborît totul înaintea lui. M-a mirat influenţa ce a cuprins adunarea şi aş putea să o compar doar cu forţa irezistibilă a unui puternic torent sau cu un potop ce înghite totul şi cu greutatea şi cu presiunea sa insuportabilă prăvăleşte la vale şi ia tot ce găseşte în calea lui. Aproape toţi, de toate vîrstele au îngenunchеat, cu excepţia unuia care cu greu a rezistat şocului acestei surprinzătoare operaţii. Oameni, bătrîni şi femei, care de mulţi ani erau epave ale beţiei şi copii de şase - şapte ani, ca şi persoane de vîrstă mijlocie, erau în zbucium pentru sufletul lor. Şi am constatat că aceşti copii nu au fost influenţaţi de starea celorlalţi, care vedeau pericolul, răutatea inimii lor, mizeria lor fără Domnul Isus

Cristos, aşa cum s-au exprimat unii dintre ei. Chiar şi cele mai împietrite inimi acum au fost obligate să îngenunchieze ... Toţi se rugau şi strigau după milă în toate părţile casei şi unii pe afară ... Mi se părea că e exact împlinirea prorociei din Zaharia 12:10-12, căci era »o jale mare ca jalea din Hadadrimon« şi fiecare plîngea deosebit, aparte ... A fost o zi în care am stăruit ca Domnul să zdrobească împărăţia întunericului din mijlocul acestui popor."

O dată predica şi tălmaciul indian era beat, de-abia se ţinea pe picioare, dar nu avea altul. Totuşi zeci de suflete s-au pocăit la acea predică şi viaţa lor a fost radical schimbată de Duhul Sfînt. Oamenii feroce au devenit blînzi ca mieii. Oricine i-a văzut după aceea, a putut spune ca despre primii creştini: „Iată ce mult se iubesc!" Ca să poată săvîrşi această trezire, Dumnezeu a avut nevoie de un om care să fie în totul al Lui.

Trezirea indienilor ne spune că nu există sat sau oraş, popor civilizat sau trib în stare primitivă, în cel mai întunecat păgînism, care să nu poată fi trezit, dacă Dumnezeu are la îndemînă un om care să mijlocească şi pe care Duhul Sfînt să-l poată folosi cu putere pentru aceasta. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?".

Dumnezeu caută un om. Sînt multe nevoi urgente, dar salvarea păcătoşilor e cea mai urgentă. Înmulţirea vertiginoasă a păcătoşeniei, desfrîul la culme, răutatea mare a oamenilor, toate arată că lumea alunecă pe panta abruptă spre iad. E nevoie de un Ilie, de un Iona, de un Petru, de un Filip, de un Pavel. Lumea de azi, aprinsă de focul patimilor, ori se va ridica spre Dumnezeu prin focul trezirilor spirituale, ori se va prăbuşi pentru totdeauna în focul urgiei divine din iad. Depinde în mare măsură de răspunsul meu şi al tău. El te-ar putea folosi şi pe tine dacă ai fi gata să-I îndeplineşti cerinţele Lui.

Să ne gîndim puţin CE OM CAUTĂ DUMNEZEU? Care sînt cerinţele Lui ca cineva să poată fi folosit în

trezirea altora. Este clar că El a folosit cu putere pe Petru, Filip, Pavel, Savonarola, Wycliffe, Huss, Zinzendorf, Wesley, Whitefield, Edwards, Finney, Brainerd, Moody şi alţii, încît mii şi mii de suflete s-au pocăit de păcatele lor şi s-au întors la Dumnezeu. Cum trebuie să fie viaţa mea, viaţa ta ca să fim folosiţi şi noi? Ce fel de om caută Dumnezeu?

Întîi să fie OM CURAT. Chiar şi Lucifer, care era un heruvim, a fost lepădat cînd s-a găsit nelegiuire în el (Ezech. 28:14-15). Dumnezeu este cel Preasfînt şi nu poate folosi pe cineva care are păcat în viaţă. Isaia în faţa Domnului s-a văzut cu buze necurate, dar a venit îngerul cu cărbunele aprins, i-a atins buzele şi i-a spus: „Nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit" (Isaia 6:7). Numai dacă cineva se curăţeşte va fi un vas de cinste, folositor stăpînului său. Răul este că mulţi nu stau în faţa Domnului, de aceea nu-şi văd păcatele, ci se cred în ordine. Chiar şi vestitorii Evangheliei e bine să-şi verifice mereu viaţa, să-şi mărturisească pe nume orice păcat în faţa Domnului şi să se despartă de el, ca să poată fi curaţi în totul. Din cauză că unii sînt superficiali în privinţa aceasta, nu pot fi folosiţi de Dumnezeu.

Un exemplu poate ajuta pe unii. În 1939, două misionare din China au plecat în Coreea pentru o scurtă vacanţă la un centru misionar. Una din ele era sora Aleta Iacobs, o misionară necăsătorită, foarte devotată şi folosită cu putere de Duhul Sfînt pentru trezirea şi sfinţirea multora. La Whajinpo, unde au venit să-şi petreacă concediul, s-a hotărît să fie studiu biblic şi rugăciune în fiecare zi cu misionarii care erau acolo. Sora Aleta a fost solicitată să le împărtăşească din experienţele ei cu Domnul, căci se spunea că ea îndeplineşte în totul voia Domnului. Între misionari erau unii care mai aveau mîndrie, invidie sau amărăciune pentru alţii. Cîţiva din ei au căutat să stea de vorbă cu ea în particular şi au fost ajutaţi. Printre aceştia

s-a aflat şi soţia doctorului X., care a stăruit ca şi soţul ei să meargă, dar el n-a vrut. Totuşi după mai multă stăruinţă din partea ei, s-a dus şi el să vorbească cu sora Aleta. Ea l-a întrebat dacă cunoaşte textul din Matei 6:33 „Căutaţi întîi Împărăţia lui Dumnezeu". El a răspuns că da, cunoaşte textul şi că a predicat coreenilor de multe ori din el. „Sînteţi gata să priviţi drept în faţă adevărul acesta şi să vă verificaţi dacă întotdeauna căutaţi mai întîi voia lui Dumnezeu?" - a fost a doua întrebare a ei. Doctorul X. a reflectat puţin asupra textului apoi a zis: „Nu, nu am căutat întotdeauna voia lui Dumnezeu. Da, trebuie să admit că Cristos nu are în mod real întîietate în toate lucrurile." Sora Aleta i-a zis atunci: „Dacă spuneţi că aţi predicat adeseori coreenilor şi recunoaşteţi că dumneavoastră nu-l trăiţi în viaţă, vă rog, spuneţi-mi cum consideraţi dumneavoastră pe un om care îndeamnă pe alţii, dar el însuşi nu trăieşte ce vorbeşte?" La această întrebare doctorul X. a răspuns: „Un făţarnic". - „Atunci cum vă caracterizaţi pe dumneavoastră?" - „Un făţarnic." - „Vă rog să scrieţi aceasta pe hîrtie" - i-a zis sora şi el a scris: „Sînt un făţarnic." Ea a continuat cu chestionarea şi el a ajuns să recunoască păcat după păcat şi să treacă pe hîrtie, păcate ce pînă atunci fuseseră neglijate. Aceasta i-a zdrobit inima doctorului X. şi a trezit în el o adîncă pocăinţă, care i-a adus pace sufletului şi l-a făcut o binecuvîntare pentru mulţi. Biblia spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9). Ai mîndrie, iuţime, făţărnicie, lenevie, minciună sau un alt păcat ascuns? Intră în cămăruţa ta, mărturiseşte-ţi păcatele pe nume şi cere Domnului să te curăţească. Dumnezeu caută oameni curaţi. E bine să nu fim superficiali, ci să ne verificăm mereu. „Ochii Domnului sînt peste cei fără prihană, şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor" (Psalmul 34:15).

Jonathan Edwards, omul prin care s-a făcut marea trezire din anul 1734, încă din tinereţe a luat cinci hotărîri pe care a căutat să le împlinească cu stricteţe.
Iată-le:

1. Cît trăiesc, să trăiesc cu toată puterea.
2. Niciodată să nu pierd vreun moment, ci să-l folosesc în modul cel mai profitabil.
3. Niciodată să nu fac ceva ce ar dispreţui sau ar face pe cineva să gîndească rău despre altul.
4. Niciodată să nu fac ceva din spirit de răzbunare.
5. Niciodată să nu fac ceva de care mi-ar fi frică să-l fac dacă aş fi în ultimul ceas al vieţii mele.

Şi acum întrebarea: Corespunzi tu acestei cerinţe a Domnului? Eşti tu în totul curat?

O a doua cerinţă e să fie un OM SMERIT, înfrînt. Moise a trebuit să înveţe 40 de ani şcoala smereniei, ca să poată fi folosit de Dumnezeu. El încercase să-şi ajute fraţii cu puterea sa proprie, dar a fost înfrînt şi a trebuit să fugă. Iona a fost neascultător şi Domnul îl înfrînge năruindu-i planul de fugă, punîndu-l în faţa morţii, fără ca el să mai poată face ceva pentru salvarea sa, decît să strige către Dumnezeu. Binecuvîntate sînt toate înfrîngerile, toate falimentele firescului nostru, căci din ele Dumnezeu îşi scoate o glorie. Înfrîngerile ne fac să vedem că noi nu putem face nimic, dar că El poate totul. De aceea apostolul Pavel a scris: „... cînd sînt slab, atunci sînt tare" (2 Cor. 12:10).

Unul neînfrînt de puterea lui Dumnezeu e plin de lucifercă mîndrie şi mîndria vrea să-L jefuiască pe Dumnezeu de slavă. Vrea el să fie văzut, apreciat, lăudat, nu Domnul. Aceasta e cauza pentru care Dumnezeu stă

împotriva celor mîndri, El nu-i poate folosi. E necesară lepădarea de sine, smerenia noastră, deşertarea noastră ca să putem fi umpluţi de Duhul Sfînt. Psalmistul spune că Dumnezeu „face să ţîşnească izvoarele în văi" (Psalmul 104:10). Nivelele joase au parte de binecuvîntări deosebite. E necesar să învăţăm de la Domnul Isus căci El a fost smerit cu inima. Să avem în noi gîndul Lui. Urechea noastră să fie străpunsă, dovadă pentru toţi că sîntem robi, robi de bună voie ai Celui mai Înalt Stăpîn. Dumnezeu se foloseşte în lucrarea Sa de robii săi, nu de ai altuia. Aşa se explică belşugul de har şi uimitoarea putere care a folosit pe unii vestitori ai Evangheliei: Bunyan, un tinichigiu, la picioarele căruia se aşeza chiar şi John Owen, capelanul curţii regale din Anglia şi-l asculta cu plăcere; Gipsy Smith, un ţigan care a umblat cu cortul în Anglia, dar la predicile căruia alergau medici, profesori universitari, avocaţi, şi se pocăiau; D. L. Moody, un vînzător de ghete, evanghelist fără pregătire teologică, dar la predicile căruia se adunau zeci de mii de persoane şi care în timpul vieţii sale a întors la Dumnezeu peste un milion de suflete.

O altă cerinţă e să fie un OM ASCULTĂTOR DE DOMNUL, dependent de El. Trezirea spirituală e o readucere a păcătoşilor la viaţa de ascultare de Dumnezeu. Dar Duhul Sfînt nu poate face lucrarea aceasta decît printr-un om care a devenit în totul ascultător de Dumnezeu. Se cere o ascultare absolută şi necondiţionată. Aceasta nu e spre răul nostru, ci spre o mare binecuvîntare. Ascultarea e calea spre bogăţiile nepătrunse ale harului şi cheia secretă a tuturor biruinţelor (Psalmul 81:13-16). Lui Iosua, ca să cucerească Ierihonul, Domnul i-a cerut să dea ocol cetăţii în tăcere timp de şase zile, iar în ziua a şaptea să înconjoare cetatea de şapte ori, apoi să sune din trîmbiţe şi să strige tot poporul. Au făcut aşa şi, fără vreo opintire din partea lor, zidurile s-au prăbuşit singure. Ascultarea le-a asigurat biruinţa.

Ceva mai tîrziu, madianiţii, o oştire de 120.000 de oameni au invadat Israelul. Dumnezeu l-a găsit pe Ghedeon şi l-a făcut căpetenie. El a putut aduna o armată de 32.000 oameni. Comparînd numeric erau prea puţini, dar Domnul a spus că sînt prea mulţi. „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult - a zis Domnul - pentru ca să dau pe Madian în mîinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea şi să zică: »mîna mea m-a izbăvit«". Şi a cerut lui Ghedeon să trimită acasă pe toţi cei fricoşi. Astfel au plecat acasă un lot de 22.000. La al doilea test rămîne doar cu trei sute de ostaşi. Era cu totul absurd să plece la luptă cu 300 de ostaşi împotriva unei armate de 120.000 de ostaşi. Chiar şi cei 300 nu aveau armament, doar Ghedeon avea sabie. Dumnezeu voia să dovedească lui Israel că El poate să dea biruinţă printr-un mic număr, ca şi printr-un mare număr. Cu cît armata lui Ghedeon a fost mai mică şi lipsită de arme, cu atît a strălucit mai glorios biruinţa Domnului. Ghedeon a ascultat şi a văzut ce poate face Dumnezeu.

Domnul caută şi azi oameni ascultători, oameni care să depindă de El, nu de înţelepciunea lor, nu de dibăcie, de talente, de pregătire. Acestea pot fi piedici, dacă nu e ascultarea deplină de Domnul. Cînd Dr. Campbel Morgan, pe care l-am pomenit cu cîteva pagini mai înainte, participa într-o biserică la o trezire spirituală, fiindcă cineva l-a cunoscut ca mare predicator, i-au cerut să vorbească, dar el mărturiseşte că s-a ridicat şi le-a spus doar cîteva cuvinte, îndemnîndu-i să nu lase ca atenţia lor să fie atrasă de străinii ce vin acolo, ci să fie atenţi doar la lucrarea de pocăinţă a oamenilor. El era conştient că vorbirea lui putea opri lucrarea Duhului, care determina pe unul şi pe altul să-şi recunoască vina şi să ceară izbăvirea Domnului. E bine ca şi vorbirea şi tăcerea să fie act de ascultare deplină de Domnul.

Ascultarea ţîşneşte dintr-o inimă predată în întregime

Domnului. Predarea unora e doar de 20-30 %. Cam atîta are Domnul din timpul lor, din gîndirea lor, din vieţuirea lor. Ei îşi fac voia lor, umblă după gîndurile lor. Nu e vorba de păcat, ci de un trai lumesc. Ei merg la biserică, citesc Biblia, dar nu o trăiesc. Alţii au o predare de 40-60 %. Aceştia ascultă şi de Domnul şi de firea lor. Ei au un creştinism de ochii oamenilor. Chiar şi în ce trăiesc voia Domnului, e o trăire în puterea lor, simple eforturi omeneşti. Ei fac planuri bune, dar nu-L întreabă pe Domnul, ci se bazează pe înţelepciunea lor, pe puterea lor, pe dibăcia lor. Ei nu depind în totul de Domnul. Unii sînt cu o predare de 80-90 %. Aceştia trăiesc în părtăşie cu Domnul, dar mai au cîteva mici rezerve, ceva la care nu vor să renunţe sau le este teamă să atîrne de Domnul şi pentru hrana lor. Dar Domnul are nevoie de oameni care să fie cu totul ai Lui.

În tinereţe Moody a luat parte la o mare întrunire de credincioşi. Seara a auzit pe unii că se vor scula dis-de-dimineaţă şi se vor aduna într-o livadă pentru părtăşie şi rugăciune. S-a sculat şi el şi s-a dus în locul indicat. Acolo a găsit un grup frumos de fraţi. La acea întrunire a auzit pe Henry Varley, care a fost misionar în Australia, zicînd: „Lumea încă nu a văzut ce poate face Dumnezeu în omul, cu omul şi prin omul care e în totul al Lui". Şi Moody a zis: „Eu vreau să fiu omul acela". Viaţa lui a fost o demonstrare a ce poate face Dumnezeu. Wilbur Chapman, un bărbat binecuvîntat în trezirea altora, a zis: „Dumnezeu numai atunci te va folosi ca mare cîştigător de suflete, dacă te predai să fii cu totul al Lui".

Măsura consacrării noastre se poate socoti după timpul pe care-l petrecem în cămăruţă, în părtăşie cu Dumnezeu. Întreg caracterul nostru este în funcţie de această părtăşie. Noi ajungem să cunoaştem voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvîrşită, nu numai în generalităţile ei, ci şi în amănuntele ei. El are un plan specific pentru fiecare din

noi şi planul Său e minunat. El însă nu-mi descoperă planul dacă nu sînt gata să stau de vorbă cu El. Uneori poate are să-mi comunice ceva urgent, ceva excepţional. E necesar să-mi fac timp pentru aceasta. Energizarea, umplerea mea cu putere de Sus este în funcţie de această părtăşie. Dumnezeu caută oameni pe care să-i împuternicească, să le dea rangul şi puterea de ambasadori ai Săi. El vrea să facă treziri, dar are nevoie de oameni. Vrei tu să fii unul?

Hudson Taylor a înţeles chemarea Domnului să meargă misionar în China şi a acceptat chemarea cu condiţia ca Domnul, nu oamenii, să poarte grijă de toate nevoile lui. El voia să depindă în totul de Domnul. Şi Dumnezeu a dovedit că-i poate purta de grijă. El îşi spunea nevoile sale numai Domnului. După mulţi ani de asemenea dependenţă, el a pătruns în interiorul Chinei. Pentru lucrarea de acolo s-a gîndit că i-ar trebui 100 de misionari care să-l ajute. La început s-a gîndit că nu va putea găsi 100 de misionari care să se încreadă în Dumnezeu pentru toate nevoile lor, iar lui îi era teamă să se aventureze luînd el răspunderea pentru toate nevoile lor. I se părea o povară prea mare pentru el, dar a mers în faţa Domnului şi I-a spus dorinţa: să-i trimită 100 de misionari şi să-i dea şi banii necesari pentru întreţinerea lor. Şi Domnul i-a dat pînă la sfîrşitul anului 100 de misionari şi o sumă de bani mai mare decît ceruse el. După treizeci de ani de la dedicarea sa lucrării din China, erau acolo 552 de misionari. Hudson Taylor a fost folosit de Duhul Sfînt pentru o lucrare uimitoare în China. E mare lucru să ajungi administrator al harului nespus de felurit al lui Dumnezeu, să ai acces la bogăţiile lui nepătrunse! E adevărată minune să nu ai nimic şi totuşi să îmbogăţeşti pe mulţi. Pentru aceasta se cere ca tu să fii în totul al Lui şi El să fie TOTUL pentru tine. Dumnezeu caută oameni.

În jurnalul al lui Livingstone pe ziua de 19 martie 1872,

ziua sa de naştere, s-a găsit următoarea rugă: „Isuse al meu, Regele meu, Viaţa mea, Totul al meu, eu mă dedic iarăşi pe deplin Ţie. Acceptă-mă şi fă să-mi pot sfîrşi lucrarea. În Numele lui Isus Te rog. Amin."

Vrei să îngenunchezi şi să spui şi tu o aşa rugăciune de consacrare? Domnul caută oameni!

DUHUL SFÎNT ŞI TREZIRILE SPIRITUALE

„Ci voi veţi primi o putere, cînd se va pogorî Duhul Sfînt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi pînă la marginile pămîntului." (Faptele Apostolilor 1:8).

Cînd Moise s-a apropiat de rugul aprins, i s-a spus: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pămînt sfînt" (Exod 3:5). Cam aşa trebuie să ni se spună nouă cînd ne apropiem să studiem acest capitol. Aici e Sfînta Sfintelor, aici e sursa trezirilor. Oare e inima noastră pregătită? Avem noi cuvenita reverenţă pentru adîncirea în acest studiu? Sau avem numai simpla curiozitate?

După ce filistenii au trimis înapoi chivotul Domnului, oamenii din Bet - Şemeş au vrut să vadă ce e în chivot şi Domnul i-a lovit năprasnic (1 Sam. 6:19). De aceea aş vrea să fii animat nu de curiozitate, ci de o dorinţă mult mai sfîntă de a cunoaşte, de a avea plinătatea Duhului Sfînt şi de a fi mişcat de El în lucrarea de trezire şi mîntuire a sufletelor. Nu fii uşuratic în legătură cu Duhul Sfînt, căci orice păcat se va ierta oamenilor, dar nu se va ierta păcatul împotriva Duhului Sfînt. Deci fii cu mare grijă!

Trezirile spirituale sînt o manifestare a Duhului Sfînt pentru întoarcerea păcătoşilor la Dumnezeu. Pentru a săvîrşi aceasta, El face o lucrare întreită: lucrarea din afară spre inima omenească, lucrarea în inimă şi lucrarea din

inima celui credincios spre alte inimi.

În legătură cu Duhul Sfînt există unele greşeli de concepţie, care trebuie înlăturate. Unii consideră că Duhul Sfînt e numai o putere, aceasta fiindcă dau o interpretare greşită textului din Fapt. Ap. 1:8 „Ci veţi primi o putere cînd se va pogorî Duhul Sfînt peste voi." Duhul Sfînt e o persoană, a treia persoană din Dumnezeire. El e numit Mîngîietorul, Duhul Adevărului. Domnul Isus a spus că cine primeşte Duhul Sfînt are putere de mărturisire, dar nu trebuie să-l reducem pe Duhul Sfînt doar la o putere, căci El e mult mai mult. Menirea Lui e să ne înveţe, să ne călăuzească, să ne descopere, să mijlocească, să mîngîie lucrări care depăşesc cadrul unei puteri. O putere nu poate fi întristată, pe cînd despre Duh, apostolul Pavel zice să nu-L întristăm (Efes. 4:30).

O altă greşeală este punerea unui mare accent pe darul vorbirii în limbi neînţelese şi afirmaţia că dacă cineva nu vorbeşte în limbi neînţelese, nu are Duhul Sfînt. Domnul Isus însă a spus clar că „pomul se cunoaşte după roadă" (Ev. Matei 7:16-20), nu după daruri. Pomul de Crăciun poate fi ornamentat cu ciocolată, dar el e brad, nu pom de ciocolată. Acest dar nu schimbă natura pomului. Natura e arătată de roadă. În Galateni 5: 22-23 este descrisă roada Duhului Sfînt. Aceasta dacă o avem, adevereşte că avem Duhul Sfînt şi că sîntem ai Domnului. Iar dacă n-ai roada Duhului înseamnă că încă n-ai fost născut din nou. Apostolul Pavel spune: „Dacă n-are cineva Duhul lui Cristos, nu este al Lui" (Rom. 8:9).

Altă greşeală e neglijarea Duhului Sfînt. Din cauză că unii au făcut să se înţeleagă că toată lucrarea Duhului Sfînt e doar să vorbeşti în limbi neînţelese, alţii au ajuns să nu dea importanţa cuvenită Duhului Sfînt. Viaţa creştină e începută de Duhul Sfînt, sfinţirea noastră e lucrată de Duhul Sfînt şi la fel slujirea noastră e prin Duhul Sfînt. Sînt necesare aceste corectări.

Să privim în Cuvîntul Domnului felul cum Duhul Sfînt îşi desfăşoară LUCRAREA SPRE INIMA OMENEASCĂ. Domnul Isus a spus că „El va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata" (Ev. Ioan 16:8). Aceasta e lucrarea de convingere pe care o face Duhul Sfînt. El lucrează din afară spre înăuntru. El încă nu e primit în inima păcătosului, dar prin mijloacele pe care le are la îndemînă, Biblia, o predică, o discuţie, un tratat, o carte, o întîmplare, El caută să trezească sufletul. În pilda fiului risipitor, trezirea e exprimată în cuvintele „... şi-a venit în fire" (Ev. Luca 15:17), la fel în 2 Timotei 2:26. Aceasta se petrece cu o persoană sau cu o mie deodată. Duhul Sfînt e lumină, şi păcătosul, ca pus sub reflector, îşi vede propria lui stare; se vede murdar, rău, vinovat faţă de Dumnezeul Cel Atotputernic. Această iluminare uneori produce o stare de criză spirituală. E ca şi anunţul pe care-l face medicul pacientului cînd după consultaţii şi analize îi spune că are cancer. La mulţi convingerea de păcătoşenie cauzează o criză mult mai intensă. Chiar şi la mulţimea de la Rusalii se observă această criză. Se pare că ei au întrerupt predica lui Petru prin întrebarea: „Fraţilor, ce să facem?" (Fapt. Apost. 2:37). Omul se vede pierdut pentru veci. Îşi dă seama că a fost înşelat să apuce calea păcatului, ştie că nu L-a ascultat pe Dumnezeu şi se vede în faţa judecăţii acestui Dumnezeu drept, care pedepseşte aspru păcatul. Nu e uşor lucru să te vezi pierdut.

Cu mai mulţi ani în urmă, un grup de turişti a vizitat o mare peşteră. Unul s-a oprit într-un loc şi s-a pierdut de ceilalţi care erau cu ghidul. I-a căutat prin galeriile labirintului, dar nu i-a putut găsi şi nu a găsit nici ieşirea din peşteră. După două ore a fost găsit, dar era de nerecunoscut. Groaza că era pierdut l-a încărunţit. În două ore părul îi devenise alb ca zăpada. Şocurile psihice sînt mult mai puternice decît anumite dureri fizice. Un frate

din Bonţeşti, comună pe valea Crişului Alb, într-o zi de iarnă s-a dus în comuna vecină. Seara, la întoarcere, a văzut pe drumul cu zăpadă doi lupi care mergeau înaintea lui. Cum nu era prea departe de comuna sa, n-a vrut să se întoarcă. La un pod, lupii au coborît de pe drum şi au intrat jos sub pod. Fratele şi-a luat inima în dinţi şi a trecut podul, apoi a luat-o la fugă. Cînd şi-a aruncat privirea înapoi, a văzut cu groază că lupii ieşiseră de sub pod şi veneau în urma lui. La prima casă care era a unui frate, a intrat. Era lac de sudoare şi cu faţa albă ca varul. E groaznic să te vezi urmărit de lupi, dar mult mai groaznic e să te vezi urmărit de păcatele tale. În Numeri 32:23 este scris: „Să ştiţi că păcatul vostru vă va ajunge." Duhul Sfînt te face conştient de adevărul acesta.

Vorbind despre convingerea de păcat, Dr. Oswald Smith în cartea sa „The Revival we need", zice: „Un lucru proeminent totdeauna în marile treziri spirituale din trecut a fost o adîncă şi reală conştiinţă a păcatului. Aceasta e un element vital care lipseşte astăzi ... Ce dezamăgitoare sînt multe din metodele evanghelistului de azi! Ce palide şi nereale sînt ele cînd sînt comparate cu lucrarea reală a Duhului Sfînt! Toate aceste îndemnuri presante de a se ridica în picioare, de a trece în faţă, toată această arătare în public, cum se obişnuieşte azi, poate fi doar o lucrare a firii pămînteşti ... Unde e lucrarea reală de convingere, nu mai e necesar să îndemni, să presezi în puterea firii; păcătoşii vin fără să se insiste, vin fiindcă trebuie să vină. Cei ce merg acasă, fără să primească mîntuirea, nu vor fi în stare să mănînce, nu vor putea să doarmă din cauza convingerii adînci şi nu e nevoie să fie îndemnaţi, căci vor căuta ei mîntuirea."

„Astăzi oamenii sînt îndemnaţi să primească mîntuirea înainte de a şti că sînt pierduţi, li se cere să creadă fără să fie convinşi de nevoia lor. Astăzi oamenii acceptă mîntuirea într-un fel formal, rece, ca şi cînd i-ar face onoare lui

Dumnezeu primind oferta răscumpărării Sale. Ochii lor sînt uscaţi, simţul păcătoşeniei e absent şi nu e nici un semn de pocăiţă, de părere de rău ... Datorită acestei lipse de convingere, avem treziri false şi zicem că am făcut un lucru, cînd el nu e făcut; căci un lucru e să ridici mîna sau să semnezi o hîrtie şi e cu totul alt lucru să fii mîntuit."

Uitaţi-vă de fapt la trezirea prin Ioan Botezătorul! Cînd a văzut pe saduchei şi farisei că vin să fie botezaţi şi ei, fără să se fi pocăit, Ioan le-a strigat: „Pui de năpîrci! Cine v-a învăţat să fugiţi de mînia viitoare? Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră" (Ev. Matei 3:7-8).

Convingerea adîncă de păcat, cu groază, cu inimi frînte, cu plîns, cu gemete, cu strigăte după mila Domnului e ceea ce a caracterizat toate marile treziri spirituale. La trezirea prin Jonathan Edwards în 1734, teama de Domnul a cuprins toată adunarea din Northampton, Massachusetts, încît li se părea că se despică pămîntul ca să-i înghită pentru păcătoşenia lor. Chiar unii dintre diaconi, care n-au avut o viaţă întru totul curată, în timpul predicii au îmbrăţişat stîlpii pe care se sprijinea balconul, căci se vedeau că alunecă în iad. Aceasta a fost lucrarea Duhului Sfînt, nu a omului, căci predicatorul era lipsit de darul elocinţei, el îşi scria predica, apoi la amvon o citea. Duhul însă a demonstrat că El poate să-Şi facă lucrarea Sa glorioasă şi prin astfel de oameni.

John Wesley istoriseşte cum J. H., un om religios în biserica oficială şi zelos apărător al ei, a luat parte la una din întrunirile de trezire, unde a predicat Evanghelia. Venise nu cu dorinţa să afle mîntuirea, ci doar spre a critica şi a sta de vorbă cu cei ce voiau să se pocăiască. O dată a stat pînă după ora unu noaptea căutînd să arate cuiva că această vestire a Evangheliei e o lucrarea diavolească de înşelăciune. După ce a ajuns acasă, s-a aşezat să mănînce ceva şi totodată citea să termine broşura „Mîntuirea prin credinţă", pe care o luase. În timp ce citea ultima pagină,

i s-a schimbat culoarea feţei, a căzut de pe scaun şi a început să urle ca un nebun, zbătîndu-se pe podea. Vecinii treziţi de strigătele lui, au alergat să vadă ce i s-a întîmplat. Soţia a vrut să-i oprească, dar el a strigat: „Nu-i opri, lasă pe toată lumea să vadă dreapta judecată a lui Dumnezeu". Cineva a alergat după Wesley care a venit şi l-a găsit zbătîndu-se, deşi îl ţineau doi sau trei oameni. Cînd Wesley a intrat, el şi-a pironit privirea şi a întins mîna zicînd: „Da, el e omul despre care am zis că este un înşelător. Dar Dumnezeu m-a înfrînt. Am zis că totul e o înşelăciune." Apoi a început să răcnească: „O, drace, diavol blestemat cu toată legiunea ta, nu mă mai poţi opri! Cristos te va arunca afară! Ştiu că El a început deja să lucreze. Poţi acum să mă frîngi, dar nu mai poţi să-mi faci altceva." Wesley şi cu cîţiva au început să se roage şi după cîteva minute, zvîrcolirile trupului au încetat şi omul a fost eliberat. Cînd Duhul Sfînt caută să lucreze convingerea de păcat şi vrăjmaşul luptă cu furie să nu-şi piardă clienţii, dreapta Domnului cîştigă biruinţa.

Duhul Sfînt e cel ce convinge pe păcătos că nu are neprihănirea cerută de Dumnezeu şi că are nevoie de acea neprihănire pe care Dumnezeu a pregătit-o în Cristos Domnul. Şi tot Duhul îl convinge pe păcătos de iminenţa judecăţii şi de faptul că el, din cauza păcatelor va ajunge în iad. Atunci starea îi devine insuportabilă şi omul doreşte mîntuirea.

A doua parte a lucrării de convingere priveşte mîntuirea. Cînd omul se vede păcătos, îşi dă seama că nu se poate mîntui prin eforturile sale şi atunci Duhul Sfînt îl face să înţeleagă că Domnul Isus Cristos a suferit pe Golgota pedeapsa păcatelor noastre a tuturor şi că orice păcătos care crede în El, are prin sîngele Lui iertarea păcatelor (Fapt. Ap. 4:12; 13:38-39; Efeseni 1:7; 2:8-9). Această convingere îl face să îngenuncheze şi să-şi predea viaţa păcătoasă Domnului. Atunci Duhul Sfînt pătrunde în

inimă, face lucrarea naşterii din nou, schimbarea vieţii. Atunci durerea mare pentru păcat e înlocuită de bucuria mîntuirii, o bucurie copleşitoare ce se revarsă în cîntare şi mărturisire.

Cea de-a doua e LUCRAREA ÎN INIMA OMENEASCĂ. Cînd păcătosul şi-a predat viaţa Domnului, inima sa a fost ocupată de Duhul Sfînt şi începe lucrarea de sfinţire. La pocăinţă s-a petrecut mîntuirea de vina trecutului, iar acum începe mîntuirea de sub puterea păcatului. Legea Duhului de viaţă în Cristos Isus, ne izbăveşte de legea păcatului şi a morţii (Rom. 8:2). La pocăinţă s-a petrecut naşterea din nou, iar de acum se petrece creşterea spirituală a omului nou. Pînă la pocăinţă, omul a avut doar firea pămîntească, cea adamică. După naşterea din nou, omul are două firi, cea adamică şi cea dumnezeiască prin naşterea din nou (Ev. Ioan 3:3-7). Perioada de „pruncie în Cristos" este diferită, la unii e lungă de ani de zile, la alţii e scurtă. Aceasta depinde de hrănirea noastră spirituală, de cedarea voinţei noastre, de trăirea noastră după îndemnurile Duhului (Rom. 8:1-13). Noi sîntem fiinţe libere şi după mîntuire, voinţa noastră nu e anihilată, dar noi trebuie să ne socotim morţi faţă de păcat, cu firea veche răstignită, deci în imposibilitate de acţiune, ca să se poată dezvolta firea nouă. Duhul Sfînt face lucrarea de sfinţire în strînsă colaborare cu noi. El nu poate arunca afară anumite obiceiuri sau deprinderi, nu ne poate izbăvi de mîndrie, de nervozitate sau altceva dacă noi nu vrem. Acestea sînt cămăruţe din Templul Duhului Sfînt cu chiriaşi străini (Neemia 13:1-9). Poate şi tu ai aşa chiriaşi. Aceştia împiedică ocuparea deplină a inimii de Duhul Sfînt. De aceea este scris că Duhul ne vrea cu gelozie pentru Sine (Iacov 4:5). Unii se supun îndată fără rezerve, ca Saul din Tars, alţii cedează abia după o lungă luptă cu Duhul Sfînt. Conkey în cartea sa „Taina puterii în viaţa creştină" apărută şi în limba română, zice: „Cel dintîi

adevăr pe care trebuie să-l vedem desluşit este că fiecare copil al lui Dumnezeu a primit darul Duhului Sfînt. Dacă Duhul Sfînt ne-a fost dat, iar noi nu ne-am predat cîrmuirii Lui, este o greşeală gravă." Deci întrebarea nu e dacă ai Duhul Sfînt, ci dacă I-ai dat Lui cîrma vieţii tale, dacă L-ai lăsat să-şi facă lucrarea Sa de curăţire şi sfinţire?

Numai după ce a făcut curăţirea deplină, Duhul are stăpînirea deplină. Atunci se face maturizarea noastră spirituală. Duhul produce roada în noi (Galat. 5:22-23), roadă care arată caracterul creştin. Duhul ne învaţă, ne călăuzeşte, mărturiseşte că sîntem copii ai lui Dumnezeu, mijloceşte, cercetează, discerne, descoperă. În această fază cînd credinciosul nu mai dă nimic păcatului, cînd nu mai umblă după îndemnurile firii pămînteşti, ci după îndemnurile Duhului, avem omul spiritual sau omul matur în Cristos. Acum credinciosul are plinătatea Duhului Sfînt.

Unii vorbesc despre plinătatea Duhului Sfînt ca despre o a doua experienţă. Apostolul Pavel a fost umplut cu Duhul Sfînt de la început. La fel cei din casa lui Corneliu au fost umpluţi cînd au crezut, chiar înainte de botez. E adevărat că unii nu au plinătatea Duhului Sfînt. Aceasta nu din cauză că Dumnezeu nu vrea să le dea, ci fiindcă ei nu acceptă întru totul stăpînirea Duhului Sfînt. Au anumite colţişoare în inima lor, unde nu dau voie Duhului Sfînt. Aceştia una spun cu gura, dar alta trăiesc cu fapta. Ei ar vrea să aibă cît mai mult din Duhul Sfînt, pe cînd Duhul Sfînt vrea să posede cît mai mult din ei. Problema nu e ca noi să stăpînim Duhul Sfînt, ci El trebuie să ne stăpînească pe noi în chip deplin.

Este foarte important că nouă ni se porunceşte „Fiţi plini de Duh!" (Efeseni 5:18). Textul arată răspunderea noastră în această privinţă. Unde nu e plinătatea Duhului Sfînt, nu e din cauza Duhului, ci din cauza omului. În trei texte din Biblie plinătatea e pusă în contrast cu beţia (Ev. Luca 1:15; Fapte 2:13-18; Efes. 5:18). Aceasta ne

spune că după cum omul cu voia lui bea şi se lasă stăpînit de alcool, alcoolul îi stăpîneşte sîngele, îi stăpîneşte mintea, tot aşa cel credincios trebuie să se lase să fie stăpînit în totalitate de Duhul Sfînt. Dumnezeu vrea aceasta şi vrea cu gelozie, dar trebuie să vreau şi eu. Condiţia primirii Duhului Sfînt este arătată în cuvintele: „Noi sîntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfînt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El" (Fapt. Ap. 5:32). Deci problema nu e de rugăciune, ci de ascultare, de supunere.

Consider nimerită aici încă o precizare. Despre ucenici ni se spune că au fost umpluţi în două rînduri de Duhul Sfînt. (Fapt. Ap. 2:4 şi 4:31). Înseamnă că în relaţia noastră cu oamenii ne golim şi atunci e necesar să ne umplem din nou. Nu ţi s-a întîmplat uneori să te simţi gol? Evanghelistul Finney mărturiseşte că în mai multe rînduri el a fost gol de Duhul Sfînt. El zice: „Cîteodată m-am simţit gol de această putere. Îndemnam, mă rugam şi nu aveam nici un rezultat. Atunci mă retrăgeam de la orice activitate, posteam şi stam în faţa Domnului. După umilirea mea, puterea se reîntorcea în toată prospeţimea ei." Un fier scos din foc pierde din intensitatea căldurii, dar dacă e pus iarăşi în foc, se înroşeşte din nou. Fierul e în foc şi focul e în fier. Aşa se petrece cu noi cînd stăm în faţa Domnului.

Lucrarea Duhului Sfînt înăuntru, în inima noastră, este pregătirea noastră pentru lucrarea în afară, lucrarea de mîntuire a altora şi pentru ca să ne poată înfăţişa înaintea Domnului fără pată sau zbîrcitură (Efes. 5:27). E minunată toată această lucrare de desăvîrşire a sfinţilor. Din cauză că unii din călătorii spre cetatea cerească, atunci cînd ajung la locul fermecat, adorm pe cale, Duhul Sfînt trebuie să le dea cîte un ghiont în coastă, ca îngerul lui Petru, ca să-i trezească din nou. La cinci din cele şapte biserici din Apocalipsă Duhul trebuie să le strige, să le trezească iar la pocăinţă. Această trezire la unii e mai grea ca prima

trezire. Somnul nepăsării este foarte periculos. Binecuvîntat fie Dumnezeu Tatăl că prin Duhul Sfînt caută mereu să ne trezească, căci numai un om treaz poate trezi pe alţii.

Să privim puţin şi la LUCRAREA pe care o face Duhul Sfînt DIN INIMA CELUI MÎNTUIT SPRE ALTE INIMI, adică la lucrarea de slujire. Şi aici uneori opunem rezistenţă. Nu sîntem gata să mărturisim altora. Prorocul Ieremia a zis: „M-ai înduplecat, Doamne, şi m-am lăsat înduplecat" (Ieremia 20:7). Duhul Sfînt nu ne forţează nici în această privinţă. De aceea e necesară înduplecarea noastră. Să ne lăsăm folosiţi de Duhul Sfînt.

Lewis Sperry Chafer în cartea sa „ Cel ce este spiritual", la pag. 55, zice: „Spiritualitatea nu e cîştigată prin serviciu; ea este un serviciu. Cînd cineva este spiritualizat tot efortul este abătut de la sforţarea eului la serviciul real. Spiritualitatea este lucrarea lui Dumnezeu pentru copilul Său; serviciul este lucrarea copilului pentru Dumnezeul său, care poate fi îndeplinit numai prin puterea Duhului care este în el."

Există unii care încearcă să facă lucrarea de trezire spirituală a altora cu puterea lor, după voia lor şi spre slava lor. Aceştia, ca şi Nadab şi Abihu (Levitic 10:1-2), în slujirea lor aduc foc străin pe altar. E un profesionalism sec, condamnat de Domnul. Arthur T. Pierson a scris: „Dacă lipseşte Duhul Sfînt, pot fi cuvinte înţelepte, dar nu sînt izvorîte din înţelepciunea lui Dumnezeu; poate fi puterea oratoriei, dar nu puterea lui Dumnezeu; poate fi o demonstraţie plină de argumente şi logică, dar nu e o demonstraţie a Duhului Sfînt, acea logică atotconvingătoare a strălfulgerării de Sus, ca a lui Saul pe drumul Damascului".

Toată această slujire, lipsită de Duhul Sfînt, e stearpă. De multe ori această nerodnicie e pusă pe seama ascultătorilor, că sînt prea împietriţi, dar e bine să căutăm vina în noi. Dr. O. Smith zice: „Ce mulţi sînt acei ce au fost jefuiţi

de mărturia lor sau poate unii nu au cunoscut niciodată puterea Sfîntului Duh în lucrarea lor. Slujirea lor e fără efect şi mărturia ce o dau e nulă, zadarnică." Oamenii aceştia nu au fost trimişi de Domnul în lucrare, ei nu s-au lăsat pregătiţi de Duhul Sfînt pentru aceasta, ci din mîndrie sau ambiţie, ca şi Core, Datan şi Abiram, vor să arate cine sînt ei. Dar, vai, ce tragic e sfîrşitul acestora!

Lucrarea de trezire, de salvare a altora e foarte grea. Apostolul Pavel întreabă: „Şi cine este de-ajuns pentru aceste lucruri?" (2 Cor. 2:15-16). Nu e necesar tu să pui focul, ci tu trebuie să pui jertfa, să urci pe altar şi atunci Domnul va trimite focul sfînt. Rugul aprins, care nu se consuma, a atras atenţia lui Moise. Focul sfînt e cel ce dă valoare şi eficacitate slujirii noastre. Focul aprinde. Focul Duhului Sfînt va aprinde pe oameni cu dragoste pentru Dumnezeu. Fiecare credincios trebuie să fie un martor aprins de Duhul Sfînt. Apostolul Ioan vorbeşte de „ungerea din partea Celui Sfînt" (1 Ioan 2:20-27). Ea ne învaţă şi ne face să fim destoinici în lucrare. E. M. Bounds vorbind despre valoarea Duhului, a ungerii de Sus în vestirea Evangheliei, zice: „Această ungere vitalizează adevărul revelat al lui Dumnezeu, îl face viu, dătător de viaţă ... Ungerea în predică e ceva ce nu se poate defini, dar care o face să fie predică. Ea e ceea ce distinge şi separă predica de toate celelalte discursuri omeneşti. Ea e divinul în predică. Ea face vestirea Evangheliei să fie ascuţită pentru cei ce au nevoie de ascuţiş şi ea o face lină ca roua pentru cei ce au nevoie de răcorire, de împrospătare. Această ungere nu se capătă în studierea din birou, ci în cămăruţa de rugăciune. Ea nu e un dar al geniului. Ea nu se găseşte în sălile de învăţămînt. Nici un prelat nu o poate conferi prin punerea mîinilor. Ea e darul lui Dumnezeu. Ea e rangul de cavaler al cerului acordat celor bravi, care au căutat această onoare a ungerii prin multe lacrimi şi ore de luptă în rugăciune ... Dumnezeu poate

săvîrşi minuni dacă găseşte un om potrivit. Oamenii cu o deplină înzestrare a Duhului pot răsturna lumea cu susul în jos. De aşa oameni e mare nevoie în aceste zile din urmă."

Prin Duhul Sfînt, copilul Tatălui Preaînalt, care a fost strămutat din împărăţia întunericului în Împărăţia Fiului dragostei Lui şi a fost învrednicit să aibă parte de moştenirea sfinţilor în lumină, va înţelege dorinţa adîncă a Tatălui ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi va deveni şi el aprins de aceeaşi dorinţă. El va deveni conlucrător cu Dumnezeu în mîntuirea păcătoşilor. Şi nu uitaţi că focul e forţă irezistibilă.

În seara de 23 iunie 1986 am fost în vizită la o familie şi ne-au istorisit o experienţă a unei vecine. Un tînăr era şeful unei bande care a jefuit şi a săvîrşit crime. El a reuşit mereu să scape. O soră credincioasă de 77 de ani, într-o zi a citit frămîntarea de pe faţa lui şi a căutat să-i vorbească de mîntuire. Tînărul nu era dispus pentru aşa o discuţie. Ea nu a insistat, ci a scos din buzunar o cheie şi i-a dat-o zicînd: „Ia cheia aceasta şi cînd vei avea nevoie de ajutor, vino la mine". Tînărul a luat cheia şi a plecat. Cuvintele bătrînei şi mai ales cheia l-au făcut să se întrebe cum bătrînica aceasta i-a dat lui, un bandit şi criminal, cheia casei ei. După o vreme a simţit că poliţia e pe urmele lui şi şi-a pus în gînd să se sinucidă, ca să nu cadă în mîinile poliţiei. Atunci în frămîntările sale şi-a adus aminte de vorbele bătrînei şi înainte de a se sinucide, a luat cheia şi s-a dus să vorbească cu ea. Acea oră a fost binecuvîntată. El şi-a recunoscut păcătoşenia şi s-a predat Domnului. Primind mîntuirea Domnului, a renunţat la gîndul sinuciderii. Ştia că de acum trebuia să fie cinstit şi faţă de oameni, de aceea s-a dus şi s-a predat poliţiei. Acum îşi ispăşeşte pedeapsa de 12 ani în închisoare, dar e alt om. Mărturia noastră trebuie să fie binecuvîntată, să trezească şi să smulgă chiar şi pe cei ce sînt pe marginea prăpastiei, dar pentru aceasta e necesară puterea Duhului Sfînt.

Vorbind în termeni fireşti, aş putea face următoarea asemănare între lucrarea Duhului Sfînt şi tragerea cu arcul. Săgeata spre a atinge ţinta are nevoie de o forţă. Forţa se dă prin încordarea arcului. Tot aşa cuvîntul nostru e ca o săgeată, dar spre a atinge o altă inimă are nevoie de forţa Duhului Sfînt. Duhul ne foloseşte pe noi spre a atinge alte inimi.

Aşa se pot explica unele experienţe cu unii care vin pentru prima dată la biserică. Mi s-a întîmplat în cîteva rînduri ca după predică, la uşă cînd am dat mîna, am fost întrebat: „Cine v-a spus totul despre mine?" Eu nu îi cunoşteam şi nimeni nu mi-a spus nimic, dar Duhul ştie totul. Altădată cineva şi-a adus vecinul la biserică, iar la plecarea de la biserică, i-a zis: „De ce ai spus predicatorului păcatele mele?" Fratele nu mi-a spus nimic şi cu greu a putut convinge pe acea persoană de acest adevăr. Duhul Sfînt e cel ce potriveşte Cuvîntul şi străpunge inimile păcătoşilor şi îi face să se vadă aşa cum sînt.

Duhul Sfînt aici pe pămînt nu are gură. Ca să vorbească altora are nevoie de gura mea, de gura ta. Sîntem noi la dispoziţia Lui? Nu talentul, nu vorbele mele trezesc oamenii, ci vorbele Lui prin mine. Lui Zorobabel i s-a spus: „Lucrul acesta nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor" (Zaharia 4:6). C. H. Spurgeon a afirmat acelaşi adevăr cînd a zis: „Dacă Duhul ar pecetlui slujirea noastră cu putere, atunci puţin ar însemna talentul. Oamenii pot fi săraci, fără educaţie, cuvintele pot fi stîlcite, negramaticale, dar dacă le însoţeşte puterea Duhului Sfînt, cel mai umil evanghelist ar avea un succes mai mare decît cei cu doctorate în teologie sau cei mai elocvenţi predicatori. Ceea ce cîştigă este puterea extraordinară a lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de extraordinara ungere cu putere de Sus, nu de extraordinara putere a minţii. Puterea minţii poate umple o clădire, dar puterea spirituală poate umple

o biserică cu durere pentru suflete. Puterea minţii poate aduna o mare mulţime, dar numai puterea spirituală poate salva sufletele. Puterea de care avem nevoie e puterea spirituală."

O bună exemplificare în privinţa aceasta a fost viaţa lui Iacob Knapp. La vîrsta de 17 ani a ajuns să se bucure de mîntuirea Domnului. După ce a fost botezat, îndată a cîştigat 60 de tineri pentru Dumnezeu. Fiindcă predarea lui a fost fără rezerve, Duhul Sfînt a început să-l folosească cu putere în vestirea Evangheliei. După ce a simţit chemarea pentru lucrarea de evanghelist, a studiat teologia la Universitatea din Hamilton, apoi a început să răspundă chemărilor pentru evanghelizări şi Duhul Sfînt producea prin el trezirea multora. Astfel la Utica, lîngă New York, 800 de persoane s-au pocăit. La Baltimore, într-o serie de evanghelizări, peste 10.000 de suflete s-au întors la Dumnezeu. La Boston întreg oraşul a fost afectat de o mare trezire. Peste tot pe unde ajungea, mii şi mii de suflete se întorceau la Dumnezeu.

La trezirile spirituale în masă, lucrarea grea a Duhului Sfînt este să găsească omul şi să-l pregătească pentru o aşa măreaţă lucrare. Apoi trebuie să facă pregătirea bisericii unde să izbucnească trezirea. Omul trebuie să fie în totalitate curat şi supraenergizat cu putere spirituală. Unii martori oculari la marile treziri relatează că din omul folosit de Dumnezeu se simţea de la distanţă că emană o putere. Şi s-a observat că de multe ori s-au petrecut pocăinţe chiar înainte de a-şi deschide gura să vorbească.

Pregătirea bisericii începe cu pocăinţa pocăiţilor. Prin Duhul Sfînt Dumnezeu îi face să-şi vadă starea, să înlăture orice păcat şi nepăsare, să revină la dragostea dintîi, aprinşi de dor pentru mîntuirea altora. Atmosfera din biserică devine încărcată de putere spirituală. Păcătoşii se simt în faţa prezenţei lui Dumnezeu. Uneori Duhul Sfînt a început trezirea lent şi apoi s-a înteţit ca un foc uriaş.

Altădată a început ca un uragan, care a luat tot ce a găsit în cale. A îngenunchеat pe beţivani, pe stricaţi, pe batjocoritori şi chiar pe duşmanii Evangheliei; toţi implorau mila Domnului. În România n-au prea fost treziri în masă de ordinul miilor, ci doar a zecilor şi rar a sutelor de suflete. Probabil a fost ceva proporţional cu credinţa, ca uleiul văduvei căreia Elisei i-a spus să împrumute vase, dar nu puţine. Dumnezeu vrea şi poate să facă mult mai mult.

Forţa puternică a Duhului Sfînt în treziri se poate constata şi din faptul că în unele cazuri, trezirea a început în biserică, dar în acelaşi timp unii care erau în cîrciumă au fost afectaţi. Acolo, lîngă paharele de băutură, au devenit îngrijoraţi pentru sufletele lor, au părăsit cîrciuma şi s-au îndreptat spre biserică, fără să ştie că acolo s-a petrecut ceva deosebit. Doar după ce au primit mîntuirea, au mărturisit cum s-a produs mîntuirea lor. Aşa fenomene sînt greu de priceput. Se aseamănă cu cazul lui Eldad şi Medad, care deşi nu erau în locul unde erau ceilalţi, au fost găsiţi de Duhul Domnului. Aceasta ne poate ajuta să ne rugăm mai intens şi pentru cei ce nu vin la casa Domnului. Uimitoare e lucrarea Duhului Sfînt şi minunate sînt toate planurile Domnului! O, de I-am da voie să ne folosească după buna plăcere a voii Sale! Îngerii nu au harul de a vesti Evanghelia la alţi români, ci numai românii mîntuiţi. Pentru noi lucrarea e mult prea mare, dar Dumnezeu ne pune la îndemînă puterea Sa atotcuprinzătoare şi ne face ispravnici ai bogăţiilor nepătrunse ale harului. Nouă ni se cere să ne punem sub controlul deplin al Duhului Sfînt, să ne lăsăm folosiţi de El. Plinătatea Duhului Sfînt e promisă tuturor celor ce răspund chemării şi ascultă de Domnul, în oricît de mare număr ar fi ei (Faptele Apostolilor 2: 39).

Să-I dăm voie să lucreze în noi şi prin noi nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi. A Lui să fie toată slava!

CUVÎNTUL ŞI TREZIRILE SPIRITUALE

„Cuvîntul adevărului Evangheliei, care a ajuns pînă la voi şi este în toată lumea, unde dă roade şi merge crescînd ..." (Coloseni 1:5-6).

Un foarte important mijloc în trezirea păcătoşilor este Cuvîntul Domnului. Cînd cineva doarme, noi îi vorbim şi îl trezim, deci îl trezim cu ajutorul cuvîntului. Tot aşa Dumnezeu trezeşte pe păcătoşi din somnul păcatului, din somnul nepăsării, cu ajutorul Cuvîntului Sfînt. Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu. Prin ea El strigă oamenilor să se trezească din starea lor.

Biblia este ca o oglindă în care omul cînd se priveşte, vede cît este de murdar, cît este de păcătos, vede cum apare în faţa lui Dumnezeu. Unii citesc Biblia, dar nu văd nimic şi nu înţeleg nimic căci ei sînt ca un om care în întuneric se uită în oglindă şi nu vede nimic. Ei au nevoie de lumina Duhului Sfînt. Cuvîntul lui Dumnezeu se înţelege nu prin lumina minţii noastre, ci prin lumina ce vine de Sus. Există o strînsă colaborare între Duhul Sfînt şi Cuvîntul Evangheliei pentru trezirea oamenilor.

PUTEREA CUVÎNTULUI

În paginile Bibliei avem relatate cîteva treziri spirituale determinate de **citirea Cuvîntului.** Aşa a fost trezirea descrisă în 2 Împăraţi 22:8-20. În timp ce se făcea curat în

Templul de la Ierusalim, s-a găsit Cartea Domnului, pierdută multă vreme, şi ea a fost trimisă împăratului Iosia prin ministrul Şafan. Acesta a citit din ea în faţa împăratului şi conştiinţa lui s-a trezit. El şi-a văzut vina, pe cea a înaintaşilor săi, a poporului care s-a abătut de la Domnul. Atunci împăratul şi-a sfîşiat hainele. În Israel acesta era un semn de mare durere. Cunoaşterea păcătoşeniei produce întotdeauna o adîncă întristare. Trezirea împăratului Iosia a dus la înlăturarea idolatriei şi la trezirea poporului Israel. Trezirea aceasta s-a petrecut prin simpla citire a Cuvîntului lui Dumnezeu, fără predică sau comentariu.

O altă trezire prin citirea Cuvîntului o găsim relatată în cartea lui Neemia 8:1-11. Ea s-a petrecut sub dregătorul Neemia şi preotul Ezra. După robia babiloniană, la o adunare a lui Israel s-a citit din Cartea Domnului şi s-au dat unele explicaţii. Aceasta a făcut ca oamenii să-şi vadă starea lor de păcătoşenie şi a dus la pocăinţa lor. Textul spune: „Tot poporul plîngea cînd a auzit cuvintele Legii" (Neemia 8:9).

Cuvîntul Sfînt are aceeaşi putere şi azi. Nenumărate au fost cazurile cînd oamenii citind Biblia au fost treziţi la o altă viaţă. E prea cunoscut cazul lui Martin Luther, dar îl pomenesc fiindcă relevă această lucrare de trezire produsă de Cuvîntul Domnului. Fiind călugăr, a început să studieze Biblia. Atunci a observat abaterile mari ale bisericii catolice de la Cuvîntul lui Dumnezeu, precum şi păcătoşenia sa personală. Cercetînd îndeaproape epistolele apostolului Pavel către Romani şi Galateni, a înţeles că mîntuirea e prin credinţă în Jertfa Domnului Isus, nu prin biserică, nu prin indulgenţe, nu prin taine. În 1512 a fost numit profesor de teologie la Universitatea din Wittenberg, Germania, poziţie pe care a deţinut-o tot restul vieţii sale. Prin lecturile sale biblice ţinute la catedrală în limba poporului, a zguduit Germania şi a ajuns la mare faimă. Prin 1517 a formulat cele trei mari

principii ale Reformaţiei:

1. Omul este justificat numai prin credinţă.
2. Fiecare credincios are acces direct la Dumnezeu.
3. Biblia este singura sursă de autoritate în ce priveşte credinţa şi vieţuirea.

Pe data de 31 octombrie 1517 a bătut pe uşa catedralei din Wittenberg cele 95 de teze, ca protest faţă de abuzul cu indulgenţe şi faţă de doctrinele catolice. Cuvîntul Sfînt a produs trezirea lui şi prin el a multor altora.

Citirea Bibliei a produs trezirea spirituală a preotului ortodox Dumitru Cornilescu. După primul război mondial s-a simţit nevoia unei noi traduceri a Bibliei în limba română. Vechea traducere a lui Niţulescu, apărută la Iaşi în 1874, folosea un limbaj prea arhaic. Fiindcă preotul Dumitru Cornilescu cunoştea limbile ebraică şi greacă, Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe din România l-a însărcinat pe el să facă o nouă traducere. În timp ce lucra la traducerea Bibliei, deşi era preot, a ajuns să se vadă în lumina Cuvîntului Sfînt, că este păcătos şi că are nevoie de mîntuire. A ajuns să primească pe Cristos Domnul ca Mîntuitor personal şi să se bucure de mîntuirea lui. Acelaşi lucru s-a petrecut cu Tudor Popescu, preot la biserica ortodoxă „Cuibul cu Barză" de pe strada Ştirbei Vodă în Bucureşti. Citind Biblia s-a convins că nu era născut din nou, că nu avea păcatele iertate. Atunci s-a pocăit de păcatele sale, a primit jertfa Domnului Isus ca făcută în locul său şi a trăit o nouă viaţă, chiar dacă aceasta a însemnat să fie scos din biserica ortodoxă.

Simpla citire a Cuvîntului lui Dumnezeu trezeşte la fel şi pe cei fără multă pregătire. Misionarul Stifler în cartea sa „Biblia vorbeşte", istoriseşte o experienţă de trezire spirituală a unor ţărani analfabeţi, care din întîmplare găsiseră o Biblie. Iată ce spune el: „Acum cîţiva ani

mergeam călare prin Guatemala, pe un drum de ţară, iar pe undeva Biblia mi-a căzut din traistă. Abia după mai multe luni am mers din nou pe drumul acela. Fiindcă acum nu mai eram aşa grăbit, m-am oprit în fiecare sat şi am întrebat dacă nu a găsit cineva Biblia mea. În sfîrşit, în cel mai mic şi sărac sătuc, Sabana Grande, am primit răspunsul dorit. Biblia fusese găsită de un ţăran indian analfabet. El a adus-o în satul lor şi acolo se afla unul singur care ştia să citească. Acesta a luat-o şi din curiozitate cîţiva săteni s-au adunat în jurul lui să audă ce e scris în carte. Le-a plăcut şi apoi s-au adunat în fiecare seară să le citească. Lor li s-au adăugat şi alţii. Acum, spuneau ei, erau gata să se organizeze într-o biserică. După un an, îşi construiseră un locaş de rugăciune. Doi tineri din cei treziţi de Biblie au plecat la un Institut Biblic ca să înveţe să împărtăşească Cuvîntul Sfînt poporului lor."

Nu numai Cuvîntul citit, ci şi Cuvîntul vestit are aceeaşi putere de trezire. Prorocul Iona a fost trimis la Ninive să vestească din partea Domnului un mesaj scurt: „Încă 40 de zile şi Ninive va fi nimicită!" El nu a predicat, nu a dat explicaţii, ci simplu, pe străzile Ninivei a strigat mesajul Domnului. El n-a mers cu gîndul ca între asirieni să se producă o trezire spirituală, dar Cuvîntul Domnului vestit a avut darul dumnezeiesc de a trezi o cetate întreagă, începînd de la primii ascultători pînă la casa împăratului şi apoi pînă la ultimul locuitor al Ninivei. Toţi au fost treziţi la o adevărată pocăinţă şi cu post şi rugăciune au strigat după mîntuire. Astfel Ninive a fost iertată şi scutită de nimicire încă vreo două sute de ani. Cuvîntul Sfînt vestit şi-a făcut lucrarea Sa.

Au fost cazuri cînd atei potrivnici, duşmani ai creştinismului, au fost treziţi prin simpla citire a unor texte biblice. „Nu este Cuvîntul Meu ca un foc, zice Domnul, şi ca un ciocan care sfarmă stînca?" (Ieremia 23:29) Un caz foarte izbitor e cel relatat de Dr. H. A. Malan din Elveţia. Odată

el mergea spre Paris şi în compartimentul de tren se afla un ateu care a încercat să combată creştinismul. Dr. Malan nu a vrut să folosească nici un argument faţă de cel necredincios, ci îi servea cîte un verset biblic, fără comentariu. Necredinciosul a ignorat textele şi a încercat să-l facă să discute, dar Dr. Malan îi dădea un alt verset din Biblie. În cele din urmă, ateul enervat îi strigă: „Nu vezi că eu nu-ţi cred Biblia? Nu are rost să citezi". La aceasta Dr. Malan îi spuse că Isus a zis: „Dacă nu credeţi că eu sînt, veţi muri în păcatele voastre".

După cîţiva ani, Dr. Malan a primit o scrisoare în care se spunea: „Dumneavoastră aţi luat Sabia Duhului şi mereu m-aţi străpuns. De fiecare dată căutam să parez lovitura şi să vă fac să folosiţi mîinile, nu oţelul ceresc, dar dumneavoastră îmi dădeaţi o nouă lovitură. M-aţi făcut să-mi dau seama că luptam nu cu dumneavoastră ci cu Dumnezeu". Iar la sfîrşitul scrisorii arăta că şi el s-a întors la Dumnezeu. Scrisoarea era de la acel ateu din tren.

Un caz similar s-a petrecut cu Burt Onley, alt necredincios, care a avut o discuţie cu un predicator tînăr. Cînd acesta i-a citat un verset biblic, Onley a răspuns: „Eu nu cred în infailibilitatea Bibliei". La aceasta, predicatorul i-a replicat cu afirmaţia din Evrei 9:27: „Oamenilor le este rînduit să moară, iar după aceea vine judecata". - „Eu îţi pot dovedi că nu există o asemenea judecată după moarte". - „Dar oamenii mor şi Biblia spune că după aceea vine judecata". - „Acesta nu e un argument, se vede că nu prea ştii multe despre Biblie ca să ţi-o poţi apăra", zise Onley iritat. - „Probabil că aveţi dreptate - fu răspunsul blînd al fratelui - dar vă rog să nu uitaţi că oamenilor le este rînduit să moară, iar după aceea vine judecata". Şi s-au despărţit. În acea noapte, în mintea lui Onley se afla un singur cuvînt, înfipt ca un cui: „judecata" şi el n-a putut dormi. Şi-a văzut toată vinovăţia înaintea lui Dumnezeu şi era îngrozit de condamnarea ce va urma.

A doua zi, s-a dus la omul lui Dumnezeu ca să-l întrebe cum poate fi mîntuit, spre a scăpa de judecată.

Într-adevăr Cuvîntul Sfînt are o putere uimitoare de trezire şi de schimbare a vieţii oamenilor, chiar şi a celor mai decăzuţi şi mai fioroşi. Cînd Robert Moffat s-a dus ca misionar în Africa de Sud, acolo se afla un hotentot, şef de trib teribil, numit Africaner. El băgase în groază întreaga ţară. Era fără milă şi făcea prăpăd. Guvernatorul englez de pe acea vreme a pus suma de 500 de dolari pe capul lui, dacă îl aduce cineva viu sau mort. Moffat s-a dus în tribul lui, în ciuda avertismentelor din partea prietenilor să nu meargă acolo, căci Africaner îşi va face din scăfîrlia lui ceaşcă de băut. După mai multă rugăciune şi sub protecţia lui Dumnezeu, el a mers direct la Africaner şi i-a spus vestea bună că Dumnezeu îl iubeşte şi pe el. Şi Evanghelia a lucrat chiar în inima acelui canibal. El a fost primul convertit din acel trib. Mai tîrziu, Moffat l-a luat cu el la Cape Town şi s-a dus la guvernator. Acum însă viaţa îi era schimbată, era blînd ca un miel. După ce i-a istorisit pocăinţa lui, guvernatorul uimit a exclamat: „Ce minune! Aceasta e a opta minune a lumii". Cuvîntul lui Dumnezeu este o forţă în trezirea spirituală a oamenilor. O, de l-am folosi cu mai multă încredere!

MESAJUL CUVÎNTULUI

Atît în lucrarea personală, cît şi în cea de la amvon, fratele meu, în ce priveşte mesajul sfînt, noi trebuie să învăţăm de la Domnul Isus Cristos să depindem de Dumnezeu, nu de mintea noastră, de gusturile noastre. Întregul nostru mesaj atît ca conţinut cît şi ca expunere trebuie să aibă această acoperire: „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuşi Mi-a poruncit CE TREBUIE să spun şi CUM TREBUIE să vorbesc" (Ev. Ioan 12:49).

Ce mesaj dăm? Pentru producerea trezirilor spirituale are mare importanţă mesajul ce-l dăm, nu istorioarele, nu frazeologia frumoasă. Noi trebuie să dăm mesajul ce iese din gura Domnului (Ezech. 33:7). De aceea totdeauna trebuie să-L întrebăm pe El. Să venim din faţa Lui în faţa poporului. Mintea şi inima să ne fie umplute de lumina şi puterea Duhului Sfînt, iar buzele să ne fie atinse de jarul de pe altar.

Whitefield studia în genunchi mesajul primit şi apoi îl dădea poporului ca din partea Domnului.

Trei subiecte trebuiesc accentuate spre a produce trezirea sufletelor:

1. Păcătoşenia mare şi gravă
2. Judecata divină
3. Mîntuirea prin Jertfa Domnului Cristos.

Întîi de toate, oamenii trebuie să-şi dea seama că sînt păcătoşi, că au călcat în picioare voia Dumnezeului celui Atotputernic, că sînt răi din fire, că ei merită iadul, că prin eforturile lor nu se pot schimba, că nu îşi pot şterge trecutul vinovat şi că, dacă aşa trec în veşnicie, sînt pierduţi pentru veci de veci.

În al doilea rînd, trebuie să-şi dea seama de dreptatea lui Dumnezeu care cere osînda, de judecata Lui că ea e sigură, că e fără drept de apel, că e groaznică şi că e veşnică. Fiecare trebuie să înţeleagă că aici şi acum e momentul să treacă de la moarte la viaţă, ca să nu vină la judecată. Numai după ce păcătosul îşi dă seama de aceste adevăruri, ajunge să dorească mîntuirea.

În al treilea rînd, trebuie să arătăm mîntuirea lui Dumnezeu. Evanghelia ne spune că singurul mijloc, rînduit de Dumnezeu, pentru mîntuirea păcătoşilor este Jertfa Domnului Isus Cristos (Fapt. Ap. 4:12; Romani 3:25). De mesajul nostru depinde soarta veşnică a altora. O îndrumare greşită duce la pierzare. De aceea ni se cere multă atenţie, cunoaştere precisă şi răspundere mare în tot ce spu-

nem. Sufletul trezit de Duhul Sfînt şi îngrozit de realitatea stării sale, ca cei de la Rusalii, ca temnicerul din Filipi, doreşte să ştie ce trebuie să facă spre a fi mîntuit. După ce li s-au deschis ochii, oamenii trebuie să se întoarcă de sub puterea Satanei la Dumnezeu şi să primească prin credinţa în Cristos Domnul iertarea păcatelor şi moştenirea împreună cu cei sfinţi (Fapt. Ap. 26:18). Deci condiţa mîntuirii este întoarcerea la Dumnezeu, adică pocăinţa şi credinţa.

Cum dăm mesajul? O importanţă covîrşitoare are felul cum dăm mesajul sfînt. Cînd omul se află în cel mai mare pericol şi are nevoie disperată de salvare, a da mesajul într-un fel nepăsător sau uşuratic înseamnă a nu fi conştient de misiunea ta şi de Cel ce te trimite. Felul tău de exprimare poate zgudui sufletele sau le poate împietri. Să fie clar, fratele meu, numai mesajul care te zguduie pe tine, va zgudui pe alţii. Mesajul cu brumă, ce cade dintr-o inimă polară, nu va avea darul să aprindă un foc al trezirii, ci doar să stingă şi o licărire. Un asemenea mesaj nu vine de la un rob al Domnului, ci de la un rob al oamenilor, îngheţat de crivăţul materialismului. Cum prezinţi tu mesajul sfînt?

Despre evanghelistul Moody se spune că rar rostea cuvîntul iad şi cînd trebuia să-l rostească, îl scălda în lacrimi. Generalul Booth, întemeietorul Armatei Mîntuirii, spunea celor ce se pregăteau pentru lucrarea sfîntă, că la terminare, dacă i-ar sta în putinţă, i-ar atîrna pentru un timp deasupra iadului, ca să vadă dogoarea de acolo şi să audă gemetele, plînsul şi scrîşnirea dinţilor, căci numai atunci pot să transmită adecvat mesajul Evangheliei. Calvin avea pe ştampila sa zugrăvită o inimă pe o mînă ţinută deasupra focului. Vorbirea aprinsă a lui Savonarola a aprins Florenţa pentru Dumnezeu. John Knox prin vorbirea sa a zguduit Scoţia. Dar vorbele sînt o expresie a inimii, de aceea e necesar ca inima să fie aprinsă de focul Duhului Sfînt pentru această lucrare glorioasă. E inima ta aprinsă de dragostea lui Dumnezeu, ca să aprinzi pe alţii?

CREDINŢA ŞI TREZIRILE SPIRITUALE

„Prin credinţă au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite şapte zile". (Evrei 11:30)

Inima omenească este ca o fortăreaţă. Capitulează foarte greu. Aşa că în lucrarea de trezire mereu întîlnim asemenea fortăreţe. E bine să ştim ce avem de făcut în asemenea cazuri. Biblia spune că „prin credinţă au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite şapte zile." Prin acest caz istoric, aş vrea să înţelegem marea importanţă a credinţei în trezirile spirituale. Israel a crezut ce a spus Dumnezeu, a crezut în biruinţă, de aceea au fost gata să-şi facă partea lor.

Credinţa are un rol foarte important în mîntuirea mea şi în mîntuirea altora. Prin credinţă eu am primit mîntuirea, dar de acum vrăjmaşul încearcă să mă împiedice să lucrez la mîntuirea altora.

ISPITA NECREDINŢEI

Cu ispita necredinţei în mîntuirea altora sînt confruntaţi atît predicatorii, cît şi toţi credincioşii. Cei ce au fost biruiţi de o atare ispită, stau într-o stare de letargie şi îşi zic că nu se poate face nimic. Ispita apelează la raţiunea noastră. Îţi arată inima fortificată, împietrită şi nu poţi să vezi cum respectivul s-ar putea preda Domnului. Cei din localitatea

ta sînt răi, păcătoşi din cale-afară, au auzit Evanghelia în repetate rînduri şi n-au fost gata să o urmeze, iar tu îţi zici că nici îngerii din ceruri dacă ar veni, ei nu se pocăiesc. Cînd eram copil, mi-aduc aminte că am fost într-o comună vecină unde era un singur frate. El spunea că e ca şi Lot în Sodoma, că oamenii nu se întorc la Dumnezeu, şi nici nu s-a întors niciunul. Mai tîrziu, în Timişoara, am avut ocazia să cunosc o familie din acea comună. Nu erau cu nimic deosebiţi de alţi păcătoşi. Le-am vorbit din Evanghelie şi amîndoi s-au întors la Dumnezeu. Necredinţa împiedică pocăinţa altora.

Ispita necredinţei închide gura celor credincioşi să nu spună nimic despre mîntuirea lui Dumnezeu. Îi vezi pe oameni că sînt necredincioşi, unii chiar se laudă că sînt atei, cum să le vorbeşti? Alţii sînt iubitori de plăceri, de dans, de băutură şi tu îţi zici că aceştia niciodată nu se vor pocăi, de aceea nu le spui nimic. Uneori ispita necredinţei vine din cauza funcţiei sau a rangului. Dacă ai sta de vorbă cu un ministru, cum să-i vorbeşti lui despre mîntuire? Nu-i aşa că nu vezi cum ar fi el gata să primească mesajul Evangheliei? Dar Filip cînd a întîlnit pe ministrul de finanţe al Etiopiei i-a predicat pe Cristos şi omul a primit mîntuirea. În compartimentul de tren mergi cu un ofiţer şi taci, nu-i spui nimic de fericirea pe care tu ai găsit-o în Cristos Domnul. Dar Petru, apostolul, a vorbit lui Corneliu deşi era ofiţer roman şi Corneliu a crezut în Domnul Isus. Îţi faci tratament la un medic, dar nu-i spui nimic de vindecarea sufletului pe care tu ai primit-o prin rănile Domnului Isus şi de care şi el are nevoie. De ce nu-i spui? Fiindcă tu nu crezi că el ar fi gata să primească un asemenea medicament. Sau, vezi pe un beţivan şi tu taci, nu-i vorbeşti despre puterea izbăvitoare a Duhului Sfînt, în stare să-l descătuşeze de patimă. Tu nu crezi că un beţiv e gata să vină la Cristos Domnul. Odată mă aflam într-o biserică unde venise şi Ţanţ, fierarul satului, să asculte, dar

era beat turtă. În timp ce vorbeam, el îmi dădea dreptate, dar fraţii care-l cunoşteau l-au evitat, căci ziceau că Ţanţ e prea beţivan şi nu se pocăieşte.

Nu cumva această necredinţă se află şi în viaţa ta? Oare nu aceasta e cauza inactivităţii tale? Gîndeşte-te, cînd ai vorbit tu ultima dată unui păcătos despre mîntuirea săvîrşită pe Golgota? Aş vrea să ne dăm seama de influenţa nefastă a necredinţei, să ne vedem vina noastră în nepocăinţa oamenilor. De ce sînt atîtea localităţi fără oameni întorşi la Dumnezeu? De ce atîţia chiar în localitatea ta nu se bucură de mîntuirea lui Dumnezeu? Fiindcă sînt prea păcătoşi? Dar mîntuirea este tocmai pentru cei păcătoşi. De ce nu sînt mîntuiţi? Fiindcă tu nu le-ai vestit Evanghelia, nu le-ai strigat să se trezească, căci raţiunea ta îţi spunea că sînt prea răi şi nu ai crezut că ei se vor întoarce la Dumnezeu. Îţi dai seama cum necredinţa ta împiedică trezirea altora?

Uneori chiar vestitorii Evangheliei sînt lipsiţi de credinţă. Ei vorbesc altora, dar nu cred că aceia vor primi mesajul lor. Unul din studenţii seminarului teologic al lui Spurgeon, care predicase în mai multe rînduri, a venit la Spurgeon şi s-a plîns că nu ştie de ce la predicile lui oamenii nu se pocăiesc. Spurgeon i-a zis: „Ce vrei să-mi spui, că te aştepţi ca Dumnezeul Atotputernic să mîntuiască suflete de fiecare dată cînd predici?" - „O, nu, desigur că nu, dar măcar din cînd în cînd", a zis seminaristul. - „Vezi, aceasta e cauza că nu ai rezultate, tu nu crezi, nu te aştepţi să ai rezultate, atunci cum să le ai?" - fu răspunsul lui Spurgeon.

Fraţii mei, pocăiţi-vă de această necredinţă. Cereţi iertare Domnului şi oamenilor pe care trebuia să-i treziţi, să-i opriţi de pe calea ce duce la iad şi n-aţi făcut lucrul acesta. E vremea să ne trezim spre a putea trezi pe alţii.

Unii nu cred în întoarcerea la Dumnezeu a copiilor lor. S-au făcut prea răi, sînt împietriţi, ştiu de mîntuire, dar le

place păcatul şi s-au împrejmuit cu ziduri puternice de necredinţă. Mai pot aceştia să fie cuceriţi pentru Cristos Domnul? Da, dar nu prin puterea ta vei putea dărîma zidurile lor, ci prin puterea Domnului. Dar tu trebuie să asculţi pe El. Probabil va trebui şi tu să înconjuri fortăreaţa lor şapte zile şi în ziua a şaptea de şapte ori, dar ascultă-L pe Domnul. Crede că Domnul poate să-i trezească. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?" Cînd lui Iair i-au adus vestea că fetiţa a murit, tocmai atunci Domnul Isus i-a spus: „Nu te teme, crede numai!" Crede cu tărie că Domnul îi poate mîntui. Nu renunţa la ei. Roagă-te, posteşte, vorbeşte-le, roagă-i fierbinte şi zidurile se vor prăbuşi. Un tată îmi scria cum fiul său a apucat căile lumii şi a ajuns să danseze în cîrciumă sus pe masă pe sticle. Părinţii însă n-au renunţat şi într-o seară, ascultînd un program la radio, el a fost trezit şi a devenit alt om.

BAZA CREDINŢEI

Privind lucrurile numai raţional, mîntuirea unora pare cu totul imposibilă, ba chiar ca ceva absurd. Păcătoşii nu o vor, li se pare că nu au nevoie de ea, nu cred în Dumnezeu, nu cred în veşnicie, nu cred că au suflet; se consideră ca dobitoacele din care presupun că au evoluat. Cum ar putea asemenea oameni să fie mîntuiţi? Pot fi asemenea inimi - apărate de puternice ziduri ale necredinţei - cucerite pentru Dumnezeu? Nu pare absurd să le vesteşti acestora Evanghelia? Nu vor rîde ei ironic de tine?

Gîndiţi-vă cît de absurdă a părut cucerirea Ierihonului prin simpla plimbare în jurul lui. Evreii nu aveau maşinăriile de război ale vremii lor. Ei nu aveau berbecii de asalt contra zidurilor cetăţii. Şi cine s-ar fi putut gîndi că zidurile acelea puternice se vor prăbuşi la strigătele acestui popor care a mărşăluit în tăcere şapte zile. Chiar numai ca

gînd era absurd. Era absurd pentru raţiune, dar nu pentru credinţă. Raţiunea se uită la realitatea situaţiei şi la neputinţa mea şi spune că e imposibil. *Credinţa* se uită la realitate, vede neputinţa mea, dar priveşte şi în Sus, vede *Atotputernicia Domnului* şi îşi spune că totul este posibil pentru El; dacă El vrea, se poate.

Credinţa se bazează pe Cuvîntul Domnului, nu pe puterea noastră, nu pe iscusinţa noastră. Domnul e Cel ce ştie toate şi poate totul. Trebuie să experimentăm cuvintele Domnului Isus: „Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu" (Ev. Luca 18:27). Întîi e credinţa, apoi ea determină acţiunea. Poporul Israel a crezut pe Dumnezeu şi de aceea au înconjurat cetatea. Cît de diferite sînt biruinţele Domnului de biruinţele oamenilor! Ca să poată dărîma zidurile Ierihonului, le-ar fi trebuit o muncă uriaşă şi o luptă crîncenă. Cît ar fi trebuit să sape la temelia zidurilor, apoi să bată cu putere în ele. Care minte omenească ar fi putut concepe un aşa plan simplu de dărîmare a acelor ziduri uriaşe? Cînd le-am privit doar ruinile, am rămas uimit de grandoarea acelei minuni. Este greu pentru noi să învăţăm să ascultăm în totul de Domnul. Evreilor li s-a cerut o mică lucrare, să-şi facă plimbarea de dimineaţă înconjurînd cetatea, iar Dumnezeu s-a angajat să dărîme zidurile. Credinţa se bazează în totalitate pe promisiunile lui Dumnezeu. Ea determină ascultarea. Atunci se face contact între neputinţa noastră şi Atotputernicia lui Dumnezeu şi se declanşează forţe nebănuite de mintea omenească.

În legătură cu trezirile spirituale, *credinţa noastră trebuie să se bazeze pe promisiunea dată* în Isaia 55:11, unde e scris: „Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea, şi va împlini planurile Mele." Eu trebuie să-l iau pe Dumnezeu ad litteram, să cred ce spune El. El îmi cere să vestesc Evanghelia la timp şi ne la timp (2 Tim. 4:2), oricărei

făpturi (Ev. Marcu 16:15). Dacă eu fac aceasta, El îşi va face lucrarea de dărîmare a zidurilor necredinţei.

Credinţa mea în vestirea Evangheliei trebuie să se bazeze nu pe puterea mea, ci *pe puterea uimitoare a Duhului Sfînt.* El e cel ce poate face lucrarea de trezire a păcătoşilor, dar o face prin mine, prin tine. Eu pun vorba, El pune puterea în acţiune şi atunci rezultatele sînt adevărate minuni. Oare ar mai fi putut împăratul Ierihonului sau căpetenia oştirii să se împotrivească să nu se prăbuşească zidurile? Ce slabă e însă credinţa noastră! Noi nu sîntem gata să ne mişcăm şi atunci nici Duhul Sfînt nu poate lucra.

Experienţele altora ar trebui să întărească credinţa noastră. Şi ucenicii au fost slabi, neputincioşi, dar au crezut, s-au mişcat şi de aceea au săvîrşit lucrări mari. Credinţa a determinat pe tînărul David să meargă împotriva uriaşului Goliat. Omeneşte era cu totul absurdă o aşa confruntare, dar dumnezeieşte era cu totul posibilă şi ea s-a realizat. Femeia cananeancă a fost mişcată de credinţă. Ea a crezut că fiica ei poate fi izbăvită de Domnul Isus şi Domnul a răsplătit credinţa ei cu vindecarea deplină a fiicei. Să fim gata să ne bazăm credinţa pe Cuvîntul Domnului.

SUCCESUL CREDINŢEI

După al şaptelea înconjur al Ierihonului în ziua a şaptea, cînd poporul a strigat, zidurile s-au prăbuşit. Dumnezeu le-a zguduit din temelii. În această împrejurare credinţa lor a avut un succes fenomenal. Nu numai că au cucerit cetatea, ci fiind prima cetate la intrarea lor în Canaan, groaza a cuprins toate celelalte cetăţi, iar pentru evrei a fost o puternică experienţă de ridicare a moralului lor, de o încredere mai deplină în puterea lui Dumnezeu. Zidurile Ierihonului au fost puternice, dar puterea Domnului s-a

dovedit mult mai puternică şi zidurile s-au făcut praf. Credinţa a triumfat.

Credinţa aceasta nu-şi ascunde realitatea. Ei au văzut cît de uriaşe erau zidurile, dar prin credinţă au privit la Domnul. Credinţa aceasta nu tăgăduieşte neputinţa noastră. Dumnezeu nu a făcut pe Israel să fie un popor de uriaşi, care să zgîlţîie zidurile ca şi Samson stîlpii, şi totul să se prăbuşească. La Israel a fost neputinţa, la Dumnezeu a fost puterea, dar slăbiciunea conectată la Atotputernicia lui Dumnezeu dă minunea. Aşa e şi în trezirile spirituale. Din nişte oameni slabi, neputincioşi, Dumnezeu a făcut oameni cărora le-a încredinţat lucrarea de salvare a lumii pierdute, lucrare care pe El L-a costat atît de mult. Petru s-a lepădat de El, Toma n-a crezut că a înviat, Pavel a ajuns ca o lepădătură. Dar aşa găseşte Dumnezeu cu cale să se folosească de neputinţe. În Samaria pe vremea foametei, Dumnezeu nu s-a slujit de împărat, nu de preoţii din cetate ca să dea vestea bună poporului înfometat, ci de patru leproşi. Nu neputinţele tale sînt o piedică în calea lucrării, ci necredinţa. Cînd e credinţă, Dumnezeu îşi poate face lucrarea Sa minunată.

Credinţa ajunge să se bucure de succese nebănuite. Îndrăzniţi să credeţi că Dumnezeu poate mîntui prin voi zeci, sute şi chiar mii. Într-o mare măsură trezirea păcătoşilor e determinată de credinţa ta. Lărgiţi-vă credinţa! Cuprindeţi pe cîţi mai mulţi şi îndreptaţi-vă spre cei care par mai greu de cucerit. Experienţele cu asemenea persoane sînt remarcabile şi deosebit de binecuvîntate. Într-o localitate biserica stagna, de multă vreme nu se mai pocăise nimeni. Duhul Domnului a trezit întîi pe un frate, apoi prin acela s-au trezit şi alţii care şi-au dat seama că starea lor de trîndăvie nu e bună. Ei au format un grup de rugăciune. Într-o seară au ajuns la înţelegere că trebuie să se roage în mod special pentru pocăinţa cuiva. Cel care a fost trezit întîi le-a zis: „Hai să ne rugăm pentru nea Nae."

Nea Nae era cel mai beţiv om din sat. Cînd au auzit ceilalţi, au zis: „O, nu chiar pe el, e prea robit de beţie şi el n-are să se pocăiască. Să luăm pe altul pentru care să ne rugăm." Fratele care-l propusese, a căutat să-i facă să înţeleagă că ei trebuie să creadă că Dumnezeu poate să lucreze chiar şi în inima unui beţiv şi îl poate transforma într-o puternică mărturie pentru toţi ceilalţi. În sfîrşit s-au înduplecat şi au început să se roage zilnic pentru trezirea lui nea Nae. Într-o sîmbătă seara, cînd tocmai se rugau îngenuncheaţi a intrat cineva în biserică; era nea Nae. Niciodată pînă atunci el nu pusese piciorul în biserica lor. Cînd s-a terminat ora de rugăciune, cîţiva au venit să dea mîna cu el, dar cei mai mulţi l-au ocolit căci au văzut că era băut. Celor ce au rămas cu el, nea Nae le-a spus să-l ierte că a venit la ei la biserică, dar el ar vrea să fie ajutat să scape de patima lui, căci i s-a scîrbit de ea. Fraţii şi-au dat seama că Dumnezeu a început să lucreze. Ei au stat de vorbă cu el şi deşi era băut, era conştient de starea de nenorocire în care-l adusese beţia. Omul plîngea de disperare. Ar fi vrut să scape. Fraţii i-au spus că Domnul Isus Cristos e în stare să-i schimbe viaţa, dar că el trebuie să se predea Domnului. El a spus că e gata pentru aceasta. Astfel au îngenuncheat şi s-au rugat pentru el cei cîţiva fraţi, apoi s-a rugat şi el, a fost un strigăt al sufletului după scăpare. Şi Domnul l-a scăpat. Duminică dimineaţă nea Nae, îmbrăcat frumos, s-a îndreptat nu spre cîrciumă, ci spre casa Domnului. La amiază cînd au ieşit de la biserică, oamenii l-au văzut şi pe nea Nae. Pocăinţa lui a uimit şi pe cei din biserică, căci nu ştiau de hotărîrea grupului de rugăciune, dar a uimit şi pe cei de afară. Prietenilor de băutură nu le venea să creadă, dar el le-a spus clar că s-a pocăit şi nu mai bea, că acum el e alt om. După masă clădirea bisericii a fost plină de cei care veniseră să-l vadă pe nea Nae pocăit. Acesta a fost începutul unei frumoase treziri în acea localitate. Cei mai loviţi de păcat ajung o

glorie pentru Dumnezeu. Biruiţi ispitele şi prejudecăţile. Dovediţi că aveţi acea credinţă care lucrează prin dragoste şi vă veţi bucura de un deosebit succes.

Credinţa că şi cei mai feroce canibali pot fi mîntuiţi l-a determinat pe John Patton în 1858 să meargă la cei din insulele Hebride. De fapt, la început, Guvernul Britanic n-a vrut să-i dea viza pe motivul că pericolul e prea mare. Alţi doi tineri misionari cu ceva mai înainte, cum au pus piciorul pe uscat au şi fost mîncaţi. Patton a insistat şi în cele din urmă i-au dat voie să plece cu înştiinţarea solemnă că merge pe răspunderea sa. Prin greutăţi foarte mari, pîndit de primejdii la fiecare pas, cu trupul măcinat de boli, Patton a încercat să vestească băştinaşilor Evanghelia dragostei lui Dumnezeu şi mulţi au fost treziţi. După 30 de ani o comisie a Guvernului Britanic a constatat că foştii canibali deveniseră credincioşi şi formau unul din cele mai civilizate triburi guvernate de britanici. Patton a crezut că şi canibalii pot fi treziţi şi aduşi la Cristos Domnul şi credinţa lui a fost răsplătită cu un binecuvîntat succes. Fraţi predicatori, fraţi în comitete, tineri credincioşi, treziţi credinţa! Dumnezeu poate şi vrea să mîntuiască lumea. Mişcaţi-vă la cuvîntul Lui! Spuneţi altora, chiar şi celor mai decăzuţi despre dragostea Lui minunată! Credeţi că Duhul Sfînt va lucra! Lăsaţi-vă cu totul la îndemîna Lui! Trezirile spirituale sînt lucrări mari ale Duhului Sfînt prin oamenii credinţei.

RUGĂCIUNEA ŞI TREZIRILE SPIRITUALE

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit". (Iacov 5:16)

În fiecare trezire spirituală există o latură divină şi una umană. Evanghelistul Finney a scris: „O trezire spirituală nu e o minune mai mare ca recolta de grîu. În orice localitate ea poate fi realizată din partea cerului, dacă se găsesc eroi gata să intre în conflict, hotărîţi să cîştige sau să moară." Cu alte cuvinte, Dumnezeu este gata să-şi facă partea Lui, după ce oamenii îşi fac partea lor. Pentru a avea o bună recoltă e necesar să fie arat ogorul, să fie pregătit şi însămînţat, apoi Dumnezeu dă binecuvîntarea cerului, ploaia, şi atunci urmează roada. Aşa e şi pe plan spiritual.

Deşi am pomenit în unele capitole, totuşi consider că e necesar să mă ocup în mod deosebit în acest capitol de relaţia dintre rugăciune şi trezirile spirituale.

Există o strînsă relaţie între viaţa de rugăciune şi treziri. Marile treziri îşi au începutul în genunchi, ele sînt o urmare a rugăciunii. De fapt, Dumnezeu trezeşte întîi pe cîţiva din poporul Lui, care ajung să poarte povara lucrării sfinte şi simt pe umerii lor că apasă răspunderea mîntuirii altora. Sub povara aceasta ei recurg la Dumnezeu. Am văzut odată o reproducere sugestivă. Apostolul Pavel avea pe umerii săi globul pămîntesc, era îngenuncheat sub povara grea, iar dedesubt erau cuvintele: „Eu sînt dator şi grecilor şi iudeilor să vestesc Evanghelia." Îndatorirea

aceasta, de altfel, o avem toţi, dar unii sînt nepăsători. Între trezirea altora şi rugăciune este o relaţie foarte strînsă. Atît cei tari cît şi cei slabi, atît cei sănătoşi cît şi cei bolnavi pot avea contribuţia lor la treziri. Un tînăr credincios care fusese multă vreme bolnav la pat a decis să se roage pentru trezirea altora. În carnetul său erau notate treizeci de localităţi cu data respectivă cînd a început să se roage pentru fiecare în parte. După moartea lui trezirea a cuprins acele localităţi în ordinea în care el a început să se roage pentru ele.

Marile treziri spirituale ce s-au petrecut prin bărbaţi ca Jonathan Edwards, Finney, Wesley, Moody, azi prin Billy Graham, au la baza lor o bună mobilizare pentru rugăciune. Zeci, sute sau mii de persoane se angajează în rugăciune de mijlocire. Cînd Moody a mers în Anglia s-au format grupe de rugăciune pe străzi, pe cartiere. Casele au devenit locuri de rugăciune şi uneori chiar şoproanele erau ticsite de credincioşi îngenuncheaţi care cereau Domnului să trezească pe cei păcătoşi. Cînd Billy Graham e programat pentru evanghelizări pe cîte un mare stadion, se grupează pentru rugăciune 10-15 mii care se roagă la aceeaşi oră pentru acelaşi lucru. Uneori aceste mobilizări la rugăciune durează cîteva săptămîni, alteori cîteva luni. Noi de multe ori numai fiindcă a venit un frate la noi facem evanghelizări fără nici o pregătire în rugăciune. Să ne mirăm că nu avem rezultatele dorite? E ca şi cum ai semăna, fără să fi arat ogorul.

CRIZA DE ASTĂZI

O mare parte din bisericile de azi sînt într-o mare sărăcie spirituală. Aceasta fiindcă e o vreme de secetă. Lumea întreagă e în criză. Fred Jarwis e de părere că „numai o trezire spirituală este răspunsul la nevoia lumii de azi."

Iacov spune: „Nu aveţi, pentru că nu cereţi“ (Iacov 4:2).

Cînd Israel a avut trei ani şi jumătate de secetă a trebuit să se petreacă trezirea pe Carmel, apoi Ilie s-a rugat pentru ploaie. Cerul a dat ploaia şi pămîntul şi-a dat rodul. Întîi a fost ploaia pentru suflet, apoi ploaia pentru pămînt. Şi una, şi alta s-au petrecut prin intermediul unui om, a lui Ilie. Unde sînt azi bărbaţi ca Ilie care să cheme poporul la rugăciune? „Unde sînt conducătorii religioşi - întreabă E. M. Bounds - care pot învăţa pe sfinţii moderni cum să se roage? Unde sînt liderii apostolici care pot pune pe poporul lui Dumnezeu la rugăciune? Să păşească în faţă şi să-şi facă datoria, căci acesta ar fi cel mai de seamă lucru ce poate fi făcut.“

Dr. O. Smith vorbind despre rugăciunea de mijlocire, zice: „Cea mai înaltă formă de serviciu creştin este rugăciunea de mijlocire. Poate tu nu poţi predica, dar poţi să te rogi ... Rugăciunea de mijlocire este calea puternică pentru revărsarea Duhului Sfînt. Nici o trezire, niciodată, nu s-a petrecut fără această slujire. Cercetaţi istoria marilor treziri spirituale din trecut şi veţi găsi că secretul a fost rugăciunea. Dumnezeu a împovărat cîte un grup ici şi colo, uneori numai doi-trei, dar aceştia s-au dat pe ei înşişi rugăciunii de mijlocire, iar rezultatul a fost o puternică revărsare a Duhului Sfînt.“

Richard Baxter într-una din cărţile sale spune: „Rugăciunea şi predicarea sînt mijloacele care fac să înainteze lucrarea noastră. Nu poate predica din inimă cel ce nu s-a rugat pentru ascultătorii săi. Dacă nu ne-am topit în faţa lui Dumnezeu cerîndu-i să ne dea pocăinţa şi credinţa, noi nu vom reuşi să-i determinăm să se pocăiască şi să creadă. Adeseori apostolul Pavel ne dă exemplul său că s-a rugat zi şi noapte pentru ascultătorii săi.“ Iar David Stoner în „Memoriile“ sale zice: „Fii insistent şi persistent în rugăciune. Studiul, cărţile, elocinţa, predicile frumoase,

toate sînt nimic fără rugăciune. Rugăciunea aduce duhul, viaţa, puterea."

Starea de criză spirituală de azi se datorează slujitorilor formali ai altarelor şi amvoanelor, membrilor reci, bolnavi şi adormiţi care nu s-au rugat pentru biserica lor, pentru pastorul lor. Iar starea aceasta din sînul bisericii a dus la culmea păcătoşeniei în afară. Şi lumea geme, suferă.

Biserica a devenit atît de ocupată cu lucruri secundare încît le-a pierdut pe cele principale. Preocupările materiale au luat locul celor spirituale. Influenţe ale firii pămînteşti şi ale mediului au produs o răsturnare a valorilor şi a priorităţilor. Multora le e mai importantă înfrumuseţarea clădirii bisericii decît a bisericii vii. Vance Havner, un bătrîn vestitor al Evangheliei, a scris: „Marea însărcinare este programul nostru pînă la sfîrşitul veacurilor, dar ultimul cuvînt al Domnului către biserici este: »Pocăieşte-te-te!« Aceasta e porunca dată la cinci din cele şapte biserici pomenite în Apocalipsă şi proporţia aceea se menţine şi azi. Cinci biserici din şapte au nevoie urgentă de pocăinţă. Marea nevoie de azi nu e de mai mulţi membri, de clădiri mai mari, de bani mai mulţi, ci de trezire şi pocăinţă. Noi am ajuns aşa de ocupaţi cu formarea unei orchestre mari, încît nu mai avem timp să acordăm instrumentele. Sîntem atît de ocupaţi cu tăierea unei păduri încît nu mai avem timp să ne ascuţim securile."

CUM SĂ FIE RUGĂCIUNEA?

Domnul dă în Cuvîntul Sfînt indicaţii precise în privinţa aceasta. Deci, dacă dorim să primim răspuns, trebuie să ţinem seama de aceste condiţii:

1. Să fie dintr-o inimă curată. În Psalmul 67:18 este scris: „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul." Fiindcă pe

vremea proorocului Isaia, poporul avea păcatul în inimă, Dumnezeu a spus: „... oricît de mult v-aţi ruga, n-ascult" (Isaia 1:15). Apostolul Pavel a scris lui Timotei: „Vreau dar ca bărbaţii să se roage în orice loc şi să ridice spre cer mîini curate, fără mînie şi fără îndoieli" (1 Tim. 2:8). Amărăciunea împotriva cuiva, gîndurile rele, mînia, neiertarea, zădărnicesc toate rugăciunile tale. Chiar şi Domnul Isus Cristos a fost clar în privinţa aceasta. El a zis: „Şi cînd staţi în picioare de vă rugaţi, să iertaţi orice aveţi împotriva cuiva" (Ev. Marcu 11:25). Vorbind despre faptul că el totdeauna a primit răspuns la rugăciunile sale, George Müller, marele bărbat al rugăciunii, a zis: „Eu nu ştiu în mod conştient să mă fi dedat la vreun păcat, căci dacă aş cugeta lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar asculta Domnul cînd Îl chem." Moody a zis: „Eu cred că neiertarea împiedică mai mult ca orice altceva posibilitatea de a primi ceva de la Dumnezeu, dacă ei nu cultivă spiritul iertării adevărate ... . N-am cunoscut nici un om, care să fi primit vreo binecuvîntare de la Dumnezeu, cîtă vreme el n-a iertat din toată inima pe cei ce i-au greşit."

2. Să fie precisă. Cînd mergi cu o cerere la autorităţi, tu ceri ceva precis. Tot aşa în faţa Domnului vino cu ceva definit. Nu are rost mulţimea vorbelor. Domnul Isus însuşi cînd a dat promisiunea primirii răspunsului, a făcut specificarea: „să ceară un lucru oarecare" (Ev. Matei 18:19).

3. Să fie adresată în Numele Domnului Isus. El a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da" (Ev. Ioan 16:23). Nu noi avem meritele să fim ascultaţi, ci El. De aceea, ca să primim ceea ce cerem, trebuie să ne prezentăm înaintea Tatălui în Numele Lui.

4. Să fie cu credinţă. Orice îndoială trebuie înlăturată. Apostolul Pavel spune să ne rugăm „fără îndoieli" (1 Tim. 2:8). La fel Iacov zice: „S-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării tulburat şi împins de vînt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul" (Iacov 1:6-7). Iar Cristos Domnul ne-a dat promisiunea: „Vă spun că orice lucru veţi cere, cînd vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea" (Ev. Marcu 11:24). Credinţa Îl ia pe cuvînt pe El, Domnul Slavei, care a primit toată puterea în cer şi pe pămînt. El îşi ţine cuvîntul dat.

5. Să fie în acord cu voia Lui. El ne-a învăţat să ne rugăm: „Facă-se voia Ta." Să nu căutăm să ne impunem voia noastră. El nu e slujitorul nostru, ci noi sîntem slujitorii Lui. El e Domnul, deci chiar şi în rugăciune, noi trebuie să avem în vedere voia Lui. Apostolul Ioan zice: „Îndrăzneala pe care o avem este că dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă" (1 Ioan 5:14). Mijlocirea, ruga pentru mîntuirea altora este în totul de acord cu voia Lui, căci Tatăl doreşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi (1 Tim. 2:4). George Müller avea o lungă listă de persoane pentru care se ruga. El a zis: „Nu am nici o umbră de îndoială că voi fi ascultat, fiindcă sînt asigurat că El vrea să-i mîntuiască."

6. Să fie rugăciuni fierbinţi. Rugăciunile reci, formale nu au nici o valoare. Iacov zice: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit" (Iacov 5:16). Rugăciunea fierbinte ţîşneşte dintr-o inimă ce e aprinsă de dorinţa de mîntuire a altora. Apostolul Pavel avea o mare întristare şi o durere necurmată în inimă pentru rudele sale, pentru neamul său.

De aceea ruga sa fierbinte pentru israeliţi era să fie mîntuiţi (Rom 9:1-3; 10:1). Rugăciunea fierbinte e o agonizare, o luptă în genunchi sau cu faţa la pămînt. E un strigăt disperat al inimii pentru izbăvirea altora, care sînt în prag de pierzare. Domnul Isus în Gheţemani a agonizat în rugăciune încît sudoarea I s-a prefăcut în picături de sînge. Erau muncile sufletului Său. Apostolul Pavel le numeşte „durerile naşterii". Asemenea rugăciuni sînt o topire, o mistuire în faţa Domnului. Ieremia, în durerea lui, striga: „Zid al fiicei Sionului, varsă zi şi noapte şiroaie de lacrimi! Scoală-te şi gemi noaptea cînd încep străjile! Să curgă lacrimile tale ca un şuvoi înaintea Domnului! Ridică-ţi mîinile spre El pentru viaţa copiilor tăi ..." (Plîngerile lui Ieremia 2:18-19). Leonard Ravenhill zice: „Astăzi avem mulţi organizatori, dar puţini agonizatori; avem multe temeri, dar puţine lacrimi". Eşti tu cuprins de îngrijorare pentru starea altora? Ai tu dorinţă înfocată pentru mîntuirea lor?

7. Să fie stăruitoare. În Ev. Luca 18:1 este scris: „Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat şi să nu se lase". Iar cînd dă pilda omului care merge la prietenul lui şi cere pîine, Domnul Isus zice: „Vă spun, chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că îi este prieten, totuşi pentru stăruinţa lui supărătoare, tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie" (Ev. Luca 15:8). Ilie s-a rugat cu stăruinţă, de şapte ori pentru ploaie şi Domnul l-a ascultat. Femeia cananeancă s-a rugat cu stăruinţă pentru fiica ei şi a fost vindecată. George Müller s-a rugat 53 de ani pentru doi prieteni ai săi şi abia la serviciul de înmormîntare aceia s-au pocăit.

8. Să fie rugăciuni unite. Cristos Domnul a zis: „Vă

mai spun iarăşi că dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri" (Ev. Matei 18:19). Cînd Iosua a mers la luptă împotriva lui Amalec, Moise a urcat pe munte şi cu mîinile întinse spre cer în semn de rugăciune, primea biruinţa pentru Israel. Cînd mîinile i-au obosit, Aron şi Hur s-au unit cu el şi i-au sprijinit mîinile. Înainte de Rusalii citim că ucenicii, împreună cu femeile credincioase şi Maria, mama lui Isus, şi cu fraţii Lui „stăruiau cu un cuget în rugăciune şi în cereri" (Faptele Apostolilor 1:14; 2 Împ. 14:25).

ROSTUL RUGĂCIUNII

Unii poate se întreabă de ce ne cere Dumnezeu să ne rugăm? De ce a zis Domnul Isus să rugăm pe Domnul secerişului să scoată lucrători? Ce rost are rugăciunea? Îl înduplecă ea pe Dumnezeu? Dar oare nu vrea El mîntuirea păcătoşilor, chiar înainte de a vrea noi? Oare nu-I datorăm Lui chiar şi mîntuirea noastră? Nu a jertfit El pe Fiul Său cu mult înainte de a avea noi dorinţa de mîntuire? Şi totuşi rugile noastre au un mare rol în scoaterea lucrătorilor şi în trezirea păcătoşilor.

Probabil e puţin greu de priceput adevărul acesta. Domnul Isus vorbea despre diavol ca stăpînitorul lumii acesteia (Ev. Ioan 14:30). Deocamdată aici e teritoriul lui. Ca să acţioneze, Dumnezeu vrea să aibă rugile noastre. În baza lor El e gata să intervină, să scoată lucrători, să trezească pe păcătoşi. El a lăsat lucrarea de mîntuire în sarcina noastră şi aşteaptă ca noi să vedem nevoile, să dorim salvarea altora, să-I cerem să lucreze prin Duhul Sfînt. Proorocul Isaia spune că Domnul se miră că nimeni nu mijloceşte (Isaia 59:16).

Rugăciunile noastre de mijlocire au un rol întreit. Ele acţionează asupra noastră, asupra Domnului şi asupra altora. Ori de cîte ori mă rog, rugăciunea are un efect reflexiv, binecuvîntarea ei se răsfrînge asupra mea.

1. Rugăciunea este o descărcare. Noi am devenit prea încărcaţi cu probleme. Mintea şi inima noastră sînt supra-pline cu lucruri materiale. Toată ziua ne gîndim la lucrul ce-l facem, la bani, la casă, la confort, la afaceri, la cumpărături, la necazuri. Dumnezeu e Tatăl nostru şi ne vrea binele, fericirea noastră chiar aici. El vrea să fim plini de plinătatea Duhului pentru o viaţă mult mai frumoasă şi mai rodnică. Cînd pămîntul ajunge să fie între soare şi lună se petrece o eclipsă de lună. Tot aşa se întîmplă cu cel credincios cînd dă voie materiei să se interpună între el şi Dumnezeu. Dar cînd vin în faţa Lui, depun toate poverile, sufletul mi se uşurează, frămîntările dispar, faţa mi se înseninează. David spunea că rugăciunea este o vărsare a inimii, o deşertare, o dezintoxicare (Psalmul 62:8). Atunci în loc de a ne gîndi la cele pămînteşti, ne gîndim la cele cereşti (Col. 3:1-2).

2. Rugăciunea ne sensibilizează inima. Despre Domnul Isus este scris că a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit. Evreii pierduseră simţul de a-L cunoaşte pe Mesia. Materia le-a întunecat mintea şi le-a pietrificat inima. Dar bătrînul Simeon şi prorociţa Ana, care erau oameni ai rugăciunii, L-au cunoscut, deşi era doar un mic copilaş. Cu cît vom sta mai mult în faţa Domnului, cu atît inima noastră va fi mai sensibilă la înţelegerea voiei lui Dumnezeu şi va vibra mai puternic la nevoile lumii pierdute. Deci ne face mai potriviţi pentru mijlocire, pentru trezirea altora.

3. Rugăciunea este o umplere a noastră cu Dumnezeu, cu puterea Lui. El îndumnezeieşte fibrele fiinţei noastre. Trecem într-o stare de duh. Apostolul Ioan a scris în Apocalipsă 1:10: „În ziua Domnului eram în Duhul". El se afla încă pe pământ, dar era despărţit de cele pământeşti. Stînd în faţa Domnului se face acordajul vieţii noastre la lungimea de undă a Dumnezeirii. Atunci ne poate comunica misiuni precise. Deci putem înţelege voia Lui cea bună, plăcută şi desăvîrşită. Celor din Antiohia, pe cînd posteau şi se rugau, Domnul le-a spus să aleagă pe Saul şi Barnaba pentru lucrarea Sa. Ca să ne poată folosi, trebuie să stăm în faţa Sa şi a noastră e binecuvîntarea mare, ajungem să fim schimbaţi din slavă în slavă (2 Cor. 3:18). Ce mare har avem şi ce puţin îl folosim!

Unirea la rugăciune are o mare valoare în trezirea şi mîntuirea altora. În localitatea voastră oamenii sînt împietriţi, nu se pocăiesc. Nu fiţi nepăsători şi nu criticaţi, nu aruncaţi vina pe alţii, ci grupaţi-vă doi-trei sau mai mulţi la rugăciune. Rugăciunea vă va potrivi pe voi pentru lucrare şi pe păcătoşi pentru primirea mîntuirii.

Dacă îndeplinim condiţiile cerute de Domnul ca rugăciunile să ne fie ascultate, e necesar ca după ce ne-am rugat, să nu stăm ca nişte trîntori, ci să căutăm să smulgem suflete de la pierzare. Atunci vom vedea răspunsul la rugăciunile noastre, uneori adevărate minuni.

Un pastor a sugerat membrilor săi să se roage pentru trezirea şi pocăinţa chiar a celui mai rău om din sectorul lor, apoi să meargă să-i vorbească despre mîntuire. Din toţi membrii numai şase au acceptat să facă aşa ceva. Pastorul însuşi a început să se roage pentru cel mai rău om din vecinătatea sa. Nu avea nici cea mai mică idee cine e omul acela. După un timp de rugăciune, a plecat să caute pe

omul cel mai rău. La colţul străzii a întîlnit un om îmbrăcat mai prost şi cu o faţă aspră. Timid s-a apropiat de el şi l-a întrebat: „Dumneata eşti cel mai rău om de aici?“ Respectivul l-a privit lung, apoi i-a zis: „Nu, nu sînt eu.“ Predicatorul l-a întrebat din nou: „Ai vrea să-mi spui cine e cel mai rău şi unde locuieşte?“ - „Nu ştiu cine e cel mai rău, dar presupun că dacă mergeţi pe strada asta mai jos la numărul 7, aveţi să-l găsiţi.“ Predicatorul apucă într-acolo. La numărul 7 bătu la uşă şi se prezentă zicînd: „Sînt pastorul bisericii şi caut pe omul cel mai rău din sectorul nostru. Cineva mi-a spus că locuieşte aici.“ - „Cine v-a spus aşa ceva? Aduceţi-l aici să-i arăt eu pe cel mai rău om - se răsti acel bărbat. Nu sînt eu cel mai rău, sînt alţii mult mai răi decît mine.“ - „Bine, ai vrea să-mi spui cine este şi unde locuieşte cel mai rău?“ - întrebă blînd predicatorul. „Cel mai rău e cunoscut de toţi, uite locuieşte colea în fundul curţii“ - şi-i arătă cu degetul casa. Numaidecît se duse acolo şi bătu la uşă. O voce aspră răspunse din interior: „Intră“. Cînd intră, se găsi faţă în faţă cu un bărbat solid şi cu soţia lui. „Vă rog să mă scuzaţi - zise el - sînt pastorul bisericii şi caut pe cel mai rău om din sectorul acesta, căci vreau să-i spun ceva. Sînteţi dumneavoastră omul cel mai rău?“ - „Mărie, - zise omul către soţia lui - spune-i dînsului ce ţi-am spus acum cinci minute“. - „Nu, - zise soţia - spune-i tu însuţi.“ - „Bine, iată că vă spun: de douăsprezece săptămîni am căzut în patima beţiei, mi-am băut toţi banii şi am amanetat tot ce avem în casă. Am ajuns nenorocit, la marginea prăpastiei. Acum cîteva minute am spus soţiei că trebuie să pun capăt ori beţiei, ori vieţii mele, mă arunc în rîu. Aşa nu se mai poate. Tocmai atunci dumneavoastră aţi bătut la uşă. Da, domnule, eu sînt cel mai rău om din toată vecinătatea aceasta. Ce aveţi să-mi spuneţi?“ - „Am venit să vă spun că Domnul Isus e un mare Mîntuitor şi poate mîntui chiar şi pe cel mai rău om şi poate să-l prefacă în cel mai bun

om. A făcut aceasta cu mine şi poate să facă şi cu dumneata." - „Credeţi că mă poate mîntui şi pe mine?" - întrebă omul frămîntat. „Da, sînt sigur de aceasta". Îi arătă cîteva texte biblice, apoi zise: „Trebuie doar să vreţi aceasta, să vreţi să vă predaţi viaţa rea în mîna Domnului ca s-o înnoiască." Numaidecît omul îngenunche alături de pastor şi ceru Domnului să-l mîntuiască şi pe el, să-i schimbe viaţa. Din clipa aceea a scăpat de patima beţiei, a devenit un alt om, un copil al lui Dumnezeu şi un harnic lucrător pentru mîntuirea altor beţivi. Schimbarea vieţii lui i-a uimit pe toţi cei ce l-au cunoscut şi a încurajat pe ceilalţi fraţi să aibă îndrăzneală în vestirea Evangheliei.

E necesar să ne rugăm pentru cei pierduţi, apoi să mergem şi să-i aducem la picioarele Domnului. Dumnezeu e gata să asculte rugăciunile noastre şi să trezească pe alţii prin noi. O vorbă a creştinilor de demult era: „Roagă-te şi lucrează". Rugăciunea ne face pe noi potriviţi spre a fi folosiţi de Duhul Sfînt şi pregăteşte inimile altora pentru primirea Evangheliei.

Un frate mi-a scris: „În cursul săptămînii trecute, Dumnezeu a aşezat pe sufletul meu dorinţa ca cei din comuna mea să fie treziţi şi toată săptămîna clocotea în inima mea dorul acesta. Duminică dimineaţa m-am sculat mai devreme. Biserica se aduna la ora nouă, iar eu m-am dus la ora opt, să mă rog singur. Cînd am ajuns însă aproape de biserică, am întîlnit pe un alt frate, iar puţin înaintea noastră mergea un alt frate. Ei, la fel ca mine, au avut aceeaşi dorinţă să meargă să se roage Domnului pentru comuna noastră. Nu ştiu cum Dumnezeu a trezit aceeaşi dorinţă, fără ca noi să ne fi vorbit unul cu altul în privinţa aceasta. Astfel, ne-am unit şi am mijlocit înaintea Domnului pentru mîntuirea celor din comuna noastră."

Foarte important e faptul că întotdeauna unirea la rugăciune e premergătoare trezirilor. Duhul Sfînt e cel ce produce trezirea mai întîi în fraţi, îi face pe ei să

mijlocească, să stăruiască în rugăciune pentru mîntuirea altora. Oameni care au fost nepăsători încep deodată să dorească mîntuirea celor din jurul lor. Văd marea lor nevoie şi de aceea strigă către Dumnezeu să intervină. Într-o localitate, de multă vreme nu se mai întorsese nimeni la Dumnezeu. Biserica era rece, tinerii lumeşti, căci erau neconvertiţi, iar ceilalţi lăsaţi cu păcatele lor. Nimănui nu-i păsa de sufletul lor. În acea localitate trăia un bătrîn frate fierar. Într-o vineri, în timp ce lucra în fierărie, a fost cuprins de un simţămînt de îngrijorare pentru biserica lor, precum şi de o durere pentru cei nemîntuiţi. Apăsarea aceasta pe suflet a devenit tot mai pronunţată încît el şi-a lepădat şorţul, a închis fierăria, s-a dus acasă şi a petrecut toată după masa în rugăciune. Duminică fratele fierar i-a spus pastorului că ar vrea să stea de vorbă cu fraţii din biserică. După puţină ezitare, pastorul a consimţit să anunţe o întrunire, dar şi-a exprimat teama că probabil mulţi nu vor fi dispuşi să vină. A anunţat întrunirea în casa unui frate chiar pentru seara aceea. La ora anunţată s-au adunat mulţi, încît nu-i mai cuprindea locul. La început o tăcere i-a cuprins pe toţi, pînă ce unul a izbucnit în plîns, mărturisind că starea sufletului său nu e bună şi le-a cerut să se roage pentru el. S-au rugat cîţiva. Apoi s-a ridicat altul şi altul din diferite cartiere ale oraşelului lor. Toţi au mărturisit că de vineri după masă au început să-şi vadă păcătoşenia şi că nu mai pot suporta starea aceasta. Timpul coincidea cu cel petrecut în genunchi de fratele fierar. În seara aceea o trezire la care nu s-a aşteptat nici pastorul, a cuprins oraşelul lor. S-a trezit din nou dragostea dintîi, un zel sfînt pentru căutarea celor pierduţi şi mulţi au fost aduşi la Cristos Domnul. Aşa lucrează Dumnezeu.

Este posibil ca rugăciunea mea de mijlocire să contribuie la trezirea altora? În ce fel? Cum se petrece aceasta? Cum procedează Dumnezeu ca să mîntuiască un suflet? Dacă o

mamă se roagă pentru fiul ei, oare îl forţează Dumnezeu să se pocăiască? Dacă ar face aceasta, ar încălca voinţa liberă a omului şi El nu face aceasta căci este un Dumnezeu drept. Şi totuşi noi cunoaştem atîtea cazuri cînd unii nu au vrut să se întoarcă la Dumnezeu, dar s-au întors. Cum acţionează rugăciunea asupra celor păcătoşi?

E greu să pricepem lucrarea aceasta tainică. Aici e un domeniu spiritual. Nici Nicodim nu pricepea cum se face naşterea din nou. Domnul Isus a explicat-o printr-o asemănare: „Vîntul suflă încotro vrea, îi auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duh" (Ev. Ioan 3:8).

Sărmanul păcătos a fost amăgit de diavol, i-a căzut în cursă, a devenit rob al păcatului, e stăpînit de duhuri ale răutăţii şi toate lucrurile le vede pe dos. Răului îi zice bine şi binelui rău. Văzul lui s-a întunecat. Băutura el o consideră ca ceva ce îl fericeşte, deşi în realitate îl nefericeşte. Fumatul îl consideră o plăcere, deşi produce cancer. Furtul îl consideră ca mijloc de îmbogăţire, deşi în scurt timp ajunge la puşcărie. E o orbire spirituală, o amăgire prin păcat, căci omul e sub stăpînirea diavolului. Forţe ale întunericului l-au încătuşat. Apostolul Pavel vorbeşte despre aceasta în Efeseni 2:1-2 cînd le aduce aminte cum trăiau odinioară „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării". Iar vorbind despre vestea bună a Evangheliei spune că este „acoperită pentru cei ce sînt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia ca să nu vadă ..." (2 Cor. 4:3-4).

Ca răspuns la rugăciunea de mijlocire, Dumnezeu despresoară fortăreaţa inimii de forţele întunericului. Atunci în lumina Duhului Sfînt, omul îşi poate vedea adevărata sa stare, îşi vine în fire, se trezeşte ca dintr-un somn adînc şi îşi caută mîntuirea. Dumnezeu nu a forţat pe nimeni să se pocăiască, dar a deschis ochii, a trezit, şi

odată omul trezit îşi dă seama că trebuie să apuce calea pocăinţei, a întoarcerii la Dumnezeu. Cînd fiul cel pierdut şi-a venit în fire, a văzut că aşa nu mai poate trăi şi că nu există o altă cale decît să se întoarcă acasă la tatăl său. O aşa cunoaştere a adevărului, a realităţii grave în care se află orice suflet păcătos, e partea cea mai importantă în trezire. Aceasta l-a făcut pe apostolul Pavel să scrie lui Timotei „să îndrepte cu blîndeţe chiar pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăinţa, ca să ajungă la cunoştinţa adevărului; şi venindu-şi în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinşi ca să-i facă voia" (2 Tim. 2:25-26). Deci, desprinderea din cursa diavolului se face numai după ce sufletul a fost trezit. Biblia afirmă că primul lucru al creaţiei a fost cînd Dumnezeu a zis: „Să fie lumină"; la fel în noua creaţie primul lucru e luminarea păcătosului prin Duhul Sfînt. Lumina alungă întunericul, lumina trezeşte, lumina arată realitatea murdăriei, a păcătoşeniei, precum şi calea salvării. Rugăciunile mijlocitoare contribuie la această lucrare glorioasă de izbăvire.

Dumnezeu răspunde rugăciunilor de mijlocire prin mîntuirea altora. Într-o biserică, la o oră de rugăciune, un frate s-a ridicat şi a zis: „Aş vrea, fraţilor, să vă rugaţi pentru fiul meu. Are 22 de ani, dar de mult timp nu mai vrea să vină la biserică". Toţi au îngenuncheat şi s-au rugat pentru el. Deşi nimeni nu i-a spus nimic în privinţa aceasta, în acea seară de duminică, fiul a venit la biserică. Cuvîntul Evangheliei l-a convins de starea sa de păcat, Duhul Sfînt i-a zdrobit inima şi el s-a predat Domnului. Răspunsul la rugăciune a fost mult mai rapid decît ei s-au aşteptat.

Convertirea lui Hutson Taylor, care mai tîrziu a devenit un distins lucrător al Evangheliei în misiunea din China, a fost ca răspuns la rugăciunea mamei sale. El şi-a istorisit astfel convertirea: „Într-o zi pe care n-o voi uita niciodată, cînd eram de vreo 15 ani, mama mea scumpă a lipsit de acasă, era plecată la vreo 130 de km. depărtare şi era o

sărbătoare. Ca să-mi treacă timpul, m-am uitat prin bibliotecă să iau o carte s-o citesc. Am ales un tratat atractiv şi mi-am zis: »Desigur începe cu o istorisire interesantă şi încheie cu o predică sau cu o concluzie morală«. Mă gîndeam că voi lua prima parte, iar partea a doua o voi lăsa pentru cei cărora le place aşa ceva. Puţin îmi dădeam seama ce se petrecea în acele ore în inima mamei mele. Ea se ridicase de la masa de amiază cu o dorinţă aprinsă pentru mîntuirea fiului ei şi, ştiind că acolo în depărtare are timp mai mult ca de obicei, s-a dus în camera ei, a învîrtit cheia în uşă şi s-a hotărît să nu se ridice de pe genunchi pînă nu primeşte asigurarea că rugăciunea pentru fiul ei e ascultată de Dumnezeu. Acolo s-a rugat ore întregi mama mea pentru mine, pînă cînd a început să laude pe Dumnezeu pentru convertirea fiului ei. Tocmai în timpul acela eu citeam tratatul „Sfîrşitul lucrării lui Cristos". Deodată o lumină de la Duhul Sfînt a luminat sufletul meu şi m-a făcut să înţeleg că eu nu mai am nimic altceva de făcut decît să cad în genunchi, să primesc pe Mîntuitor şi mîntuirea Lui, apoi să-L glorific pe Dumnezeu din toată inima. În timp ce mama Îl slăvea pe Domnul în depărtare, eu Îl slăveam acolo în bibliotecă, unde citisem tratatul. La întoarcerea mamei, cînd am ieşit în întîmpinarea ei la uşă şi voiam să-i spun vestea bună, ea a zis: »Ştiu scumpul meu fiu, de cincisprezece zile mă bucur mereu de vestea bună ce vrei să mi-o spui«". Dumnezeu e Cel ce răspunde rugăciunilor noastre, uneori chiar prin minuni.

Toată lucrarea de trezire se bazează pe folosirea genunchilor. Neesima, un mare bărbat creştin al Japoniei, a zis: „Creştinismul înaintează în genunchi". O dată John Wesley în călătoriile sale cu calul pentru evanghelizări, s-a oprit lîngă un bătrîn care spărgea piatră pe marginea drumului şi a zis omului: „Aş vrea şi eu să pot sparge aşa inimile împietrite ale oamenilor". Pietrarul, care şi el era credincios, i-a răspuns: „Stai şi dumneata aşa cum stau

eu". El era îngenuncheat.

Oswald Smith a scris: „Nu e greu să ai sfîşiere de inimă cînd vezi pe unul din iubiţii tăi în sicriu. Lacrimile atunci sînt ceva natural. Dar e ceva groaznic să vezi suflete preţioase, suflete ce se cufundă în întuneric şi disperare, în chin veşnic, şi tu să nu ai nici un simţ de durere, nici o lacrimă, nici un zbucium! Ce îngheţate sînt inimile noastre! Toată vina e a noastră. Iacob s-a luptat pînă ce a biruit, dar cine face azi aşa? Numai dorinţa aprinsă după suflete, topirea în faţa Domnului, ore, zile şi nopţi în şir, în rugăciune, vor aduce rezultate binecuvîntate. Rugăciunea mişcă braţul ce mişcă lumea".

Prin aceste rînduri am căutat să te conving că tu trebuie să te rogi pentru mîntuirea altora, dar aceasta nu-ţi foloseşte la nimic, dacă tu nu începi să te rogi serios pentru aceasta. Citirea cărţilor despre rugăciune nu-ţi dă nici un dram de putere în plus, după cum citirea cărţilor de bucate nu te satură cu nimic, oricîte ai citi, dacă nu ai alimentele pe care să le pregăteşti după reţetele date. Cunoştinţele despre forţa rugăciunii în mîntuirea păcătoşilor trebuiesc aplicate, deci roagă-te!

Trezirile spirituale sînt lucrarea minunată a lui Dumnezeu. El e „Cel ce poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi". Dar nu te opri numai la această latură divină, ci ia şi latura umană de care noi sîntem responsabili, „... prin puterea care lucrează în noi" (Efes. 3:20). Tu şi eu sîntem conducta acestei puteri nemaipomenite. E conducta noastră în stare de funcţionare sau e defectă? Trezeşte Dumnezeu pe alţii prin tine, prin mine? Simt eu povara trezirii altora? Mă topesc eu în faţa Domnului pentru aceasta? Sînt eu în toate la dispoziţia Duhului Sfînt pentru trezirea altora? Lucrez eu, mă ostenesc eu pentru aceasta? Se văd suflete izbăvite în urma mea?

Eşti tu gata să te rogi mult mai mult pentru mîntuirea păcătoşilor?

SCURT ISTORIC AL TREZIRILOR SPIRITUALE

Voi aminti în acest capitol cîteva din multele treziri spirituale. Din ele putem scoate o seamă de învăţăminte pentru noi. Căutaţi să înţelegeţi situaţia în care s-a petrecut trezirea, manifestările ce au avut loc şi urmările binecuvîntate. Priviţi la cei prin care s-au produs şi veţi fi încurajaţi să vă lăsaţi folosiţi de Duhul Sfînt spre trezirea şi mîntuirea multora.

Lucrarea de trezire spirituală săvîrşită de Duhul Sfînt la Rusalii a continuat prin apostoli şi evanghelişti şi a ajuns să cucerească mulţimi de oameni pentru Cristos Domnul. Deşi s-au pornit valuri de crunte prigoane cu scopul să oprească trezirile spirituale, totuşi, în ciuda condiţiilor grele, ele s-au întins pînă la mari depărtări. Evanghelizarea era o aventură cu mare risc, dar Duhul Sfînt a lucrat cu putere şi oamenii au preţuit mai mult vestirea Evangheliei decît însăşi viaţa lor. Unii cădeau martirizaţi, însă alţii preluau făclia şi o purtau mai departe. Cu ce curaj sfînt a îmbrăcat Domnul pe acei înaintaşi ai noştri! „Murim, dar învingem", a fost strigătul lui Tertulian către potentaţii vremii.

Uneori mii şi mii au fost treziţi şi nu se mai puteau mulţumi cu religia păgînă, cu traiul în toată păcătoşenia. Viaţa frumoasă a creştinilor, trăirea în dragoste, mîntuirea sufletului şi asigurarea veşniciei fericite erau motive ce îi făceau să se apropie de Dumnezeu. Succesul mare al Evangheliei a înfuriat pe duşmani şi i-a făcut să încerce toate metodele ca să-i stîrpească. Prin prigoane

Dumnezeu şi-a scos pe martorii Săi în faţă. Duşmanii au ajuns să le facă reclamă credinţei lor. Evanghelia Jertfei vestită prin jertfire a mişcat lumea, a zguduit-o, a trezit-o. De aceea erau mult mai mulţi cei ce se întorceau la Dumnezeu decît cei ce erau torturaţi, schingiuiţi şi omorîţi pentru Dumnezeu.

Odată cu încetarea persecuţiei şi primirea libertăţii, trezirile spirituale au scăzut în intensitate. Din cauza unor favoruri acordate creştinilor, mulţi păgîni au trecut la creştinism, fără să se pocăiască de păcatele lor. A avut loc o creştere în număr, dar o descreştere în calitate. Creştinismul curat evanghelic a început să se întunece. Păcătoşii intraţi în biserică au devenit o piedică în calea lucrării Duhului Sfînt. Biserica a început să se oficializeze şi să degenereze. Totuşi, de-a lungul veacurilor, Dumnezeu nu a fost lipsit de adevăraţi martori ai Săi. În mijlocul unei lumi păcătoase, ici-colo se ridicau bărbaţi plini de puterea Duhului Sfînt, care erau folosiţi în producerea trezirilor spirituale. Întrucît conducătorii ierarhici care au apărut în biserici nu doreau aceste treziri, căci în lumina Evangheliei ei erau învederaţi ca abătuţi de la adevăr, păcătoşi, stricaţi, cei ce au îndrăznit să ridice făclia Evangheliei au avut întotdeauna de suferit. Deosebirea era că acum creştinii adevăraţi sufereau din partea creştiniilor de formă. Păcătoşii erau treziţi din starea lor şi deveneau cu miile adevăraţi urmaşi ai lui Cristos Domnul.

TREZIREA DIN IRLANDA

O frumoasă trezire spirituală s-a petrecut în Irlanda la începutul secolului al cincilea. Patrick a fost omul de care s-a folosit Dumnezeu. El s-a născut în anul 360 după Cristos în Scoţia. Tatăl său, Calpurnius, se pare că a fost diacon în biserica celtică. La vîrsta de 16 ani, a fost luat

captiv de nişte hoarde irlandeze, care au prădat localităţi din Scoţia. A fost vîndut ca sclav în nordul Irlandei, unde a stat şase ani, apoi a reuşit să scape. După reîntoarcerea sa la casa părintească, a avut o vedenie în care voci de irlandezi îi cereau: „Copil al lui Dumnezeu, vino şi trăieşte printre noi". Răspunzînd chemării, el s-a dus în Irlanda ca misionar şi le-a predicat Evanghelia. Fără să-i pese de opoziţia păgînă, aduna mulţimi mari şi le arăta calea mîntuirii prin Cristos Domnul. El se deosebea de catolici prin faptul că boteza, ca apostolii, numai oameni mari care credeau Evanghelia şi a căror viaţă a fost schimbată de Duhul Sfînt. În cartea sa „Mărturisiri", el spune că „a botezat multe mii de suflete". Avea un zel înfocat şi o mare sinceritate. Lucrarea lui a avut mare efect atît printre ţărani cît şi printre nobili. Aşa s-au format multe, multe biserici în Irlanda. El a fost un misionar netrimis de oameni, ci de Dumnezeu. Punea mare preţ pe vestirea şi trăirea Evangheliei. Bisericile întemeiate de el au păstrat aceeaşi alipire de Biblie pînă prin secolul al nouălea.

TREZIREA DIN SUDUL FRANŢEI

La începutul secolului al XII-lea, în sudul Franţei s-a petrecut o mare lucrare de trezire prin Petru de Bruys. Prin anul 1105 el a început să predice Evanghelia în această parte. Se ştie că mulţi au fost treziţi la o altă viaţă şi trăire pentru Dumnezeu. Nu ştim multe din sursă directă, ci de la duşmanul său de moarte, Petre Venerabilul, care a scris o carte despre ereziile petrubrusianiştilor, cum le numea el. Astfel cunoaştem că Petru a lepădat tradiţia şi a susţinut că Biblia e singura autoritate în materie de religie. El a denunţat botezul copiilor, mărturisirea naşului, şi spunea că fiecare trebuie personal să creadă. Deci, cerea o revenire la învăţătura Evangheliei. El susţinea că apa

botezului nu mîntuie şi că botezul copiilor nefiind biblic e nul. El a poruncit ca toate crucile să fie făcute bucăţi şi arse, deoarece instrumentul de tortură pe care Domnul Isus a suferit atît de mult nu merită să fie adorat sau venerat. La fel, el tăgăduia că cuminecătura, pîinea şi vinul se transformă în trupul real al Domnului şi că dă iertarea păcatelor, ci considera că iertarea e numai prin jertfa care s-a adus odată pentru totdeauna (Evrei 10:10). Scopul lui, se constată din aceste afirmaţii ale duşmanului, a fost să readucă creştinismul la puritatea şi simplitatea sa originară.

Predicarea Evangheliei a făcut pe oameni să-şi dea seama de adevăr şi mii au fost gata să se pocăiască de păcatele lor, să creadă în Domnul Isus, să fie botezaţi ca oameni maturi şi să-şi conducă viaţa după Biblie. După 20 de ani de lucrare, în anul 1126, Petru de Bruys a fost arestat, torturat ca să-şi retragă învăţăturile şi fiindcă n-a fost gata, a fost ars pe rug. Dar lucrarea lui a mers înainte. Dumnezeu a ridicat pe un alt bărbat care să continue predicarea Evangheliei şi mişcarea de trezire în sudul Franţei. El s-a numit Petru Valdo. Nu a studiat teologia, ci era un negustor foarte evlavios din Lyon, care după convertire şi-a vîndut averea, a împărţit-o săracilor, iar el a mers să predice Evanghelia ţăranilor şi muncitorilor. El le cerea să se pocăiască şi să-L urmeze cu adevărat pe Domnul. Evanghelia predicată de el a trezit pe mulţi. Aceştia, la rîndul lor, au căutat să ducă vestea Evangheliei mai departe. Mişcarea de trezire a cuprins mase largi de oameni. Poporul i-a numit valdenzi. În 1179, la al treilea Sinod Lateran, Petru Valdo şi cu cîţiva de-ai lui s-au prezentat şi au cerut permisiunea să predice Evanghelia spre a se petrece o trezire în sînul bisericii. Papa Alexandru al III-lea le-a refuzat acest drept. Dîndu-şi seama că dacă tac, ei nu ascultă de Dumnezeu, ci de oameni, ei au început să cutreiere fără permisiune Franţa, vestind Evanghelia pocăinţei şi întronarea voiei lui

Dumnezeu în viaţa de fiecare zi. Ei cereau trăirea creştinismului apostolic. Crezul valdenzilor era fundamentat pe Biblie. Ei s-au ridicat împotriva stricăciunii din biserica catolică, au respins preoţia, închinarea la cruce, la icoane, cultul sfinţilor, botezul copiilor, mîntuirea prin fapte bune, prin sacramente, ei vesteau mîntuirea numai prin Jertfa Domnului Isus Cristos. Ei n-au mai recunoscut autoritatea papală. Atunci papa l-a excomunicat pe Petru Valdo şi pe aderenţii săi şi a cerut episcopului de Lyon să-i extermine. Dar trezirea prin valdenzi era în plin avînt. Zeci de mii de suflete au fost trezite şi chiar unii din bărbaţii de seamă ai vremii. Ei au tradus Bibliei în limba poporului, căci în biserici se folosea numai Biblia în limba latină, iar poporul nu înţelegea nimic din ceea ce citea preotul. Deci cu sute de ani înainte de Reformaţie, ei au avut Biblia în limba lor.

Prigoana pornită împotriva valdenzilor a fost cruntă. Papa a trimis în urmărirea valdenzilor un călugăr foarte zelos numit Dominic. El a înfiinţat ordinul călugăresc al dominicanilor din care au fost recrutaţi inchizitorii. Nici un avocat nu putea apăra nici chiar pe fratele său. Cei treziţi la o nouă viaţă erau învinuiţi de erezie şi nu se făcea nici o cercetare, ci se dădea sentinţa de condamnare. N-aveau nici o consideraţie pentru vîrstă, sex sau rang. Cei acuzaţi de erezie trebuiau stîrpiţi fără nici o milă, iar averile lor confiscate.

Prigoana a secerat mii de vieţi. Cei ce au putut, au fugit în Munţii Alpi, unde au continuat să existe pînă tîrziu. Unii au fost găsiţi şi, acolo şi după ce erau torturaţi, erau aruncaţi de pe crestele Alpilor în prăpăstii. În anul 1487, papa Inocenţiu al VIII-lea a dat un nou verdict împotriva valdenzilor. Asta arată că ei au activat mai bine de trei sute de ani; cu toată furia prigoanei, ei au continuat să predice Evanghelia. Valdenzii au pus mare preţ pe învăţarea pe dinafară a Cuvîntului Sfînt de către copii şi tineret. Întrucît Biblia circula doar scrisă de mînă şi nu puteau toţi să o

aibă în casa lor, ei căutau ca toţi s-o aibă în mintea lor. Iar cei mari căutau să împărtăşească Evanghelia altor suflete. Misionarii lor, ca simpli negustori ambulanţi, au purtat Evanghelia pînă la mari depărtări. Valdenzii au constituit o mişcare de mare trezire spirituală într-o vreme de cruntă prigoană.

TREZIREA DIN ANGLIA PRIN WYCLIFFE

Pe la mijlocul veacului al XIV-lea, o mare mişcare de trezire a avut loc în Anglia prin John Wycliffe. El s-a născut în anul 1320 la Hipswell, Anglia. A studiat la Universitatea din Oxford, iar la terminare a rămas acolo profesor. A fost unul din cei mai cultivaţi bărbaţi ai vremii sale. Gîndirea sa a fost mult influenţată de scrierile lui Augustin. În 1366 a devenit capelan al curţii regale, iar în 1372 şi-a luat doctoratul. În 1374 a fost numit de către rege ca preot în orăşelul Lutterworth. Pe acea vreme erau doi papi care se luptau între ei, unul la Avignon, iar altul la Roma. Toată starea aceasta de luptă, decăderea mare a clerului, precum şi păcătoşenia mare a celor din biserică, l-au făcut pe Wycliffe să fie nemulţumit, să nu se mai poată împăca cu o religie formală, care nu era altceva decît păgînism vopsit. Începu să scrie împotriva abuzurilor săvîrşite de papi. El acuză biserica de venalitate, că vinde totul pentru bani, şi atacă corupţia şi traiul cu totul lumesc. Pamfletele lui au ajuns să circule ca pîinea caldă. Papa Grigore al XI-lea a emis o bulă prin care îl acuza de erezie şi îl soma să se prezinte la episcopul Londrei. Populaţia a făcut mari manifestări de protest şi interogarea a fost anulată. În 1378 a fost somat a doua oară. Datorită reginei Ioana a scăpat doar cu o mustrare scrisă. Suportul ce-l

avea din partea casei regale, a corpului profesoral de la Oxford şi a nobilimii l-a înfuriat pe papă. Dar Wycliffe, văzînd acest suport, a devenit tot mai îndrăzneţ. El a tăgăduit doctrina infailibilităţii papei, a cerut ca învăţămîntul teologic să fie restructurat fără intervenţia papei; a pledat că Biblia e singura sursă a adevărului; a protestat energic împotriva purtării scandaloase a unor călugări, împotriva închinării la icoane, la cruce, la moaşte, împotriva folosirii limbii latine în biserică, limbă ce nu era cunoscută de popor. Pamfletele lui au ajuns să treacă graniţele şi să circule în toată Europa. Mulţimi mari se adunau să-l asculte predicînd Evanghelia curată. El afirma cu tărie că mîntuirea se caută numai prin credinţă în Domnul Isus Cristos, nicidecum prin indulgenţe. A denunţat învăţătura bisericii catolice despre transubstanţiere (că pîinea şi vinul se transformă în exact trupul şi sîngele Domnului), precum şi învăţătura despre purgatoriu.

În mai 1378 a trebuit să se prezinte în faţa unui conciliu catolic la Londra. I s-a cerut să-şi retragă învăţăturile. El nu numai că nu a fost gata să-şi retragă învăţăturile, ci plin de îndrăzneală a început să atace toată corupţia bisericii, să demaşte sistemul gigantic de fraudă cu vînzarea biletelor de iertare a păcatelor, cu slujbe pentru scoaterea sufletelor din purgatoriu. După trei zile de judecată, conciliul l-a excomunicat ca eretic. Astfel a trebuit să părăsească şi biserica şi catedra de profesor de la Oxford. Retras la Lutterworth, el s-a apucat de traducerea Bibliei în limba engleză, spre a fi pusă în mîna poporului. A muncit din greu 15 ani. Fiindcă încă nu exista tiparul, totul trebuia scris de mînă. Cum termina anumite porţiuni, ele erau copiate şi răspîndite în popor. Copierea întregii Biblii s-a făcut în zece luni. Scrierile lui şi porţiunile din Biblie au început să-şi facă lucrarea de trezire în rîndurile tineretului şi chiar a preoţilor. Pentru munca de copiere, el a angajat o seamă de noi convertiţi, preoţi săraci şi studenţi de

teologie, iar alţii mergeau cu ele prin localitate şi citeau oamenilor Evanghelia în limba lor. Cei mai înstăriţi cumpărau porţiuni din Biblie. Aceşti predicatori care şi-au însuşit învăţăturile lui Wycliffe şi le transmiteau poporului s-au numit „lolarzi". Lolarzii s-au înmulţit foarte repede în toate straturile societăţii, chiar şi printre baroni şi călugării din mănăstiri. Tineretul, studenţimea, erau ahtiate după învăţătura Evangheliei. Biblia pusă în mîna poporului arăta în mod izbitor diferenţa între învăţătura Domnului Isus şi viaţa de biserică. Pe cei care nu aveau bani să poată cumpăra porţiuni din Biblie, lolarzii îi ajutau să înveţe pe dinafară capitole întregi pe care să le spună altora din memorie. Fiecare lolard căuta să împărtăşească altuia vestea bună a Evangheliei. Un scriitor din acea vreme se plîngea că „jumătate din credincioşi părăsesc biserica catolică şi trec de partea lolarzilor".

Datorită faimei la care a ajuns şi ocrotirii din partea regelui, Wycliffe a scăpat de martiraj. Mai tîrziu s-au luat măsuri aspre împotriva adepţilor lui. Mulţi au fost întemniţaţi, torturaţi, martirizaţi, dar mişcarea de trezire spirituală a mers înainte. Torţa adevărului a ajuns să lumineze pînă departe.

TREZIREA DIN FLORENŢA

În ultima parte a secolului al XV-lea, o altă trezire s-a pornit în Italia, la Florenţa, prin Savonarola. El s-a născut la 14 septembrie 1452 la Ferrara. În 1475, la 23 de ani, pe cînd părinţii erau plecaţi la o sărbătorire de Sf. Gheorghe, şi-a luat hainele şi a plecat să se călugărească. Pe o foaie de hîrtie a scris: „Sătul de lume" şi arăta că starea de păcătoşenie e ca în Sodoma. Aceasta era realitatea. Lumea creştină era cu totul decăzută. Stricăciunea cuprinsese şi pe cei de sus şi pe cei de jos. Cultura decadentă pătrunsese pînă

la altar. S-a dezvoltat o oratorie artificială şi s-a uitat de Biblie. Citatele se dădeau din clasici, cu ilustraţii obscene, numai să placă poporului. Iar papa Alexandru al VI-lea, cu păcatele lui de pomină, se părea că a pus vîrf tuturor. Locuitorii Florenţei, datorită bogăţiei, trăiau numai în festivaluri şi plăceri.

TREZIREA DIN MORAVIA

Din cauza marilor prigoane dezlănţuite împotriva urmaşilor lui Huss, ai lui Luther, Calvin şi Zwingli, prin 1722 mulţi au găsit un loc de refugiu pe moşiile contelui Zinzendorf. Acestei colonii de refugiaţi i-au dat numele de Herrnhut (paza Domnului). Tînărul conte Zinzendorf a fost un bun credincios şi a fost folosit de Duhul Sfînt pentru o frumoasă trezire spirituală cu efecte pînă la mari depărtări.

Cei refugiaţi la Herrnhut erau de multe nuanţe religioase, luterani, reformaţi, baptişti. Deosebirile de vederi şi crez i-a făcut adesea să discute aprins şi chiar să se certe. Adunarea lor era ameninţată cu prăbuşirea. Zinzendorf, care avea 27 de ani, a putut doar să-i grupeze la rugăciune, căci toţi credeau în puterea rugăciunii. El a format o clasă cu nouă fete între 10 şi 13 ani, cărora a început să le dea educaţie religioasă. Dar cu cît el se străduia să le apropie de Dumnezeu, cu atît mai mult ele păreau mai nepăsătoare, mai înclinate să urmeze chipul lumii. Atunci el a început să se roage fierbinte pentru mîntuirea lor.

Pe de altă parte, lipsa de unitate, certurile religioase, l-au împovărat mult pe Zinzendorf. În ziua de 16 iulie, copleşit de durere, Zinzendorf a îngenuncheat şi a vărsat rîu de lacrimi în mijlocul bisericii. Această rugăciune a mişcat inimile fraţilor şi un număr frumos s-a unit cu el în

rugăciune. Pe data de 5 august 1727 un grup a petrecut toată noaptea în rugăciune şi a făcut un „legământ frăţesc" să caute şi să accentueze întotdeauna punctele care îi unesc şi nicidecum diferenţele care îi separă. În ziua de 12 august au făcut legământ solemn să-şi dedice vieţile lor slujirii Domnului Isus Cristos, fiecare cu chemarea şi poziţia sa. Iar în ziua de 13 august, Dumnezeu a dat răspuns rugăciunilor lor, fraţii moravi trăind o experienţă deosebită. Pe cînd erau la Cina Domnului, s-a făcut o revărsare a Duhului asupra lor. Toţi s-au aruncat în pulberea pămîntului. Orgoliul şi mîndria lor au fost topite. Un şuvoi al dragostei i-a copleşit pe toţi. A fost o vreme de căinţă, de plîns, o vreme de sudare spirituală, de unitate, o vreme de înviorare, de bucurie, de cîntare. Starea aceasta a durat pînă la miezul nopţii. Duhul Sfînt a făcut o trezire reală a fraţilor moravi.

Mattew Henry în comentariul său asupra textului din Zaharia 12:10 „Voi turna ... un duh de îndurare şi rugăciune," spune că „Dumnezeu cînd intenţionează să dea o mare îndurare poporului Său, primul lucru e că-l pune la rugăciune".

Pe data de 26 august fraţii moravi au format un lanţ de rugăciune. Douăzeci şi patru fraţi şi tot atîtea surori aveau să se roage fiecare cîte o oră, la libera alegere, din zi sau din noapte pentru trezirea păcătoşilor, astfel că nu era oră cînd să nu fi fost cineva care să mijlocească. Şi lanţul rugăciunii de mijlocire a durat mai bine de o sută de ani.

Trezirea de la Herrnhut a făcut ca biserica fraţilor moravi în curînd să ajungă la 600 de membri care trăiau într-o părtăşie frăţească.

Trezirea din Moravia a ajutat pe John şi Carol Wesley să se trezească. În 1736 un grup de fraţi moravi erau pe o corabie spre America. Din discuţiile cu fraţii moravi, fraţii Wesley au ajuns la convingerea că ei veneau să vestească mîntuirea, dar înşişi nu erau mîntuiţi. După doi ani de

misionarism, s-au întors în Anglia, au căutat acolo adunarea fraţilor moravi, au ajuns să cunoască mîntuirea prin har şi apoi ei înşişi au fost folosiţi cu putere de Duhul Sfînt la trezirea Angliei.

Fraţii moravi au ajuns să-şi însuşească porunca Domnului Isus: „Duceţi-vă în toată lumea şi predicaţi Evanghelia." Cu vreo 50 de ani înainte de începerea misiunilor moderne, fraţii moravi aveau misionari în străinătate, în Indiile de Vest. Chiar William Carey a fost inspirat de lucrarea moravilor. La o conferinţă a baptiştilor din Anglia, el a trîntit pe masă revista misionară a fraţilor moravi şi a zis: „Uitaţi-vă ce au făcut moravii! Noi nu putem urma exemplul lor şi în ascultarea Stăpînului nostru ceresc, să mergem în lume şi să predicăm Evanghelia la păgîni?" Biserica fraţilor moravi în timp de 20 de ani a înfiinţat mai multe misiuni decît toate celelalte biserici evanghelice în 200 de ani.

Mare importanţă are o zi a trezirilor.

TREZIRILE DIN ANGLIA

Istoricii spun că niciodată religia nu a ajuns la o aşa decădere în Anglia ca în timpul primei jumătăţi a secolului al XVIII-lea. În biserica oficială, obiceiurile şi morala clerului erau îngrozitoare. Raţionalismul pusese stăpînire pe teologie. Demnitatea în biserică era acordată celor ce se dovedeau mai servili faţă de cei de la conducere, indiferent dacă erau beţivi sau curvari.

Ca să nu se creadă că tabloul acesta e pictat prea negru de o mînă duşmănoasă, dau aici relatarea episcopului Ryle care zice: „De la anul 1700 pînă cam pe vremea revoluţiei franceze, Anglia părea golită de tot bunul ... În locurile de sus era întuneric şi întuneric era şi în locurile de jos, întuneric în tribunal, în cazarmă, în parlament, întuneric la ţară şi întuneric la oraş, întuneric între cei săraci, un

întuneric gros, des, religios şi moral, un întuneric ce se putea pipăi."

Un altul descrie starea vremii mai caustic: „Sub dominaţia bisericii recunoscute de stat, Anglia suferise un declin religios care se deosebea foarte puţin de păgînism. O religie a naturii era studiul preferat al clerului şi cuprindea şi cea mai mare parte a teologiei lor. Clasele mai înalte îşi băteau joc de pietate şi se lăudau că sînt mai sus de ceea ce ei numeau fanatism. Clasele de jos zăceau într-o ignoranţă grosolană şi erau dedate la tot felul de vicii, în timp ce biserica nu avea nici curajul, nici credinţa necesară pentru a sprijini cauza ruinată a adevărului."

Această stare de decădere reclama o trezire spirituală. Fireşte, părea imposibilă. Franţa era în prag de revoluţie. Ateismul făcea ravagii în toată Europa. Nu se putea întrezări nici o rază de speranţă. Dar într-o aşa stare de întuneric, Dumnezeu a găsit doi bărbaţi de care s-a folosit în chip minunat: John Wesley şi George Whitefield.

Pe cînd era la Universitatea din Oxford, John Wesley, împreună cu alţi cîţiva studenţi au format un grup pe care l-au numit „Clubul Sfînt." După trei ani s-a alăturat şi George Whitefield acestui grup. Erau 15 studenţi care se întruneau să citească Noul Testament în greacă, să discute probleme religioase şi să se roage împreună.

La vîrsta de 23 de ani, John Wesley a fost hirotonisit ca preot anglican. În 1736 John împreună cu fratele său Charles Wesley au fost trimişi ca misionari în statul Georgia din America, unde au stat doi ani şi s-au reîntors în Anglia. Pe corabie în drum spre America, ei au luat contact cu fraţii moravi şi o rază de lumină a pătruns în sufletul lor. După reîntoarcerea în Anglia, Wesley a scris în jurnalul său: „Am mers în America să convertesc pe indieni, dar, oh, cine mă va converti pe mine? Cine va fi acela care mă va scăpa de această inimă rea şi necredincioasă? Eu am o religie de vreme bună. Eu pot vorbi bine

şi cred atîta vreme cît nu e nici un pericol, dar să nu-mi apară moartea în faţă, că îndată duhul meu se tulbură. Eu nu pot să spun: »Moartea îmi este un cîştig«."

Religia de dinainte a lui Wesley fusese una formală, oficială, nu personală. El nu a acceptat pentru sine mîntuirea prin jertfa Domnului şi viaţa sa nu a fost înnoită de Duhul Sfînt. Slujba de preot îi era ca o profesiune, nu ca o vocaţie. Starea aceasta însă nu-l mai putea mulţumi. El şi-a dat seama că e păcătos şi are nevoie de mîntuire. Spre a-i da lumina cunoştinţei, Dumnezeu a folosit pe Peter Böhler, un frate morav, care i-a deschis ochii să vadă natura adevăratei credinţe vii, singura prin care „sîntem mîntuiţi prin har". Pe data de 24 mai Wesley a primit mîntuirea. Iată cum descrie el însuşi primirea mîntuirii: „Miercuri 24 mai, seara, am mers fără voie la o grupare din strada Aldersgate, unde cineva citea prefaţa scrisă de Luther la epistola către Romani. Cam pe la ora nouă fără un sfert, în timp ce descria schimbarea pe care o face Dumnezeu prin credinţă în Cristos, deodată îmi simţii inima cumva încălzită. Am simţit că m-am încrezut în Cristos, numai în Cristos, pentru mîntuire, şi o asigurare mi-a fost dată că El a luat fărădelegile mele şi că m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii."

Trezirea şi pocăinţa lui Wesley a fost un moment ce a însemnat atît de mult pentru istoria Angliei. Noul mesaj al mîntuirii prin credinţa în Domnul Isus Cristos a stîrnit împotrivirea prelaţilor anglicani. Atît el cît şi Whitefield, de fapt, nu au avut de gînd să părăsească biserica oficială, căci nici nu puteau cugeta că s-ar putea petrece pocăinţă în afara zidurilor bisericii, dar amvoanele bisericilor le-au fost interzise. Nici chiar în biserica tatălui său, unde şi Wesley a predicat timp de trei ani, nu i s-a îngăduit nici să intre. Atunci el s-a urcat pe mormîntul tatălui său care era în curtea bisericii şi a ţinut prima predică în aer liber. În jurnalul său găsim scris: „Sînt bine încredinţat că am făcut

mai mult bine în cele trei zile cît am predicat pe mormîntul tatălui meu, decît în cei trei ani cît am predicat la amvonul lui."

Whitefield a fost şi el în America. Acolo citise o broşură a lui Jonathan Edward despre trezirile spirituale şi a zis: „Cu siguranţă acesta e lucrul Domnului pentru mine." Întorcîndu-se în Anglia, cum uşile bisericilor oficiale i-au fost închise, el a început de asemenea să predice în aer liber. De acum, amîndoi aveau amvoane de la care nu mai puteau fi opriţi. Whitefield s-a dus să predice minerilor de lîngă Bristol. În prima zi a avut vreo două mii. După două zile, acolo la gura minei, a avut între patru şi cinci mii. Apoi numărul lor a crescut pînă la douăzeci de mii. În jurnalul său Whitefield a scris: „Neavînd o neprihănire a lor de care să se lepede, minerii erau bucuroşi să audă despre Isus, prietenul păcătoşilor, care venise să cheme la pocăinţă, nu pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi. Am observat întîi că sînt mişcaţi văzînd dîra albă făcută de lacrimile care curgeau din belşug pe obrajii care erau negri cînd ieşeau din minele de cărbuni. Multe sute dintre ei au fost convinşi de păcat, lucru ce a dus, cum s-a adeverit în chip binecuvîntat, la o întoarcere serioasă. Toţi puteau să vadă schimbarea ...". Lucrarea aceasta de trezire a mers crescînd. Spurgeon pomenea cu adîncă admiraţie despre aceasta. Iată o frîntură: „Nu aţi auzit niciodată de marea trezire făcută sub Whitefield? Să luăm de exemplu aceea de la Comslang. El predica unei mari mulţimi adunate pe care nici o clădire nu o putea cuprinde. În timp ce predica, puterea lui Dumnezeu s-a revărsat asupra poporului şi unul după altul au căzut în genunchi de parcă ar fi fost loviţi de cineva. În cele din urmă s-a socotit că nu mai puţin de trei mii de suflete se aflau strigînd în acelaşi timp sub convingerea păcatului. Nici chiar predica lui Petru de la Rusalii nu a egalat-o".

Trezirea prin Wesley şi Whitefield a luat aşa de mari

proporţii încît a cuprins toată Anglia. A fost o adevărată revoluţie spirituală. E adevărat că au avut de întîmpinat multe atacuri ale vrăjmaşului, dar Dumnezeu le-a dat o mare biruinţă. Ei au înfiinţat peste tot biserici metodiste care la moartea lui John Wesley aveau un total de vreo sută de mii de membri.

Dar rezultatele directe şi indirecte ale trezirii au fost mult mai mari. Un mare val de zel religios a mişcat tot poporul englez. O sumedenie de rele au fost înlăturate. Comerţul cu sclavi a început să fie atacat de la toate amvoanele. O însănătoşire morală a cuprins satele şi oraşele. Anglia, în loc să cadă în braţele ateismului şi revoluţiei, anarhiei şi terorii, ca Franţa, a fost binecuvîntată prin ei. Clerul s-a trezit din somnul nepăsării şi faţa bisericii a fost schimbată. O seamă de bărbaţi evanghelici au ajuns în posturile de conducere a bisericii anglicane şi au activat mai bine de 50 de ani. Wesley a ţinut peste 40.000 de predici şi a călătorit peste 350.000 de km. Atît el cît şi Whitefield au fost neobosiţi în lucrarea sfîntă de propovăduire a Evangheliei şi Dumnezeu i-a folosit cu putere.

Doamne, ridică şi azi aşa bărbaţi!

MAREA TREZIRE DIN STATELE UNITE

Starea spirituală a coloniştilor din Statele Unite a fost cu totul decăzută după anul 1700. Noua generaţie, urmaşii pelerinilor, au uitat de Dumnezeu. Îi interesa doar bunăstarea lor materială. Imoralitatea se părea că atinge culmea. Nimeni nu se gîndea la suflet, la veşnicie. Din pricină că bisericile pierdeau mulţi membri prin decesele inerente, iar alţii nu au fost adăugaţi prin convertire, numărul membrilor a scăzut simţitor. Încă în anul 1662 păstorii din statul Massachusetts avînd o întrunire, au

ajuns să adopte aşa numitul „legământ de jumătatea drumului," prin care cei neconvertiţi erau primiţi în biserică cu drept de a participa la toate lucrările, afară doar de dreptul de vot. Această măsură de compromis a fost spre răul bisericilor, căci bisericile puritane s-au umplut cu membri nenăscuţi din nou. Astfel, în loc ca biserica să schimbe lumea, s-a petrecut invers, lumea a schimbat biserica. Spiritul lumesc a început să se manifeste pretutindeni. Merele stricate au început să strice şi merele bune. Ici-colo erau însă credincioşi care sufereau din cauza aceasta. În durerea lor au început să strige către Dumnezeu. Ei şi-au dat seama de greşeala săvîrşită cu primirea celor neconvertiţi, dar acum nu mai puteau face nimic, doar cereau ca Dumnezeu să intervină.

Jonathan Edwards a fost omul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru a produce „marea trezire spirituală" a Americii. Încă pe cînd era student la Universitatea Yale, el a fost frămîntat pentru starea sufletului său. A fost o luptă, o agonizare în căutarea mîntuirii. Într-o zi a citit 1 Timotei capitolul 1:17: „A Împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu să fie cinstea şi slava în vecii vecilor. Amin". Un sens al gloriei şi prezenţei lui Dumnezeu a pus stăpînire pe el şi şi-a dedicat viaţa sa Domnului. După ce şi-a terminat studiile la Universitatea Yale, el a acceptat pastoratul bisericii din Northampton, Massachusetts. În 1734 el a scris o serie de predici despre „Mîntuirea numai prin credinţă." Prin ele a spulberat nădejdea celor nenăscuţi din nou prin Duhul Sfînt, că sînt mîntuiţi datorită faptului că au fost făcuţi membri în biserică. Apoi a început să atace păcatele oraşului lor. „Care sînt aceste păcate?" a întrebat el. Apoi a înşirat: lipsa de reverenţă în casa lui Dumnezeu, nesocotirea zilei Domnului, neglijarea rugăciunii familiale, neascultarea de părinţi, cearta, lăcomia, desfrîul, ura unuia împotriva altuia. Predicile sale tăioase au făcut pe mulţi să nu poată

dormi duminică noaptea, iar luni vorbeau numai de predică.

Duhul Sfînt a început să folosească, prin el, sabia Duhului. Conştiinţa unora a început să fie frămîntată. Totuşi abia în decembrie au fost primii cinci sau şase convertiţi. Aceasta parcă a fost un fulger din senin. Toţi din oraşul lor au început să discute despre aceasta. S-au format grupe de rugăciune şi oamenii au început să se roage în casele lor.

Jonathan Edwards nu a fost un mare orator, el îşi scria predicile, iar la amvon le citea. Avea însă talent în zugrăvirea lucrurilor ca fiecare să înţeleagă bine adevărul şi tuna împotriva păcatului. Predica sa „Păcătoşii în mîinile unui Dumnezeu aprins de mînie" a fost zguduitoare. Convingerea de păcat şi de pedeapsa focului din iad a fost atît de puternică, încît unii s-au apucat de speteaza băncilor ca să nu alunece în pierzare, iar unii diaconi, care n-au fost în totul după voia Domnului, au îmbrăţişat stîlpii pe care se rezema balconul, căci li se părea că a sosit ziua judecăţii şi ei alunecau în iad. Unii au îngenuncheat şi strigau către Dumnezeu după milă.

Prin predica aceasta Dumnezeu a declanşat ceea ce istoria numeşte „marea trezire spirituală" a Americii. Trezirea a ajuns să se lăţească în oraşele din jur, apoi, ca un foc straşnic, a trecut în statele vecine pînă ce a cuprins ţara întreagă.

Trezirea aceasta a avut ca rezultat în doi ani cîştigarea unui număr între 25 şi 50 de mii de suflete pentru Cristos Domnul în coloniile Noii Anglii, care pe acea vreme nu avea o populaţie mai mare de 340.000. Datorită trezirii valul năprasnic de scepticism a fost stăvilit şi bisericile au fost reaprinse pentru Dumnezeu. Spiritul misionar a mişcat pe mulţi în lucrarea sfîntă între coloniştii veniţi şi chiar între indieni, poporul băştinaş al Americii.

În spatele acestei treziri de mare amploare se aflau

grupele de rugăciune din acea biserică şi din altele care strigau către Dumnezeu. Chiar în noaptea înainte de predică, un grup de credincioşi au petrecut noaptea în casa Domnului în rugăciune pînă dimineaţa. Chiar şi Jonathan Edwards a fost în rugăciune mult timp pentru acea predică. Era frămîntat să rostească sau nu acea predică. Ştia că acel mesaj e neplăcut poporului. După ce a petrecut mult timp în genunchi, s-a ridicat hotărît să predice ce vrea Domnul, nu ce vrea poporul. Duhul Domnului l-a biruit pe el întîi, apoi prin el a biruit pe alţii.

Biograful Courtney Anderson spune că cei mai mulţi istorici sînt de părere că America a avut în secolul al XVIII-lea două minţi strălucite: pe Benjamin Franklin şi pe Jonathan Edwards. Cu oameni deosebiţi care se lasă cu totul în mîna Sa, Dumnezeu e gata să facă lucrări deosebite.

Eşti tu cu totul predat Domnului?

ALTE TREZIRI ÎN AMERICA

La trezirile ce vin de sus, mulţimile nu se adună să asculte un predicator renumit şi să audă un frumos program muzical, ci o sete lăuntrică îi face să dorească Evanghelia, iar în lumina Duhului Sfînt ajung să-şi plîngă păcatul şi să se apropie de Dumnezeu. Există o mare deosebire între evanghelizări şi treziri spirituale. La evanghelizări omul are rol important, la treziri, Domnul îşi are rolul important. Dar uneori trezirile au fost declanşate prin evanghelizări. Aşa au fost cele petrecute între anii 1827-1832 în Statele Unite prin predicile lui Charles G. Finney. El era pe atunci tînăr avocat. S-a pocăit la 10 octombrie 1821, după mari lupte sufleteşti. După pocăinţă a început să spună tuturor despre mîntuirea prin Cristos Domnul. Pe oricine întîlnea, chiar pe stradă, intra în vorbă

cu el, îi spunea despre mîntuire şi fie că acela era un beţiv, un batjocoritor sau un necredincios, cuvintele lui Finney mergeau ca o săgeată în inimă şi omul se întorcea la Dumnezeu. Finney spunea: „Nu-mi amintesc de unul căruia să-i fi vorbit şi să nu fi fost convertit." De la lucrarea personală, a trecut la lucrarea de la amvon. Astfel şi-a părăsit biroul de avocat şi din 1824 a devenit evanghelist. La evanghelizările ţinute de el în Rochester, Duhul Domnului l-a folosit cu putere şi mulţi au fost treziţi. Apoi trezirea a trecut în oraşele învecinate pînă ce a cuprins partea de est a Statelor Unite. După cinci luni se spunea că peste o sută de mii de suflete s-au întors la Dumnezeu ca rezultat al acestei treziri de la Rochester. În predicile sale, Finney îi dezbrăca pe păcătoşi de toate scuzele lor, le umilea mîndria arătîndu-le starea de păcat şi le zdrobea inimile. Atunci ei căutau mîntuirea. E adevărat că uneori cînd le arăta pe faţă starea de păcat, unii se tulburau, se agitau, ba chiar îl ameninţau, dar Duhul Sfînt îi zdrobea şi se aruncau cu faţa la pămînt. Aşa s-a petrecut în orăşelul Anvers. În timp ce era la evanghelizări într-o altă localitate, un bătrînel a venit la el şi l-a rugat să meargă să predice şi în orăşelul lor căci acolo nu avuseseră niciodată evanghelizări. Finney a promis că a doua zi, luni, la ora 5 după masă va fi acolo la ei. Cînd a sosit, i-a găsit adunaţi în sala şcolii, căci nu aveau biserică. Imediat s-a început serviciul. S-a dat o cîntare care a mers atît de fals încît Finney a trebuit să-şi plece capul, să-şi pună coatele pe genunchi şi să-şi acopere urechile, căci cîntau groaznic. După ce au terminat cîntarea, el a îngenuncheat să se roage. Era obosit de drum, nu avea nici un text pentru starea acelei adunări. După rugăciune a luat textul din Geneza 19:14 „Ieşiţi din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea." Apoi a vorbit de păcătoşenia Sodomei, de faptul că acolo era un singur om credincios şi că Dumnezeu a hotărît să nimicească acea cetate din pricina păcatelor lor.

În timp ce vorbea a observat pe feţele lor stări de agitaţie, de furie, se părea că acum îl vor lovi. El avea libertate în vorbire şi nu pricepea ce se întîmplă. Nu făcuse niciodată o aşa experienţă. După ce a făcut schiţarea istorică, el a făcut aplicarea textului la ascultătorii de faţă. Deodată starea de agitaţie, de şoapte, a încetat, s-a făcut o mare linişte şi după cîteva momente, toţi au căzut în genunchi, ca seceraţi. A fost un moment de şoc. Toţi au început să se roage, unii să strige în disperare ca Dumnezeu să se îndure de ei. El n-a mai putut predica. Puterea lui Dumnezeu a venit asupra lor ca un torent. După ce s-a uitat în jur cîteva clipe, a îngenuncheat şi el şi şi-a pus mîna pe capul unui tînăr, care era îngenuncheat lîngă el. Devenind atent, i-a vorbit tînărului despre mîntuirea în Domnul Isus, acesta a crezut şi starea de disperare a fost preschimbată în bucurie. A trecut la altul, la altul. Acolo s-a petrecut o mare trezire. După aceea a aflat cauza agitaţiei lor. Orăşelului lor îi ziceau Sodoma, iar bătrînelului care era credincios îi ziceau Lot. Fără să ştie ceva, Domnul i-a dat acel mesaj lui Finney spre a-i trezi să primească mîntuirea.

După aceasta au urmat mari treziri în New York, Birmingham, London, Bolton şi Boston. Finney a fost unul din cei mai mari evanghelişti trezitori de suflete. El a afirmat cu tărie că trezirile sînt posibile oriunde oamenii îndeplinesc condiţiile cerute de Dumnezeu.

În toamna anului 1857, o seamă de credincioşi au început să se roage pentru treziri spirituale. Mişcarea aceasta a început mai ales în New York. Bisericile, alte săli şi chiar cinematografele erau zilnic pline de credincioşi pentru rugăciunea de amiază. Şi trezirea a izbucnit din nou în 1858 şi a durat pînă în 1861. Chiar şi presa de atunci a primit cu entuziasm trezirea spirituală, căci ştiau că aduce îmbunătăţiri în viaţa socială şi binecuvîntări în viaţa personală. De data aceasta toate cultele evanghelice au

sprijinit mişcarea de trezire. Ea a luat mari proporţii şi se susţine că în perioada trezirii circa un milion de suflete s-au întors la Dumnezeu.

Din America, în 1859 focul trezirilor a trecut în Irlanda şi Scoţia, iar în 1864 a cuprins Anglia.

Un alt val de treziri în America a fost în anii 1874-1875 prin Moody.

TREZIREA DIN WALES

În luna septembrie 1904, în New Quay s-a observat la tineret un duh de rugăciune, care se manifesta cu putere. Mai ales la serviciile de seară, Seth Joshua, un evanghelist din acea vreme, spunea că el încheia serviciul, dar tinerii izbucneau în cîntări, rugăciuni, mărturii şi îndemnuri, care ţineau pînă la 12 sau 1 după miezul nopţii. Şi întrunirile au început să se ţină în fiecare seară. Era ceva dincolo de organizarea şi controlul uman. Între 19-23 septembrie, patruzeci de suflete s-au predat Domnului. A fost o săptămînă fără egal în viaţa acelei biserici. Joshua era copleşit de toată starea aceasta, sufletul îi era topit de lucrarea ce o făcea Duhul Domnului.

În mişcarea aceasta a fost folosit un tînăr cărbunar de 26 de ani, Evan Roberts, plin de zel sfînt pentru lucrare. Sîmbătă seara, 5 noiembrie, el a vorbit la biserica din Moria în faţa unei mari mulţimi. Serviciul a durat cinci ore. Roberts a propus patru lucruri:

1. Trebuie să te desparţi de orice păcat.
2. Trebuie să te laşi de orice obicei rău.
3. Trebuie să asculţi prompt de Duhul Sfînt.
4. Trebuie să-L mărturiseşti în mod public pe Domnul Isus.

Duminică, 6 noiembrie, a vorbit un alt predicator musafir, iar după ce acesta a terminat, a continuat Roberts pînă la miezul nopţii. Luni seara casa de rugăciune a fost ticsită de popor. Serviciul şi rugăciunile au durat pînă la ora trei după miezul nopţii. Deşi toţi dimineaţa trebuiau să coboare în mină, oamenii nu se dădeau plecaţi de la casa Domnului. Marţi seara la fel.

Pe data de 9 noiembrie, revista mişcării Keswick a publicat un articol în care se spunea că un nor cît o palmă s-a ridicat în Wales. Se făcea aluzie la aceste întruniri.

Pe 11 noiembrie, clădirea bisericii din Moria a fost supraticsită cu peste 800 de persoane. Mulţi au petrecut timp îndelungat în genunchi, alţii erau frămîntaţi pentru starea sufletului lor. Un ziarist vestit de la Cardiff a scris că adunarea a durat pînă la 4.25 dimineaţa. Tot serviciul era mai mult spontan. Unii îşi recunoşteau starea de păcătoşenie şi cereau să se roage pentru ei; după ce se rugau alţii îşi mărturiseau vina lor faţă de alte persoane şi se împăcau. Alţii istoriseau cum Dumnezeu a lucrat în viaţa lor, cum au ajuns descătuşaţi de păcat, cum au primit o viaţă nouă şi toţi izbucneau în cîntări de bucurie şi mulţumiri. Dimineaţa toţi cei ce erau acasă aveau un timp de rugăciune pentru toţi cei nemîntuiţi, ca Domnul să lucreze în inima lor.

Sîmbătă 12 noiembrie, încă după masă au început să sosească la Moria oameni din toate părţile. Casa Domnului a fost ticsită cu mult înainte de începerea serviciului, şi mulţi care n-au încăput în auditoriu, au trecut într-o altă sală. Într-un loc a fost Evan Roberts, iar în celălalt fratele său Sidney. S-a făcut ziuă, şi abia atunci s-au împrăştiat spre a se culca o oră-două ca apoi să vină din nou la biserică.

E de subliniat că în vremea trezirilor, oamenii nu au mai ţinut cont de ceas, nu s-au plictisit, nu au ştiut ce-i oboseala şi uitau de foame. Evan Roberts, fără să doarmă în noaptea aceea, însoţit de cinci cîntăreţi tineri, a plecat la gara din orăşelul învecinat ca să meargă la Aberdare.

Biserica de aici suferise multă vreme de criticism şi lipsă de unitate.

Luni, 14 noiembrie, clădirea bisericii Ebenezer s-a umplut cu vreo mie de persoane. Nimic deosebit nu a fost nici duminică nici luni. Marţi, mulţi nu au mers la lucru, ci au venit pentru rugăciune la ora anunţată. Totul a durat patru ore. Tînărul Evan a anunţat că după toate semnele, o trezire spirituală va cuprinde ţinutul Wales.

De la Aberdare Evan a mers la Pontycymmer. Aici la fel s-a adunat mult popor şi rezultatele au fost aceleaşi: un zel aprins, convingerea chiar a unor păcătoşi notorii, pocăinţe, mărturisiri. Librăriile care aveau Biblii au fost golite, înjurăturile au încetat, tavernele s-au golit, iar minele răsunau de cîntări spre slava lui Dumnezeu. În unele locuri s-a discutat dacă mai e necesar să fie plătiţi poliţiştii, căci ei nu mai aveau de lucru. La fel judecătorii nu au mai avut procese. Nu au mai fost bătăi, hoţii. Fostele bande de tineri răufăcători au dispărut căci tinerii prin Cristos Domnul au găsit rostul unei vieţi mult mai frumoase şi folositoare. O greutate a fost cea întîmpinată de căruţaşii de la vagonetele de cărbuni. Caii erau învăţaţi cu înjurăturile, ţipetele şi bătaia din partea căruţaşilor. Fiindcă după pocăinţă aceştia s-au purtat frumos cu animalele, caii n-au mai fost gata să tragă vagonetele. Le-a trebuit un timp să se deprindă cu noua comportare a căruţaşilor.

Evan Roberts a fost folosit cu putere de Duhul Sfînt în trezirea din ţinutul Wales. El a fost ca vulpile lui Samson, pe unde ajungea, incendia. Uneori intra într-o biserică plină cu popor, două - trei mii de persoane, mergea în faţă, se aşeza pe scaun şi stătea două-trei ore, apoi se ridica, vorbea 10-15 minute şi lăsa să continue cîntările şi mărturisirile. Uneori trecea într-o cămăruţă alăturată, îngenunchea şi se ruga, iar serviciul continua ca şi cînd el ar fi fost acolo.

În ianuarie 1905 a fost o mare întrunire politică la

Pullheli pentru alegerea lui David Lloyd-George, baptist, ca membru în parlament. Mai tîrziu acesta a ajuns prim-ministru. Toată întrunirea, fiind într-o vreme de treziri spirituale, a luat o turnură religioasă. Un predicator s-a rugat la început şi a spus cîteva gînduri din Biblie, poporul a cîntat două cîntări religioase cu mare entuziasm, un credincios orb a încheiat cu rugăciune, iar cei doi candidaţi abia au fost observaţi - scria ziarul Yr. Herald Cymraeg din 24 ianuarie 1905.

După un timp Roberts şi-a dat seama că serviciile prelungite pînă tîrziu după miezul nopţii istovesc poporul. Atunci a hotărît ca serviciile care se ţineau seară de seară să nu treacă de ora 22.30. Toate aceste întruniri erau caracterizate prin bună rînduială, ordine, reverenţă, entuziasm, duh de rugăciune şi un simţămînt puternic al prezenţei lui Dumnezeu.

Izbucnirea trezirii a fost un răspuns al lui Dumnezeu la cererea unor grupe nenumărate de rugăciune care timp de 18 luni au strigat către Dumnezeu pentru o aşa trezire.

Rezultatul trezirilor a fost peste 100.000 de convertiri în jumătate de an, iar pe lîngă aceste convertiri s-a făcut o însănătoşire morală a societăţii de care s-au bucurat cu toţii. Trezirea s-a extins şi în universităţi. La tribunalul din Holyhead solemnitatea procedurilor judiciare a fost întreruptă prin cîntări de slavă. Poliţistul de pe hol a alergat înăuntru să facă linişte, dar acolo doar şi-a unit vocea lui de bas la corul juriului, care astfel şi-a exprimat bucuria pentru pocăinţa unui împricinat. Părinţi bătrîni care au fost lepădaţi de copiii lor au fost aduşi acasă şi îngrijiţi. Mulţi au restituit ceea ce furaseră. Un negustor s-a pomenit că cineva i-a adus acasă un porc viu, în contul unei datorii din anul 1898.

Cît despre Evan Roberts, deşi a ajuns să se vorbească şi să se scrie multe despre el, a căutat să rămînă umil. Cînd veneau ziarişti britanici sau alţi de pe continent să-i ia

interviu, el se ascundea. Nu era dispus pentru aceasta. La fel nu a acceptat să fie fotografiat. El spunea că oamenii trebuie să privească la Domnul Isus Cristos, nu la el, altfel Duhul Sfînt ar putea să-şi retragă toată puterea.

Trezirea din Wales a trecut în Anglia, în Scandinavia, alte părţi din Europa, America de Nord, America Latină, India şi Africa.

TREZIREA DIN HEBRIDE

În octombrie 1949 o seamă de lucrători ai Evangheliei din Lewis s-au întrunit la Stornoway ca să discute starea credincioşilor, care nu era bună, şi mai ales a tineretului de pe insulă care a fost cuprinsă de un spirit lumesc, precum şi lipsa de convertiri. Aceşti veghetori asupra turmei, ca străjerii de pe zidurile cetăţii de altădată, au dat alarma. Sesizarea lor a făcut pe unii să simtă povara răspunderii, mai ales unii din Bervas. Aceştia împreună cu pastorul lor s-au adunat într-un şopron pentru rugăciune specială. La ora 10 seara au îngenuncheat pe nişte paie, unii cu faţa la pămînt înaintea Domnului, hotărîţi să petreacă toată noaptea în rugăciune. Timp de cîteva luni s-au adunat în acel şopron de trei ori pe săptămînă şi se rugau pînă la 4-5 dimineaţa. Într-o seară un diacon a citit Psalmul 24 apoi a zis celorlalţi: „Fraţilor, noi ne rugăm de cîteva săptămîni şi aşteptăm ca Domnul să lucreze o trezire, dar oare sînt mîinile noastre curate? E inima noastră curată în totul?" În acea dimineaţă Dumnezeu a măturat şopronul inimilor lor. La ora patru dimineaţa se mai aflau încă trei oameni cu faţa la pămînt. Tot în acea dimineaţă, două surori bătrîne se aflau la fel cu faţa la pămînt, una era de 82, cealaltă de 84 de ani, şi ele cereau cu insistenţă ca Duhul Sfînt să lucreze la trezirea multora.

Şi în timp ce redau această trezire, mă întreb care dintre fraţii sau surorile noastre nu ar putea face aşa ceva?

La Bervas a venit un frate să ţină evanghelizări. În prima seară totul a fost obişnuit. La terminare unul din diaconi a venit la fratele predicator şi l-a asigurat că Dumnezeu va lucra, căci ei credeau cu tărie aceasta şi simţeau apropierea lui Dumnezeu. El a sugerat că e bine să meargă să petreacă noaptea în rugăciune. Vreo treizeci au mers la casa unui frate şi au stat prosternaţi în faţa Domnului pînă la ora trei spre ziuă. Dumnezeu a lucrat în inimile celor de faţă, s-a făcut izbăvirea lor de anumite lucruri şi cînd au plecat, au observat că la multe case era încă lumină. Oamenii se rugau pentru o trezire spirituală. A doua seară a venit popor mult din toate părţile insulei, unii de la 25 de km. Nu se ştia cine i-a chemat. Vestirea Evangheliei a durat o oră. Duhul Domnului a lucrat puternic la convingerea ascultătorilor de starea lor de păcătoşenie. Toţi aveau ochii scăldaţi în lacrimi şi unii strigau: „O Doamne, mai poţi avea milă de mine?"

La terminare, poporul a ieşit din casa Domnului, dar un tînăr a rămas pînă la urmă. El s-a aruncat în genunchi şi a început să strige după mila Domnului. Cei ce ieşiseră auzind că cineva se roagă, au intrat iarăşi înăuntru. După ce tînărul şi-a terminat rugăciunea, un diacon a anunţat o cîntare şi, cu clădirea ticsită de popor, serviciul s-a prelungit pînă la ora patru dimineaţa. Cînd predicatorul a mers spre casa unde era găzduit, a văzut grupe, grupe de oameni îngenuncheaţi în plină stradă, care se rugau ca Dumnezeu să-i mîntuiască. Era semnul că Dumnezeu începuse trezirea.

Evanghelizările au durat cinci săptămîni. De la Bervas, trezirea s-a răspîndit în celelalte localităţi cu aceeaşi intensitate.

Una din caracteristicile trezirii a fost un simţ adînc al conştiinţei prezenţei lui Dumnezeu. Oamenii se vedeau înaintea Dumnezeului Preaînalt şi aceasta îi copleşea. Un tînăr care a venit seara următoare, doar să vadă, a fost

cuprins de această convingere şi a început să tremure. Fiindcă el nu voia să se pocăiască, s-a sculat şi a plecat la căminul cultural, unde ştia că sînt alţi oameni, dorind să scape de acest simţămînt. Acolo i-a auzit pe oameni vorbind despre starea sufletului lor ruinat de păcat. I-a părăsit şi pe aceştia şi a plecat la sala de dans. Acolo l-a întîmpinat o tînără şi spunîndu-i pe nume i-a zis: „Ce crezi, unde ne-am petrece veşnicia dacă Domnul ne-ar lovi acum?" Întreg oraşul era în cercetarea dumnezeiască. Tînărul şi-a dat seama că nu are unde să fugă de Domnul şi în seara aceea s-a predat Domnului, a fost biruit de El.

O a doua caracteristică a fost convingerea adîncă de păcat şi nevoia urgentă de mîntuire. Păcătoşii erau copleşiţi de vinovăţia lor, îi apuca groaza de realitatea iadului şi aceasta îi făcea să dorească cu ardoare iertarea Domnului. Nu mai puteau merge să se culce nemîntuiţi. Sute şi sute de suflete, cercetaţi fiind de Duhul Domnului, s-au pocăit de trecutul lor şi au început o nouă viaţă.

TREZIREA SPIRITUALĂ DE LA FACULTATEA ASBURY

Descrisă de Howard A. Hanke

Marţi 3 februarie 1970 s-a crăpat de ziuă ca în orice altă zi la Wilmore, Kentuky. Un vînt rece şuiera printre ramurile pomilor lipsiţi de frunze de la căminul facultăţii Asbury. Nimeni n-ar fi putut bănui că în curînd la acea şcoală s-ar putea petrece o demonstrare a dragostei divine care ar putea avea repercursiuni pînă la marginile pămîntului.

Studenţii discutau despre toate, în timp ce la ora zece se grăbeau spre serviciul de rugăciune de la capelă. Urcînd treptele auditoriului Hughes, pe piatra din colţ se putea citi: „Urmăriţi cu toţii pacea şi sfinţirea fără de care nimeni

nu-L va putea vedea pe Domnul." Acest verset din Scriptură exprima aspiraţiile facultăţii, dar înştiinţarea nu prea pătrundea în gîndirea celor vreo mie de studenţi care se grăbeau ca la sunarea clopoţelului să-şi ocupe locul în capelă.

În acea dimineaţă serviciul de rugăciune n-a urmat programul obişnuit. Decanul facultăţii, care era programat să vorbească în acea dimineaţă, nu era inspirat să predice. În loc de predică, el s-a simţit inspirat să aibă un serviciu de mărturisiri. Aşa ceva era obişnuit la facultatea Asbury. În mai multe rînduri studenţii au fost încurajaţi să dea grai credinţei lăuntrice.

Pentru o vreme, un grup mic de studenţi au început să aibe întruniri pentru dezvoltarea vieţii spirituale. Se sculau mai de dimineaţă cu o jumătate de ceas în fiecare zi pentru studiul biblic şi rugăciune, apoi îşi plănuiau anumite lucrări specifice în cursul zilei. Mulţi dintre aceştia au ajuns la însemnate experienţe cu Dumnezeu, iar mărturia lor a avut un efect bun asupra celorlalţi din facultate. În plus, diferite grupuri mai mari sau mai mici se întîlneau din cînd în cînd şi se rugau pentru o trezire spirituală. Toate acestea au contribuit la formarea unei atmosfere de aşteptare. Cîţiva studenţi chiar au declarat, cumva profetic, că o revărsare a Duhului Sfînt e iminentă.

În acea dimineaţă, decanul facultăţii a început serviciul împărtăşindu-şi propria experienţă cu Dumnezeu. Apoi a invitat pe alţii să facă acelaşi lucru, să spună cum s-au întors ei la Dumnezeu. Numaidecît un număr de studenţi din diferite părţi ale auditoriului au început să se ridice şi să facă asemenea mărturisiri. Mărturisirile lor erau calde şi reflectau o adîncă cercetare de sine. Erau cu totul absente frazele stereotipe. Fiecare căuta să spună ce a făcut Dumnezeu în viaţa sa.

Un student mai vechi, care era recalcitrant, a şocat audienţa prin mărturia sa. El a zis: „Nu-mi vine să cred că

eu stau aici să vă spun ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Pînă acum eu am pierdut timpul aici în facultate, dar Cristos m-a întîlnit şi acum sînt cu totul diferit. Noaptea trecută, Duhul Sfînt a inundat viaţa mea. Acum, pentru prima dată în viaţă sînt plin de bucurie că sînt creştin. Pentru nimic în lume nu aş mai vrea să mă întorc la viaţa mea goală de ieri." Apoi au urmat alţii. Fiecare îşi dădea seama că trebuie să se petreacă ceva neobişnuit. Dumnezeu părea foarte aproape.

Spre sfîrşitul timpului rînduit pentru ora de capelă, unul din profesori a păşit în faţă şi a spus că toţi acei studenţi care ar vrea să se roage să treacă în faţă, să îngenuncheze şi să se roage. Nu a pledat pentru aceasta, ci doar a creat prilejul pentru aceasta. E bine să fac precizarea că în auditoriu era în faţă o bancă lungă pentru îngenunchere, unde oamenii să poată comunica cu Dumnezeu, să-şi poată plînge păcatele şi să se poată preda Domnului.

De îndată ce s-a lansat apelul, o mulţime de studenţi au păşit în faţă. Ceilalţi au început să cînte: „Aşa cum sînt la Tine vin. Putere n-am, Tu-mi dai sprijin, Mă spală-n sîngele-Ţi divin, O, Mielule, eu vin ... eu vin!" În faţă au trecut aşa de mulţi, că n-au avut loc pe bancă şi au îngenuncheat şi alături. Rugăciunile lor cu zbucium, cu zguduituri de inimă, precum şi cu explozii de bucurie puteau fi observate de toţi. Era evident că Dumnezeu mişca poporul cu puterea Sa. Prezenţa Domnului era atît de evidentă, încît toate celelalte interese păreau neimportante. Clopoţelul a sunat pentru începerea orelor, dar nimeni nu i-a dat importanţă.

Cînd s-a făcut îndemnul pentru rugăciune, un număr de studenţi erau în picioare, gata să facă mărturisiri. Cum zeci de studenţi s-au dus să se roage, aceştia au trecut şi ei în faţă pînă la marginea podiumului, aşteptînd să-şi spună mărturia lor. După un timp de aşteptare, o fată a urcat pe podium şi a cerut profesorului să-i dea voie să spună ceva.

Cum a terminat ea, un altul a urcat. Acei ce îngenuncheaseră, după un timp de rugăciune s-au ridicat şi aşteptau să urce pe platformă, unde cu ochii scăldaţi în lacrimi mărturiseau cum au vorbit de rău, cum au furat, cum au purtat pică cuiva, invidie sau prejudecăţi. Unii şi-au făcut loc prin auditoriu şi şi-au căutat colegii şi le-au cerut iertare sau au restituit anumite lucruri furate. Vechi duşmănii erau topite în dragostea fierbinte a lui Dumnezeu şi de obicei după aceste întîlniri de împăcare, rezulta o experienţă deosebită de bucurie. Unii îşi strîngeau mîinile, se îmbrăţişau. Adeseori ajungînd la o nouă relaţie cu Dumnezeu, studenţii ridicau degetele în simbolul păcii, un V pentru victorie.

De acum se formase un lung şir de studenţi care aşteptau să spună ce a făcut Dumnezeu în inima lor. Studenţii din toate clasele, atît noi cît şi vechi, îşi goleau inima cerînd iertare şi îndemnînd pe alţii să ia seama la chemarea lui Dumnezeu. Cum terminau unii, alţii treceau în faţă şi îngenuncheau pentru rugăciune.

Această intensă manifestare divină a continuat pînă la amiază. Cineva din corpul didactic a mers în sala de mese, dar acolo n-a găsit decît cîţiva, astfel că s-a întors la capelă, unde oamenii erau mai interesaţi pentru pîinea cea de Sus decît pentru pîinea cea de jos.

Serviciul a continuat şi după amiază, deoarece s-a anunţat că s-au suspendat orele pentru ziua aceea. O adiere uşoară a Duhului Sfînt se simţea peste toată congregaţia, dînd o simţire caldă inimii. Studenţii au continuat să se roage şi să mărturisească, fără să scadă cu ceva din intensitatea înflăcărării. La vremea cinei, unii au început să părăsească auditoriul, au mers în fugă la masă şi clădirea a început să se umple iar. Cele 1.550 de scaune s-au ocupat şi unii stăteau în picioare pe lîngă zid, iar alţii s-au îngrămădit la uşi, blocînd ieşirile. Înăuntru era o continuă mişcare. Unii treceau în faţă să se roage, alţii se

sculau bucurîndu-se în Domnul. Pe platformă era un şirag întreg de persoane care aşteptau să mărturisească despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. Sălile de clasă de la subsol erau un loc special pentru grupuri de rugăciune, un Betel liniştit pentru cei ce voiau să mediteze la lucrurile de Sus. Puteau fi văzuţi studenţi doi cîte doi cu Biblia deschisă sau îngenuncheaţi în rugăciune. Erau îngenuncheaţi pe duşumea ca şi cum ar fi fost singuri acolo. Nu dădeau nici o importanţă celor ce treceau pe acolo cu dorinţa de a îngenunchea într-un alt colţ. Spiritul unităţii era atît de real încît fiecare simţea un interes comun în nevoile altora.

În prima zi, vreo 450 de studenţi seminarişti de la Seminarul Asbury, care era vis-a-vis de facultate au fost prinşi de această trezire şi doreau să mute trezirea şi la căminele lor. De aceea au proclamat o noapte de rugăciune. Aceasta a mărit mult povara celor ce de luni de zile se rugau şi aşteptau o trezire.

A doua zi, la serviciul de rugăciune din capelă s-au petrecut şi la ei aceleaşi lucruri ca şi la facultate; neavînd nici o predică, în prima parte au avut un serviciu de cîntări. Deodată un student s-a ridicat şi a relatat cum trezirea a afectat viaţa sa. În timpul acesta mulţi au început să treacă în faţă pentru rugăciune. Inimile au început să se dezgheţe. Focul purificator al prezenţei lui Dumnezeu a început să-şi facă lucrarea. Cîţiva dintre studenţi şi corpul profesoral au trecut la amvon şi în mod deschis şi-au mărturisit păcatele şi nevoile lor spirituale. Resentimente, gelozii ascunse, priviri pofticioase, atitudini lumeşti de tot felul erau date în vileag. Un păcat mărturisit de mai mulţi a fost felul nepăsător ce l-au avut faţă de lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Un student a zis: „Am devenit indiferent faţă de ceea ce ar fi trebuit să fiu ca şi credincios şi faţă de mărturia ce trebuia s-o am faţă de alţii." Apoi a cerut celorlalţi să se roage pentru el, iar el s-a aruncat în genunchi cerînd iertare Domnului şi predîndu-şi viaţa Lui.

Serviciul a continuat şi după amiază. Cîteva clase au încercat să se întrunească pentru cursuri, dar cei mai mulţi studenţi au rămas în capelă, unde prezenţa divină era simţită. A doua zi orele au fost suspendate în mod oficial şi pentru restul zilelor.

Nota trezirii de la seminar a fost în general mai evidentă ca la facultate, mărturiile studenţilor aveau mai multă căldură şi dragoste de persoane care umblau cu Isus.

Cei mai mulţi studenţi de la seminar erau căsătoriţi şi era ceva inspirativ să vezi cîţi şi-au adus şi soţiile cu ei la acest serviciu şi apoi să-i vezi ţinîndu-se de mînă perechi, perechi, trecînd în faţă la rugăciune. După ce îşi reînnoiau dragostea lor pentru Dumnezeu, se ridicau de pe genunchi cu ochii umezi de lacrimi şi îşi reînnoiau şi dragostea lor unul faţă de altul.

La sfîrşitul săptămînii, faza de trezire de la Seminar s-a contopit cu cea de la facultate, unde activităţile au continuat întruna, fără întrerupere. Cei mai mulţi veneau seara, cînd auditoriul era plin pînă la refuz. Chiar la 2.30 după miezul nopţii, în capelă mai erau vreo trei sute pentru rugăciune, iar în revărsatul zorilor se mai aflau în clădire vreo sută de persoane. După dejun clădirea a început din nou să se umple.

Zi de zi cei de la căminele facultăţii erau preocupaţi cum să fie bine cu Dumnezeu şi să caute voia Lui. Prerogativele divine întreceau toate celelalte consideraţii, să fii prezent la aceste servicii era cel mai important lucru. Radioul, televizorul, jocurile sportive, toate celelalte activităţi nu mai atrăgeau. Cineva a zis: „M-am lăsat cu totul de radio şi televizor." Se părea că timpul nu mai conta. Duhul Sfînt deţinea controlul. Sute de vizitatori erau atraşi la internat datorită ştirilor transmise despre trezire. Unii au venit de la mari depărtări, din Florida, California, Canada şi toţi au fost adînc mişcaţi de Duhul Domnului.

Timp de 185 de ore serviciul fusese întrerupt, schimbînd

viaţa studenţilor şi a multor altor persoane cu care ajunseseră în contact. Dennis F. Kinlaw, preşedintele facultăţii Asbury, a zis: „Daţi-mi un moment cînd Dumnezeu lucrează şi acel moment este mult superior tuturor eforturilor omului de-a lungul veacurilor."

Pentru duminică, numeroase biserici din oraş şi-au suspendat serviciile ca să poată participa la trezirea de la facultate. Auditoriul cu cele 1.600 de locuri a fost mult prea mic pentru mulţimea care a venit. Cînd s-a anunţat că cei ce vor să se roage să treacă înainte, peste o sută de persoane au păşit în faţă. Mulţi se rugau şi plîngeau cu adîncă emoţie, apoi veneau pe platformă şi cereau iertare celor pe care i-au nedreptăţit sau faţă de care au avut resentimente. Vindecarea spirituală şi socială, care s-a petrecut în acea duminică dimineaţa a rezolvat mai multe probleme decît oricare alt eveniment din acel oraş pentru mulţi ani. Poate lacrimile exprimau mai bine decît vorbele ceea ce s-a petrecut acolo. Nu există vocabular omenesc care să poată zugrăvi deplina dimensiune a acelui moment divin. Pare vis şi totuşi l-am văzut cu ochii noştri. Într-un fel cum nu se poate descrie, Dumnezeu era în mijlocul nostru. Acei dintre noi care am fost acolo, niciodată nu vom putea privi lucrurile lumii acesteia, cum le-am privit înainte.

TREZIRI ÎN NIGERIA, AFRICA

La congresul Alianţei Mondiale Baptiste ţinut la Los Angeles, în primele zile ale lunii iulie 1985, Dr. McCall, preşedintele Alianţei pe acea vreme, a anunţat că pentru prima dată în istorie, continentul cu cel mai mare număr de credincioşi baptişti a devenit Africa.

Nigeria e ţara care a experimentat frumoase treziri spirituale. Populaţia ţării este de vreo 80 de milioane, iar ţara are o suprafaţă cam de patru ori cît România. Deşi primii baptişti au pătruns acolo cu Evanghelia acum vreo sută de ani, azi sînt în Nigeria peste 2.500 biserici şi 1.300 misiuni, cu un total de peste 300.000 membri şi 1.200 pastori.

Un val de trezire a început în Nigeria în 1973. Starea de apatie, de adormire, care exista în biserici, a îngrijorat pe unii fraţi. Atunci reprezentanţi ai bisericii lor din 18 oraşe mai mari s-au adunat, au analizat situaţia şi au hotărît să înceapă o serie de evanghelizări. În scopul acesta au chemat bisericile la rugăciune şi Dumnezeu a lucrat. Mulţimi de 2.000 pînă la 5.000 s-au adunat la ascultarea Evangheliei. A urmat un seceriş bogat. În cîteva săptămîni, la evanghelizările ţinute în zece localităţi au fost 18.000 de convertiri. În oraşul Kaduna, în 1957 erau doar trei biserici cu 9.000 de membri. La Kaduna este o Şcoală Biblică pentru pastori, de unde pentru duminici pleacă o caravană de 50 - 60 de biciclişti ca să vestească Evanghelia în localităţile învecinate.

Un nigerian vestitor al Evangheliei, la congresul evangheliştilor de la Lausanne - Elveţia, 1974 - a spus că a înfiinţat 258 de noi biserici în decursul a cinci ani, numărul membrilor acestor biserici atingînd cifra de 34.000.

Dumnezeu e gata să schimbe viaţa oamenilor acolo unde cei credincioşi îşi fac partea lor.

TREZIRI ÎN AMERICA LATINĂ

În anul 1900 în toată America Latină erau doar vreo 50.000 de credincioşi protestanţi. În 1930 numărul lor a trecut de un milion, în 1940 a trecut de două milioane. În 1950 au fost cinci milioane, în 1960 zece milioane, iar pînă la sfîrşitul secolului al XX-lea se prevede atingerea cifrei de o sută de milioane, dacă se continuă trezirile spirituale în acelaşi ritm.

Primii credincioşi baptişti în Brazilia au fost în anul 1882. Astăzi în Brazilia sînt vreo 6.000 de biserici cu aproape un milion de membri. Progresul mare s-a realizat prin înfiinţarea de noi misiuni. În statul Catarina fiecare biserică existentă a înfiinţat o nouă misiune. Astfel, oameni din localităţi noi au ajuns să audă Evanghelia, care i-a trezit la o nouă viaţă. În anul 1982, anul centenarului lor, evanghelizările au trezit multe mii de suflete. De exemplu, evanghelizările de la Niteroi au avut ca rezultat pocăinţa a 5.200 de suflete. În oraşul Sao Paulo există 162 de biserici baptiste. Ei au programe la radio şi la televiziune, care poartă pe calea undelor vestea bună a mîntuirii.

Brazilia este a patra ţară din lume cu cei mai mulţi credincioşi baptişti. Ei au o misiune externă în 13 ţări cu 72 de misionari, iar misiunea internă are 350 de misionari.

Alături de Brazilia, în Chile s-a petrecut o creştere explozivă. Predicarea Evangheliei la colţul străzilor şi în pieţe a ajutat pe mulţi care nu mergeau la biserică să-şi vadă păcătoşenia şi să se întoarcă la Dumnezeu. În oraşul Santiago, biserica lui Javier Vaschez are între 80 şi 90 de mii de membri. Ei au un cor de 2.000 cîntăreţi şi o mie de orchestranţi. Clădirea cuprinde vreo 25.000 persoane. Ca să poată lua parte şi alţi ascultători, membrii sînt împărţiţi în filiale în diferite sectoare ale oraşului şi vin la biserica

centrală cu rîndul o dată pe lună. În filiale se lucrează intens pentru trezirea spirituală a celor din sectorul lor.

Guatemala, de asemenea, a experimentat frumoase treziri. În 1930 erau doar o mie de credincioşi protestanţi, iar azi sînt peste un milion şi jumătate.

TREZIRI ÎN COREEA DE SUD

Se susţine că primul loc în lume în ce priveşte trezirile spirituale îl deţine Coreea de Sud. Religiile moarte ale orientului nu mai mulţumesc poporul coreean. Probabil că în curînd ei vor fi un popor predominant creştin. Cu o sută doi ani în urmă, în Coreea nu era nici o biserică creştină. Toţi aparţineau religiilor orientale. Acum numai în oraşul Seul sînt peste 6.000 de biserici creştine. În 1970 zece procente din sud-coreeni erau creştini. În 1980 au atins douăzeci de procente. Din 200 de membri ai parlamentului, 60 mărturisesc că sînt credincioşi născuţi din nou. În 1980, la cruciada evanghelistică a lui Billy Graham, în ultima duminică, au fost 2.700.000 de ascultători pe un cîmp mare amenajat. A fost cea mai mare întrunire religioasă de pe glob. La fel, în Coreea se află cea mai mare biserică creştină din lume, biserica Full Gospel Central. Ea are 500.000 membri. În Coreea de Sud biserica creştină creşte zilnic cu 78.000 de membri.

La baza acestei creşteri fenomenale stă rugăciunea. Credincioşii din Coreea, care au aflat ce bun este Domnul, se scoală dis-de-dimineaţă să fie la biserică pentru rugăciune la ora cinci. Se roagă o oră sau o oră şi jumătate, apoi pleacă fiecare la slujba lui. Paul Yonggy Cho, pastorul bisericii mari din Seul, la conferinţa evangheliştilor de la Amsterdam, în iulie 1983, a spus: „Mă scol în fiecare dimineaţă la ora 4.30 şi mă rog mai mult decît un ceas şi jumătate." Iar vineri seara se adună la biserică circa 13.000

şi petrec în rugăciune de la ora 22.30 pînă la ora 6 dimineaţa. Ei se roagă pentru trezirea întregului popor. Spre a adăposti cît mai mult popor, biserica Full Gospel a clădit un auditoriu cu o capacitate de 25 - 35.000 de locuri, iar alături o clădire cu 15 etaje, avînd la fiecare etaj un auditoriu de 3.000 de locuri, care sînt legate de auditoriul mare printr-un sistem de televiziune cu circuit închis. Dar nici aşa nu pot satisface cerinţa ca să fie toţi odată la serviciul de rugăciune, de aceea au şapte servicii pe duminică.

Cine intră în biroul pastorului, vede pereţii plini cu hărţi ale diferitelor sectoare ale oraşului Seul. Mai degrabă ţi se pare că eşti într-un birou al unui stat major militar. De fapt, acolo e biroul strategiei de luptă. Toţi membrii bisericii sînt împărţiţi în grupe numite celule. Dintr-o celulă fac parte cincisprezece familii. Au un total de 19.000 de celule. Tot la 30 celule au un pastor, iar fiecare celulă are un conducător. Fiecare celulă îşi desfăşoară activitatea în sectorul ei. Se roagă împreună, împart tratate, stau de vorbă cu toţi vecinii despre starea sufletului lor şi îi aduc la picioarele Domnului. Toţi activează de zor. Aşa se face că biserica are o creştere numerică de 10.000 de membri pe lună.

În toată Coreea sînt mari treziri spirituale. Şi ei sînt de părere că aşa treziri pot fi oriunde poporul se apropie de Dumnezeu, mijlocesc pentru mîntuirea altora şi lucrează de zor în vestirea Evangheliei. Cuvîntul lui Dumnezeu nu se întoarce fără rod, ci lucrează puternic la trezirea sufletelor. El poate şi vrea să lucreze şi în localitatea ta. Eşti tu gata să te laşi în totul folosit de Duhul Sfînt pentru o aşa lucrare măreaţă?

Mii şi mii de suflete în jurul tău trăiesc în păcat şi aleargă spre pierzarea veşnică, de unde nu mai este scăpare. Dumnezeu a pregătit o mîntuire veşnică şi pentru ei, dar ţi-a încredinţat ţie şi mie slujba aceasta glorioasă. Ce facem noi? Cristos Domnul şi-a dat sîngele ca păcătoşii

să poată fi iertaţi şi să aibă parte de moştenirea sfinţilor în lumină, dar noi trebuie să ducem altora actul de graţiere. Nu e vremea de dormit, ci de alergare şi vestire. Venirea Domnului este aşa de aproape şi curînd uşa harului se va închide. E vremea să zorim pe alţii să părăsească căile păcatului şi să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Puterea uimitoare a Duhului Sfînt e gata să te îmbrace ca să poţi face această operă de salvare a Dumnezeului nostru. Isaia a zis: „Iată-mă, trimite-mă!“ Eşti tu gata să-I dai un aşa răspuns?

Iar a celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi, a Lui să fie slava în Biserică şi în Cristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin. (Efeseni 3:20-21)